

Europeiska unionens officiella tidning

L 84

Svensk utgåva

Lagstiftning

femtiosjunde årgången

20 mars 2014

Innehållsförteckning

I Lagstiftningsakter

FÖRORDNINGAR

- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 248/2014 av den 26 februari 2014 om ändring av förordning (EU) nr 260/2012 när det gäller övergången till unionsomfattande betalningar och autogireringar ⁽¹⁾ 1
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 249/2014 av den 26 februari 2014 om upphävande av rådets förordning (EG) nr 827/2004 om förbud mot import av atlantisk storögd tonfisk (*Thunnus obesus*) med ursprung i Bolivia, Ekvatorialguinea, Georgien, Kambodja och Sierra Leone och om upphävande av förordning (EG) nr 1036/2001..... 4
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 250/2014 av den 26 februari 2014 om inrättande av ett program för främjande av verksamheter till skydd av ekonomiska intressen för Europeiska unionen (Herkules III-programmet) och om upphävande av beslut nr 804/2004/EG 6
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 251/2014 av den 26 februari 2014 om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, aromatiserade vinprodukter och om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1601/91 14
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 252/2014 av den 26 februari 2014 om ändring av rådets förordning (EG) nr 774/94 vad avser de delegerade befogenheter och genomförandebefogenheter som ska ges kommissionen 35

Pris: 7 EUR

(forts. på nästa sida)

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 253/2014 av den 26 februari 2014 om ändring av förordning (EU) nr 510/2011 för att fastställa tillvägagångssätten för att till 2020 uppnå målet att minska koldioxidutsläppen från nya lätta nyttofordon ⁽¹⁾	38
★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 254/2014 av den 26 februari 2014 om ett flerårigt konsumentprogram för åren 2014–2020 och om upphävande av beslut nr 1926/2006/EG	42
★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 255/2014 av den 26 februari 2014 om ändring av rådets förordningar (EG) nr 2008/97, (EG) nr 779/98 och (EG) nr 1506/98 på områdena import av olivolja och andra jordbruksprodukter från Turkiet när det gäller delegerade befogenheter och genomförandebefogenheter som ska ges kommissionen	57
★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 256/2014 av den 26 februari 2014 om anmälan till kommissionen av projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska unionen, om ersättning av rådets förordning (EU, Euratom) nr 617/2010 och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 736/96	61
★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 257/2014 av den 26 februari 2014 om ändring av rådets förordning (EG) nr 2368/2002 vad gäller Grönlands deltagande i genomförandet av Kimberleyprocessens certifieringssystem	69

DIREKTIV

★ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/26/EU av den 26 februari 2014 om kollektiv förvaltning av upphovsrätt och närstående rättigheter och gränsöverskridande licensiering av rättigheter till musikaliska verk för användning på nätet på den inre marknaden ⁽¹⁾	72
--	----

BESLUT

★ Rådets beslut nr 136/2014/EU av den 20 februari 2014 om regler och förfaranden för att möjliggöra Grönlands deltagande i Kimberleyprocessens certifieringssystem	99
--	----

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 248/2014

av den 26 februari 2014

om ändring av förordning (EU) nr 260/2012 när det gäller övergången till unionsomfattande betalningar och autogireringar

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téns yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Tillsammans utgör Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 ⁽³⁾ och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 ⁽⁴⁾ en viktig byggsten i slutförandet av det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa), där ingen åtskillnad ska göras mellan gränsöverskridande och nationella betalningar i euro.

⁽¹⁾ Ännu ej offentliggjort i EUT.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 4 februari 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 18 februari 2014.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001 (EUT L 266, 9.10.2009, s. 11).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 (EUT L 94, 30.3.2012, s. 22).

Huvudsyftet med förordning (EU) nr 260/2012 är övergången från nationella betalnings- och autogireringssystem till harmoniserade system för Sepa-betalningar och Sepa-autogireringar, bland annat genom att tillhandahålla unionsmedborgare ett enda internationellt bankkontonummer (Iban) som kan användas för alla Sepa-betalningar och Sepa-autogireringar i euro.

- (2) I förordning (EU) nr 260/2012 föreskrivs att övergången till Sepa ska ske senast den 1 februari 2014 för att ge betaltjänstleverantörer och användare av betaltjänster tillräckligt med tid för att anpassa sina rutiner till de tekniska krav som övergången till Sepa-betalningar och Sepa-autogireringar medför.

- (3) Sedan antagandet av förordning (EU) nr 260/2012 har kommissionen och Europeiska centralbanken noga övervakat hur övergången till Sepa fortskrider. Flera möten har hållits med medlemsstaterna, nationella myndigheter och marknadsaktörer. Europeiska centralbanken har regelbundet offentliggjort lägesrapporter om övergången till Sepa på grundval av uppgifter som samlats in av de nationella centralbankerna. De rapporterna visar att övergången i ett antal medlemsstater i euroområdet går plan enligt med en aktuell migrationsgrad för Sepa-betalningar på närmare 100 %. Det stora flertalet betaltjänstleverantörer rapporterade att de redan är Sepa-kompatibla. I flera andra medlemsstater går emellertid övergången långsammare än förväntat. Detta gäller i synnerhet för Sepa-autogireringar.

- (4) Den 14 maj 2013 betonade Ekofinrådet i sina slutsatser åter vikten av övergången till Sepa. Det noterades att övergången till Sepa var långt ifrån slutförd och att omedelbara insatser skulle komma att krävas av alla marknadsaktörer för att slutföra övergången till Sepa i tid. En handlingsplan antogs i vilken näringsidkare, storföretag, små och medelstora företag och offentliga förvaltningar uppmanades att omedelbart vidta nödvändiga konkreta interna åtgärder för att anpassa sina rutiner och informera sina kunder om deras Iban-kontonummeruppgifter.

- (5) Trots de betydande ansträngningar som gjorts av Europeiska centralbanken, medlemsstaterna, deras nationella myndigheter och marknadsaktörer under de senaste månaderna visar den senaste migrationsstatistiken att den totala migrationsgraden i euroområdet till Sepa-betalningar endast ökade från 40 % i juni 2013 till cirka 64 % i november 2013, medan den totala migrationsgraden till Sepa-autogireringar bara uppgick till 26 %. Samtidigt som den nationella statistiken visar på goda framsteg i flera medlemsstater, släpar ett stort antal medlemsstater efter i förhållande till den förväntade migrationsgraden. Det är därför mycket osannolikt att alla marknadsaktörer kommer att vara Sepa-kompatibla senast den 1 februari 2014.
- (6) Från och med den 1 februari 2014 kommer banker och andra betaltjänstleverantörer bli tvungna att vägra hantera betalningar eller autogireringar som inte är Sepa-kompatibla till följd av sina rättsliga skyldigheter, även om de, vilket för närvarande redan är fallet, tekniskt skulle kunna bearbeta sådana betalningar genom att fortsätta att använda befintliga tidigare betalningssystem parallellt med Sepa-betalningar och Sepa-autogireringar. I brist på fullständig övergång till Sepa-betalningar och Sepa-autogireringar, kan förseningar av de betalningarna därför inte uteslutas. Alla betaltjänstanvändare och särskilt små och medelstora företag och konsumenter kan komma att påverkas.
- (7) Det är viktigt att undvika onödiga avbrott i betalningar på grund av att övergången till Sepa inte är helt slutförd fram till den 1 februari 2014. Betaltjänstleverantörerna bör därför tillåtas att, under en begränsad tidsperiod, fortsätta hanteringen av penningtransaktioner via sina befintliga system parallellt med sina Sepa-betalnings- och Sepa-autogireringssystem, såsom de nu gör. En övergångsperiod bör därför införas som gör det möjligt att fortsätta sådana parallella hanteringar av betalningar i olika format. Mot bakgrund av de aktuella övergångssiffrorna och den förväntade övergångstakten bedöms en enda ytterligare övergångsperiod på sex månader vara lämplig. Ett sådant undantag för gammal hävd för befintliga gamla system som inte är förenliga med Sepa bör beaktas som en undantagsåtgärd och bör därför bli så kortvarigt som möjligt eftersom snabb och heltäckande övergång är nödvändig för att i full utsträckning kunna dra nytta av fördelarna av en integrerad betalningsmarknad. Det är också viktigt att tidsmässigt begränsa kostnaderna för tillhandahållare av betaltjänster av en fortsatt användning av de befintliga äldre betalningssystemen parallellt med Sepa-systemet. Betaltjänstleverantörer som redan fullt ut har gått över till Sepa kan överväga att tillhandahålla betaltjänstanvändare som ännu inte har migrerat konverteringstjänster under denna övergångsperiod. Under övergångsperioden bör medlemsstaterna avstå från att utdöma sanktioner för betaltjänstleverantörer som hanterar betalningar som inte uppfyller Sepa-kraven och på användare av betaltjänster som ännu inte har migrerat.
- (8) Ett flertal större användare av autogiroinstrument har redan låtit förstå att de planerar att migrera strax före slutdatumet. Varje senareläggning av dessa migrationsprojekt skulle kunna leda till tillfällig belastning på inkommande betalningar och kassaflöden, och därmed på nivån på likvida medel i de berörda företagen. En sådan sen migration i stor skala skulle också kunna skapa vissa flaskhalsar, särskilt när det gäller banker och programvaruförsäljare som kan komma att drabbas av vissa kapacitetsbegränsningar. Den ytterligare infasningsperioden i det nya systemet skulle medge en mer gradvis strategi. Marknadsaktörer som ännu inte har börjat införa de nödvändiga anpassningarna för att efterleva Sepa-kraven uppmannas att göra detta så snart som möjligt. Marknadsaktörer som redan har börjat anpassa sina betalningsrutiner bör i vilket fall slutföra migrationen så fort som möjligt.
- (9) Mot bakgrund av det övergripande målet att åstadkomma en samordnad och integrerad migration är det lämpligt att övergångsperioden gäller för både Sepa-betalningar och Sepa-autogireringar. Olika övergångsperioder för Sepa-betalningar och Sepa-autogireringar skulle förvirra konsumenter, betaltjänstleverantörer, små och medelstora företag samt andra betaltjänstanvändare.
- (10) Av rättssäkerhetsskäl och för att undvika avbrott vid tillämpningen av förordning (EU) nr 260/2012 är det nödvändigt att denna förordning träder i kraft snarast möjligt och att den tillämpas med retroaktiv verkan från och med den 31 januari 2014.
- (11) Med tanke på frågans brådskande karaktär bör ett undantag från den åttaveckorsperiod som avses i artikel 4 i protokoll nr 1 om de nationella parlamentens roll i Europeiska unionen, som är fogat till fördraget om Europeiska unionen, fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, tillämpas.
- (12) Förordning (EU) nr 260/2012 bör därför ändras i enlighet med detta.
- HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.
- Artikel 1
- I artikel 16 i förordning (EU) nr 260/2012 ska punkt 1 ersättas med följande:
- ”1. Genom undantag från artikel 6.1 och 6.2 får betaltjänstleverantörer fram till den 1 augusti 2014 fortsätta att hantera betalningstransaktioner i euro i format som skiljer sig från de som föreskrivs för betalningar och autogireringar enligt denna förordning.
- Medlemsstaterna ska tillämpa de regler om sanktioner som gäller för överträdelse av artikel 6.1 och 6.2, som fastställs i enlighet med artikel 11, från och med den 2 augusti 2014.

Genom undantag från artikel 6.1 och 6.2 får medlemsstaterna tillåta betaltjänstleverantörer att fram till den 1 februari 2016 tillhandahålla betaltjänstanvändare omvandlingstjänster för nationella betalningstransaktioner och därmed ge betaltjänstanvändare som är konsumenter möjlighet att fortsätta att använda BBAN-nummer i stället för det betalkontonummer som avses i punkt 1 a i bilagan, under förutsättning att interoperabilitet säkerställs genom att betalarens och betalningsmottagarens BBAN-nummer tekniskt och på ett säkert sätt omvandlas till det betalkontonummer som avses i punkt 1 a i bilagan. Detta betalkontonummer ska överlämnas till den betaltjänstanvändare som initierar transaktionen, när så är lämpligt innan betalningen verkställs. I sådana fall ska

betaltjänstleverantörerna inte belasta betaltjänstanvändaren med avgifter som direkt eller indirekt är kopplade till dessa omvandlingstjänster.”

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas med retroaktiv verkan från och med den 31 januari 2014.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 26 februari 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 249/2014

av den 26 februari 2014

om upphävande av rådets förordning (EG) nr 827/2004 om förbud mot import av atlantisk storögd tonfisk (*Thunnus obesus*) med ursprung i Bolivia, Ekvatorialguinea, Georgien, Kambodja och Sierra Leone och om upphävande av förordning (EG) nr 1036/2001

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 207.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Unionen är avtalsslutande part i den internationella konventionen för bevarande av tonfisk i Atlanten (Iccat-konventionen) sedan 14 november 1997, till följd av antagandet av rådets beslut 86/238/EEG ⁽²⁾.
- (2) Iccat-konventionen tillhandahåller en ram för regionalt samarbete för bevarande och resursförvaltning av tonfisk och tonfiskliknande arter i Atlanten och i angränsande hav. Genom Iccat-konventionen inrättades en internationell kommission för bevarande av tonfisk i Atlanten (nedan kallad Iccat), som antar åtgärder för bevarande och förvaltning. Dessa åtgärder är bindande för de avtalsslutande parterna.
- (3) Iccat antog 1998 resolution 98–18 beträffande orapporterade och oreglerade fångster av tonfisk med hjälp av stora långrevsfartyg i det område som omfattas av konventionen. I den resolutionen fastställdes förfarandena för identifiering av länder vars fartyg fiskat tonfisk eller tonfiskliknande arter på ett sätt som gjorde att Iccats bevarande- och förvaltningsåtgärder blev mindre effektiva. Däri angavs också åtgärder som ska vidtas för att hindra fartyg från dessa länder att fortsätta med sådant fiske, om nödvändigt även icke-diskriminerande handelsbegränsande åtgärder.

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 5 februari 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 20 februari 2014.

⁽²⁾ Rådets beslut 86/238/EEG av den 9 juni 1986 om anslutning av gemenskapen till internationella konventionen för bevarande av tonfisk i Atlanten, ändrat genom det protokoll som bifogats till slutakten från konferensen för de stater som är parter i den konvention som undertecknades i Paris den 10 juli 1984 (EGT L 162, 18.6.1986, s. 33).

- (4) Efter antagandet av resolution 98–18 har Iccat identifierat Bolivia, Ekvatorialguinea, Georgien, Kambodja och Sierra Leone som länder vars fartyg fiskar atlantisk storögd tonfisk (*Thunnus obesus*) på ett sätt som gör Iccats bevarande- och förvaltningsåtgärder mindre effektiva. Iccat har grundat sina slutsatser på uppgifter rörande fångster, handel och fartygens verksamhet.
- (5) Som en följd av detta rekommenderade Iccat de avtalsslutande parterna att vidta lämpliga åtgärder i överensstämmelse med bestämmelserna i resolution 98–18 för att förbjuda import av atlantisk storögd tonfisk och produkter av denna art i någon form från de länderna.
- (6) 2004 förbjöds därför import av atlantisk storögd tonfisk med ursprung i Bolivia, Ekvatorialguinea, Georgien, Kambodja och Sierra Leone till unionen genom rådets förordning (EG) nr 827/2004 ⁽³⁾.
- (7) Vid sitt 14:e särskilda möte 2004 erkände Iccat de åtgärder som Ekvatorialguinea, Kambodja och Sierra Leone vidtagit för att åtgärda problemen samtidigt som den antog rekommendationer för att häva handelsbegränsande åtgärder mot dessa tre länder med avseende på atlantisk storögd tonfisk och produkter av denna art.
- (8) Därför har förordning (EG) nr 827/2004 ändrats genom rådets förordning (EG) nr 919/2005 ⁽⁴⁾ för att upphäva förbudet mot import av atlantisk storögd tonfisk och produkter av denna art till unionen från Kambodja, Ekvatorialguinea och Sierra Leone. Efter denna ändring förbjuder förordning (EG) nr 827/2004 endast sådan import från Bolivia och Georgien.
- (9) Vid sitt 22:a ordinarie årsmöte 2011 erkände Iccat de åtgärder som vidtagits av Bolivia och Georgien, och antog rekommendation 11–19 som häver det förbud mot import av atlantisk storögd tonfisk och produkter av denna art som fortfarande var i kraft för dessa länder.
- (10) Förordning (EG) nr 827/2004 bör därför upphävas.

⁽³⁾ Rådets förordning (EG) nr 827/2004 av den 26 april 2004 om förbud mot import av atlantisk storögd tonfisk (*Thunnus obesus*) med ursprung i Bolivia, Kambodja, Ekvatorialguinea, Georgien och Sierra Leone och om upphävande av förordning (EG) nr 1036/2001 (EUT L 127, 29.4.2004, s. 21).

⁽⁴⁾ Rådets förordning (EG) nr 919/2005 av den 13 juni 2005 om ändring av förordning (EG) nr 827/2004 rörande förbud mot import av storögd tonfisk från Ekvatorialguinea, Kambodja och Sierra Leone samt om upphävande av förordning (EG) nr 826/2004 rörande förbud mot import av blåfenad tonfisk från Ekvatorialguinea och Sierra Leone och förordning (EG) nr 828/2004 rörande förbud mot import av svärdfisk från Sierra Leone (EUT L 156, 18.6.2005, s. 1).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 827/2004 ska upphöra att gälla.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 26 februari 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 250/2014

av den 26 februari 2014

om inrättande av ett program för främjande av verksamheter till skydd av ekonomiska intressen för Europeiska unionen (Herkules III-programmet) och om upphävande av beslut nr 804/2004/EG

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 325,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

med beaktande av revisionsrättens yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Unionen och medlemsstaterna har som mål att bekämpa bedrägerier, korruption och all annan olaglig verksamhet som skadar unionens ekonomiska intressen, däribland smuggling och piratkopiering av cigaretter. För att utgifterna ska få ökad verkan på lång sikt och dubbelarbete undvikas bör nära och regelbunden samverkan och samordning, på unionsnivå och mellan medlemsstaternas myndigheter, säkerställas.
- (2) Verksamhet i syfte att tillhandahålla bättre information, specialiserad utbildning, bland annat studier i komparativ rätt och tekniskt och vetenskapligt stöd bidrar väsentligt till att skydda unionens ekonomiska intressen och att samtidigt nå en likvärdig skyddsnivå inom hela unionen.
- (3) Tidigare stöd för sådan verksamhet genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 804/2004/EG ⁽³⁾ (Hercule-programmet), som ändrades och förlängdes genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 878/2007/EG ⁽⁴⁾ (Herkules II-programmet), har gjort det möjligt att stärka unionens och medlemsstatens verksamheter mot bedrägerier, korruption och all annan olaglig verksamhet som skadar unionens ekonomiska intressen.

(4) I den utvärdering som kommissionen har gjort av Herkules II-programmet redogörs för insatserna inom ramen för programmet och de resultat som uppnåts.

(5) Kommissionen gjorde en konsekvensbedömning år 2011 för att utvärdera om programmet borde förlängas.

(6) Ett nytt program (nedan kallat *programmet*) bör antas för att fortsätta och vidareutveckla unionens och medlemsstaternas verksamheter mot bedrägerier, korruption och annan olaglig verksamhet som skadar unionens ekonomiska intressen, däribland insatser mot smuggling och piratkopiering av cigaretter, med samtidig hänsyn till de nya utmaningar som budgetåttstramningar medför.

(7) Programmet bör genomföras med beaktande av de rekommendationer och åtgärder som anges i kommissionens meddelande av den 6 juni 2013 med titeln *Upptrappning av kampen mot cigarettsmuggling och andra former av olaglig handel med tobaksprodukter – en omfattande EU-strategi*.

(8) Programmet bör genomföras i överensstämmelse med Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 ⁽⁵⁾. I enlighet med den förordningen är syftet med ett bidrag att ge finansiellt stöd till åtgärder vars syfte är att bidra till något av målen för unionens politik och inte att ha inköp av utrustning som enda syfte.

(9) Programmet bör stå öppet för deltagande från anslutande stater, kandidatländer och potentiella kandidatländer som omfattas av en föranslutningsstrategi, partnerländer i den europeiska grannskapspolitiken som i tillräcklig grad anpassat relevant lagstiftning och förvaltningsmetoder till unionen, i enlighet med de allmänna principer och villkor för dessa stater och länders deltagande i unionsprogram som fastställs i respektive ramavtal, beslut av associeringsrådet eller liknande överenskommelser liksom länder i Europeiska frihandelssammanslutningen (Efta) som deltar i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES).

⁽¹⁾ EUT C 201, 7.7.2012, s. 1.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 15 januari 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 11 februari 2014.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets beslut nr 804/2004/EG av den 21 april 2004 om ett gemenskapsprogram för att främja åtgärder inom området för skydd av gemenskapens ekonomiska intressen (Hercule-programmet) (EUT L 143, 30.4.2004, s. 9).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets beslut nr 878/2007/EG av den 23 juli 2007 om ändring och förlängning av beslut nr 804/2004/EG om ett gemenskapsprogram för att främja åtgärder inom området för skydd av gemenskapens ekonomiska intressen (Herkules II-programmet) (EUT L 193, 25.7.2007, s. 18).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 av den 25 oktober 2012 om finansiella regler för unionens allmänna budget och om upphävande av rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 (EUT L 298, 26.10.2012, s. 1).

- (10) Kommissionen bör förelägga Europaparlamentet och rådet en oberoende utvärderingsrapport efter halva tiden om programmets genomförande, och en slutlig utvärderingsrapport om hur programmålen uppfyllts. Kommissionen bör dessutom varje år informera Europaparlamentet och rådet om det årliga genomförandet av programmet, bland annat om resultaten av de finansierade åtgärderna, samt om hur dessa åtgärder överensstämmer med och kompletterar andra relevanta program och insatser på unionsnivå.
- (11) Förordningen är förenlig med subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna. Programmet bör underlätta samarbetet mellan medlemsstaterna och mellan kommissionen och medlemsstaterna i syfte att skydda unionens ekonomiska intressen med en mer effektiv resursanvändning än vad som varit möjligt på nationell nivå. Åtgärder på unionsnivå behövs och är motiverade eftersom de klart och tydligt hjälper medlemsstaterna att gemensamt skydda unionens allmänna budget och medlemsstaternas budgetar och främjar användning av unionens gemensamma strukturer för att öka samarbetet och informationsutbytet mellan de behöriga myndigheterna. Programmet bör dock inte inkräkta på medlemsstaternas ansvarsområden.
- (12) Programmet är avsett att löpa över en sjuårsperiod för att skapa överensstämmelse med den fleråriga budgetramens löptid som fastställs i rådets förordning (EU, Euratom) nr 1311/2013 ⁽¹⁾.
- (13) För att kunna tillhandahålla viss flexibilitet vid tilldelning av medel bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på ändring av den vägledande tilldelningen av de medlen. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (14) Kommissionen bör anta årliga arbetsprogram med finansierade insatser, urvals- och tilldelningskriterier och vederbörligen motiverade undantagsfall, t.ex. sådana som gäller medlemsstater som befinner sig i ett riskabelt läge vad gäller unionens ekonomiska intressen, för vilka den maximala medfinansieringssatsen på 90 % av de stödberättigande kostnaderna är tillämplig. Kommissionen bör diskutera tillämpningen av denna förordning med medlemsstaterna inom ramen för den rådgivande samordningskommitté för förebyggande av bedrägerier som inrättades genom kommissionens beslut 94/140/EG ⁽²⁾.
- (15) Medlemsstaterna bör sträva efter att öka sina finansiella bidrag som tilldelas genom programmet och som lämnas enligt vad gäller medfinansiering.
- (16) Kommissionen bör vidta nödvändiga åtgärder för att se till att de årliga arbetsprogrammen är förenliga med och kompletterar andra relevanta unionsfinansierade program, särskilt på tullområdet, så att den övergripande effekten av programmets insatser ökar och för att undvika att programmet överlappar andra program.
- (17) I denna förordning fastställs en finansieringsram för hela programmets löptid som ska utgöra det särskilda referensbeloppet, i den mening som avses i punkt 17 i det interinstitutionella avtalet av den 2 december 2013 mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen om budgetdisciplin, samarbete i budgetfrågor och sund ekonomisk förvaltning ⁽³⁾, för Europaparlamentet och rådet under det årliga budgetförfarandet.
- (18) Unionens ekonomiska intressen bör skyddas genom proportionerliga åtgärder under hela utgiftscykeln, inbegripet förebyggande, upptäckt och utredning av oegentligheter, krav på återbetalning av belopp som förlorats, betalats ut på felaktiga grunder eller använts felaktigt samt, i tillämpliga fall, administrativa och ekonomiska sanktioner.
- (19) Beslut nr 804/2004/EG bör upphävas. Övergångsbestämmelser bör antas för att göra det möjligt att avsluta finansiella åtaganden som rör insatser inom ramen för det beslutet och uppfylla den rapporteringsskyldighet som anges i det beslutet.
- (20) Det är lämpligt att säkerställa en smidig, oavbruten övergång mellan Herkules II-programmet och programmet och det är lämpligt att anpassa programmets löptid med förordning (EU, Euratom) nr 1311/2013. Programmet bör därför tillämpas från och med den 1 januari 2014.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EU, Euratom) nr 1311/2013 av den 2 december 2013 om den fleråriga budgetramen för åren 2014–2020 (EUT L 347, 20.12.2013, s. 884).

⁽²⁾ Kommissionens beslut 94/140/EG av den 23 februari 1994 om inrättande av en rådgivande samordningskommitté för förebyggande av bedrägerier (EGT L 61, 4.3.1994, s. 27).

⁽³⁾ EUT C 373, 20.12.2013, s. 1.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

Det fleråriga åtgärdsprogrammet Herkules III (nedan kallat *programmet*) för att främja verksamheter mot bedrägerier, korruption och all annan olaglig verksamhet som skadar unionens ekonomiska intressen inrättas härmed för perioden 1 januari 2014–31 december 2020.

Artikel 2

Mervärde

Programmet ska bidra till följande:

- a) Utveckla verksamheten i unionen och medlemsstaterna för att motverka bedrägerier, korruption och all annan olaglig verksamhet som påverkar unionens ekonomiska intressen, däribland åtgärder mot smuggling och piratkopiering av cigaretter.
- b) Öka gränsöverskridande samarbete och samordning på unionsnivå, mellan medlemsstaternas myndigheter, kommissionen och Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och i synnerhet vad gäller att öka de gränsöverskridande insatsernas effektivitet och ändamålsenlighet.
- c) Effektivt förebygga bedrägerier, korruption och all annan olaglig verksamhet som påverkar unionens ekonomiska intressen genom att tillhandahålla gemensam specialiserad utbildning för personal vid nationella och regionala förvaltningar samt andra aktörer.

Programmet ska i synnerhet skapa besparingar genom gemensam upphandling av specialutrustning och databaser som ska användas av aktörerna och genom den specialiserade utbildningen.

Artikel 3

Allmänna mål

Programmets allmänna mål ska vara att skydda unionens ekonomiska intressen för att öka konkurrenskraften i unionens ekonomi och skydda skattemedlen.

Artikel 4

Särskilda mål

Programmets särskilda mål ska vara att förebygga och motverka bedrägerier, korruption och all annan olaglig verksamhet som inverkar på unionens ekonomiska intressen.

Det särskilda målet ska mätas bland annat med hänvisning till målnivåer och referensvärden och med hjälp av samtliga följande centrala resultatindikatorer:

- a) Antalet beslag, förverkanden och återkrav till följd av bedrägeriärenden som lösts tack vare gemensamma eller gränsöverskridande insatser.
- b) Mervärdet och effektiv användning av medfinansierad teknisk utrustning.
- c) Utbytet av information mellan medlemsstaterna om de resultat som uppnåtts med hjälp av den tekniska utrustningen.
- d) Antalet och typen av utbildningsverksamheter, inbegripet mängden specialutbildning.

Artikel 5

Operativa mål

Programmet ska ha samtliga följande operativa mål:

- a) Förbättra det förebyggande arbetet och utredningarna av bedrägerier och annan olaglig verksamhet jämfört med nuvarande nivåer genom utökat gränsöverskridande och tvärvetenskapligt samarbete.
- b) Ge unionens ekonomiska intressen ett bättre skydd mot bedrägerier, underlätta utbytet av information, erfarenheter och bästa praxis, bland annat genom personalutbyten.
- c) Skärpa insatserna mot bedrägerier och annan olaglig verksamhet genom tekniskt och operativt stöd till nationella utredningar, i synnerhet till stöd för tullmyndigheter och brottsbekämpande myndigheter.
- d) Göra unionens ekonomiska intressen mindre sårbara än i dag för bedrägerier, korruption och andra olagliga verksamheter för att minska utvecklingen av en svart ekonomi på vissa nyckelområden såsom organiserade bedrägeribrott som cigarettsmuggling och piratkopiering.
- e) Främja utvecklingen av det rättsliga skyddet av unionens ekonomiska intressen mot bedrägerier genom att stimulera jämförande rättsanalyser.

Artikel 6

Stödberättigade organ

Varje av följande organ ska vara berättigade till stöd enligt programmet:

- a) Alla nationella eller regionala myndigheter i ett deltagande land som avses i artikel 7.1 som främjar förstärkta insatser på unionsnivå för att skydda unionens ekonomiska intressen.
- b) Forsknings- och undervisningsinstitut och icke vinstdrivande organ som främjar förstärkta insatser på unionsnivå för att skydda unionens ekonomiska intressen, förutsatt att de sedan minst ett år tillbaka haft sitt säte och bedrivit verksamhet i ett deltagande land som avses i artikel 7.1.

Artikel 7

Deltagande i programmet

1. De deltagande länderna är medlemsstaterna och de länder som avses i punkt 2 (nedan kallade *deltagande länder*).

2. Programmet ska vara öppet för deltagande av följande länder:

- a) Anslutande stater, kandidatländer och potentiella kandidatländer som omfattas av en föranslutningsstrategi, i enlighet med de allmänna principer och villkor för dessa staters och länders deltagande i unionsprogram som fastställs i respektive ramavtal, beslut av associeringsrådet eller liknande överenskommelser.
- b) Partnerländer i den europeiska grannskapspolitiken som i tillräcklig grad anpassat relevant lagstiftning och förvaltningsmetoder till unionen. Dessa partnerländer får delta i programmet i enlighet med de bestämmelser som ska antas tillsammans med dessa länder efter det att ramavtalen om deras deltagande i unionens program har antagits.
- c) Länder i Europeiska frihandelssammanslutningen (Efta) som deltar i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) i enlighet med villkoren i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

3. Företrädare för länder som deltar i stabiliserings- och associeringsprocessen för länderna i Sydösteuropa, Ryska federationen, företrädare för vissa länder med vilka unionen har ingått avtal om ömsesidigt bistånd i bedrägerirelaterade frågor samt företrädare för internationella och andra relevanta organisationer får delta i verksamhet inom ramen för programmet om detta gynnar de allmänna och särskilda mål som avses i artiklarna 3 respektive 4. De företrädarna ska delta i programmet i enlighet med tillämpliga bestämmelser i förordning (EU, Euratom) nr 966/2012.

Artikel 8

Stödberättigande insatser

Programmet ska på de villkor som anges i de årliga arbetsprogram som avses i artikel 11 lämna lämpligt ekonomiskt stöd för samtliga följande insatser:

- a) Tekniskt stöd till medlemsstaternas behöriga myndigheter i form av ett eller flera av följande:
 - i) tillhandahållande av expertis, specialiserad och tekniskt avancerad utrustning och effektiv it-utrustning som underlättar det gränsöverskridande arbetet och samarbetet med kommissionen,
 - ii) stöd och främjande av utredningar, i synnerhet genom gemensamma utredningsgrupper och gränsöverskridande insatser,
 - iii) stöd till medlemsstaterna vid lagring och förstöring av beslagtagna cigaretter samt oberoende analystjänster vid analys av beslagtagna cigaretter,
 - iv) utökning av personalutbytet i vissa projekt, i synnerhet i samband med insatser mot smuggling och piratkopiering av cigaretter,
 - v) tekniskt och operativt stöd till medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter vid insatser mot gränsöverskridande brottslighet och bedrägerier som skadar unionens ekonomiska intressen, däribland särskilt stöd till tullmyndigheter,
 - vi) uppbyggnad av it-kapaciteten i deltagande länder genom att utveckla och tillhandahålla särskilda databaser och it-verktyg som underlättar tillgången till uppgifter och analys,
 - vii) ökning av uppgiftsutbytet, utveckling och tillhandahållande av it-verktyg för utredningar och övervakning av underrättelsearbetet.
- b) Specialiserad och riktad utbildning och workshoppar för riskanalys samt, i förekommande fall, konferenser som syftar till ett eller flera av följande:
 - i) bättre förståelse av unionens och medlemsstaternas metoder,
 - ii) utbyte av erfarenheter och bästa praxis mellan berörda myndigheter i deltagande länder, däribland specialiserade brottsbekämpande organ, samt sådana företrädare för internationella organisationer som avses i artikel 7.3,
 - iii) samordning av verksamheten i deltagande länder och företrädare för internationella organisationer som avses i artikel 7.3,

- iv) kunskapsspridning, i synnerhet om riskanalys i utredningssyften,
 - v) utveckling av utpräglat profilerade forskningsverksamheter, däribland studier,
 - vi) förbättring av samarbetet mellan praktiker och teoretiker, och
 - vii) ökning av medvetenheten hos domarkåren och andra rättsliga organisationer om skyddet av unionens ekonomiska intressen.
- c) Övriga åtgärder som inte omfattas av leden a eller b i den här artikeln i enlighet med det årliga arbetsprogram som nämns i artikel 11 och som är nödvändiga för att nå de allmänna, särskilda och operativa mål som avses i artiklarna 3, 4 respektive 5.
- a) bidrag,
 - b) offentlig upphandling,
 - c) ersättningen till de företrädare som avses i artikel 7.3 för kostnader som uppkommit vid deltagande i programverksamheten.
3. Inköp av utrustning ska inte vara det enda inslaget i bidragsavtalet.
4. Medfinansieringssatsen enligt programmet ska inte överskrida 80 % av de stödberättigande kostnaderna. I vederbörligen motiverade undantagsfall som anges i de årliga arbetsprogram som avses i artikel 11, t.ex. fall som gäller medlemsstater som befinner sig i ett riskabelt läge vad gäller unionens ekonomiska intressen, får medfinansieringssatsen inte överstiga 90 % av de stödberättigande kostnaderna.

KAPITEL II

BUDGETRAM

Artikel 9

Finansieringsram

1. Finansieringsramen för genomförandet av programmet för perioden 1 januari 2014–31 december 2020 ska vara 104 918 000 EUR i löpande priser.

De årliga anslagen ska godkännas av Europaparlamentet och rådet inom gränserna för den fleråriga budgetramen.

2. Inom programmets finansieringsram ska vägledande belegg anslås till stödberättigade insatser som anges i artikel 8, inom de procentandelar som fastställs i bilagan för varje insattstyp. Kommissionen får frågå den vägledande tilldelningen av medel i bilagan, men får inte öka den anslagna andelen av finansieringsramen med mer än 20 % för någondera insattstyp.

Om det skulle visa sig nödvändigt att överskrida gränsen på 20 % ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 14 för att ändra den vägledande tilldelning av medel som anges i bilagan.

Artikel 10

Typ av finansiellt stöd och medfinansiering

1. Kommissionen ska genomföra programmet i enlighet med förordningen (EU, Euratom) nr 966/2012.

2. Finansiellt stöd enligt programmet för stödberättigade insatser förtecknade i artikel 8 ska ha formen av

Artikel 11

Årligt arbetsprogram

Kommissionen ska anta årliga arbetsprogram för att genomföra programmet. Genom arbetsprogrammen ska det säkerställas att de allmänna, särskilda och operativa målen som anges i artiklarna 3, 4 respektive 5 förverkligas på ett konsekvent sätt och de ska innehålla redogörelser för de förväntade resultaten, metod för genomförandet och de totala kostnaderna. Avseende bidrag ska de årliga arbetsprogrammen innehålla uppgifter om finansierade insatser, urvals- och tilldelningskriterier samt högsta medfinansieringssats.

De resurser som anslås till kommunikationsinsatser inom ramen för programmet ska även bidra till att täcka kommunikationspolicyn för unionens politiska prioriteringar, i den mån de har anknytning till de allmänna målen som anges i artikel 3.

Artikel 12

Skydd av unionens ekonomiska intressen

1. Kommissionen ska se till att unionens ekonomiska intressen skyddas vid genomförandet av insatser som finansieras enligt den här förordningen, genom förebyggande åtgärder mot bedrägeri, korruption och annan olaglig verksamhet, genom effektiva kontroller och, om oriktigheter upptäcks, genom återkrav av felaktigt utbetalda medel samt vid behov genom effektiva, proportionella och avskräckande administrativa och ekonomiska sanktioner.

2. Kommissionen eller dess företrädare och revisionsrätten ska ha befogenhet att utföra revisioner av dokument och på plats hos alla stödmottagare, aktörer som tilldelats kontrakt samt hos de underentreprenörer som mottagit medel från unionen enligt programmet.

3. Olaf får göra utredningar, inklusive kontroller på plats och inspektioner, i enlighet med bestämmelserna och förfarandena i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013⁽¹⁾ och rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96⁽²⁾, i syfte att fastställa om det har förekommit bedrägeri, korruption eller annan olaglig verksamhet som påverkar unionens ekonomiska intressen i samband med bidragsavtal, bidragsbeslut eller avtal som finansieras genom programmet.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1, 2 och 3 ska samarbetsavtal med tredjeland och med internationella organisationer, avtal, bidragsavtal och bidragsbeslut som ingås med tillämpning av denna förordning innehålla bestämmelser som uttryckligen ger kommissionen, revisionsrätten och Olaf befogenheter att utföra sådan revision och genomföra sådana utredningar inom ramen för sina respektive behörigheter.

KAPITEL III

ÖVERVAKNING, UTVÄRDERING OCH DELEGERING

Artikel 13

Övervakning och utvärdering

1. Kommissionen ska varje år informera Europaparlamentet och rådet om programmets genomförande, inklusive om uppnående av programmets mål och resultat. Information om samarbete och samordning mellan kommissionen och medlemsstaterna och om överensstämmelse och komplementaritet med andra relevanta program och insatser på unionsnivå ska ingå. Kommissionen ska fortlöpande, bland annat på relevanta webbplatser, sprida resultaten av de verksamheter som får stöd via programmet för att öka insynen i användningen av medlen.

2. Kommissionen ska genomföra en noggrann utvärdering av programmet och ska för Europaparlamentet och rådet lägga fram följande:

a) Senast den 31 december 2017 en oberoende utvärderingsrapport efter halva tiden om hur målen för samtliga insatser har uppnåtts, resultat och effekter, hur ändamålsenligt och effektivt resurserna använts och om mervärdet för unionen, innan beslut fattas om förlängning, ändring eller tillfälligt upphävande av insatserna; utvärderingsrapporten efter halva tiden ska dessutom behandla möjligheterna till förenkling, programmets interna och externa samstämmighet, den fortsatta relevansen beträffande programmets alla mål, och insatsernas bidrag till unionens prioriteringar för smart och hållbar tillväxt för alla; den ska ta hänsyn till resultaten i den utvärdering av uppfyllandet av Herkules II-programmets mål.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 av den 11 september 2013 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 och rådets förordning (Euratom) nr 1074/1999 (EUT L 248, 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter (EGT L 292, 15.11.1996, s. 2).

b) Senast den 31 december 2021 en slutlig utvärderingsrapport om hur programmets mål, däribland dess mervärde, har uppfyllts; vidare ska utvärderingen av programmets långsiktiga genomslag och av resultatens hållbarhet ligga till grund för ett beslut om eventuell förlängning, ändring eller tillfälligt upphävande av ett påföljande program.

3. Alla deltagande länder och andra mottagare ska förse kommissionen med de uppgifter och den information som behövs för att öka insynen och ansvarsskyldigheten och möjliggöra övervakning och utvärdering, även av samarbete och samordning, av programmet i enlighet med punkterna 1 och 2.

Artikel 14

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 9 ska ges till kommissionen för en period av sju år från och med den 21 mars 2014.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 9 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 9 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

KAPITEL IV

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 15

Upphävande

Beslut nr 804/2004/EG ska upphöra att gälla.

Finansiella åtaganden som berör verksamhet inom ramen för det beslutet och rapportering som anges i det beslutet ska emellertid även fortsättningsvis omfattas av det beslutet, fram till dess att de insatserna har avslutats.

*Artikel 16***Ikraftträdande**

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 1 januari 2014.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 26 februari 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande

BILAGA

VÄGLEDANDE TILLDELNING AV MEDEL

Vägledande tilldelning av medel till stödberättigade åtgärder som anges i artikel 8:

Typ av åtgärd	Andel av budgeten (i %)
a) Tekniskt stöd	Minst 70
b) Utbildning	Högst 25
c) Annan åtgärd som inte omfattas av artikel 8 led a eller b	Högst 5

Uttalande från kommissionen om artikel 13

Utan att det påverkar det årliga budgetförfarandet är det kommissionens avsikt att, inom ramen för en strukturerad dialog med Europaparlamentet, från och med januari 2015 lägga fram en årsrapport om genomförandet av förordningen, inklusive den budgetfördelning som fastställs i bilagan, med arbetsprogrammet till den ansvariga kommittén i Europaparlamentet inom ramen för rapporten om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 251/2014

av den 26 februari 2014

om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, aromatiserade vinprodukter och om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1601/91

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artiklarna 43.2 och 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téns yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Rådets förordning (EEG) nr 1601/91 ⁽³⁾ och kommissionens förordning (EG) nr 122/94 ⁽⁴⁾ har skapat en fungerande reglering för aromatiserade viner, aromatiserade vinbaserade drycker och aromatiserade drinkar baserade på vinprodukter (nedan kallade *aromatiserade vinprodukter*). Med tanke på den tekniska utvecklingen, marknadsutvecklingen och nya tendenser i efterfrågan är det dock nödvändigt att uppdatera reglerna om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, vissa aromatiserade vinprodukter, med beaktande av traditionella produktionsmetoder.
- (2) Det krävs ytterligare ändringar till följd av Lissabonsfördragets ikraftträdande för att anpassa de befogenheter som tilldelats kommissionen enligt förordning (EEG) nr 1601/91 till artiklarna 290 och 291 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). Med tanke på dessa ändringars omfattning bör förordning

(EEG) nr 1601/91 upphävas och ersättas med den här förordningen. Genom förordning (EG) nr 122/94 infördes sådana regler om aromämnen och tillsättning av alkohol som är tillämpliga på vissa aromatiserade vinprodukter; och för att öka tydligheten bör de reglerna införlivas i den här förordningen.

- (3) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1169/2011 ⁽⁵⁾ gäller för presentation och märkning av aromatiserade vinprodukter, om inte annat föreskrivs i den här förordningen.
- (4) Aromatiserade vinprodukter är viktiga för konsumenterna, producenterna och jordbrukssektorn i unionen. Syftet med bestämmelserna om aromatiserade vinprodukter bör vara att få ett konsumentskydd på hög nivå, att förhindra vilseledande förfaranden samt att uppnå en marknad som kännetecknas av öppenhet och sund konkurrens. Bestämmelserna kommer därigenom att trygga det goda rykte som unionens aromatiserade vinprodukter har fått på den inre marknaden och på världsmarknaden genom att också i fortsättningen ta hänsyn till traditionella framställningsmetoder och tillgodose det ökade behovet av konsumentskydd och konsumentinformation. Tekniska innovationer bör också beaktas för de produkter där de leder till högre kvalitet utan att det påverkar de berörda aromatiserade vinprodukternas traditionella karaktär.
- (5) Framställningen av aromatiserade vinprodukter erbjuder en viktig avsättningsmöjlighet för unionens jordbrukssektor, vilket också bör framhävas i regelverket.
- (6) För att tillgodose konsumenternas intressen bör denna förordning gälla för alla aromatiserade vinprodukter som släpps ut på marknaden i unionen, vare sig de framställs i medlemsstaterna eller i tredjeländer. För att bevara och förbättra det goda ryktet för unionens aromatiserade vinprodukter på världsmarknaden bör reglerna i denna förordning också tillämpas på aromatiserade vinprodukter som framställs i unionen men som är avsedda för export.

⁽¹⁾ EUT C 43, 15.2.2012, s. 67.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 14 januari 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 17 februari 2014.

⁽³⁾ Rådets förordning (EEG) nr 1601/91 av den 10 juni 1991 om allmänna bestämmelser för definition, beskrivning och presentation av aromatiserade viner, aromatiserade vinbaserade drycker och aromatiserade drinkar baserade på vinprodukter (EGT L 149, 14.6.1991, s. 1).

⁽⁴⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 122/94 av den 25 januari 1994 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EEG) nr 1601/91 om allmänna bestämmelser för definition, beskrivning och presentation av aromatiserade viner, aromatiserade vinbaserade drycker och aromatiserade drinkar baserade på vinprodukter (EGT L 21, 26.1.1994, s. 7).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1169/2011 av den 25 oktober 2011 om tillhandahållande av livsmedelsinformation till konsumenterna, och om ändring av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 1924/2006 och (EG) nr 1925/2006 samt om upphävande av kommissionens direktiv 87/250/EEG, rådets direktiv 90/496/EEG, kommissionens direktiv 1999/10/EG, Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/13/EG, kommissionens direktiv 2002/67/EG och 2008/5/EG samt kommissionens förordning (EG) nr 608/2004 (EUT L 304, 22.11.2011, s. 18).

- (7) För att säkerställa tydlighet och insyn i unionsrätten om aromatiserade vinprodukter är det nödvändigt att klart definiera vilka produkter som omfattas av den rätten och vilka krav som ska gälla för produktion, beskrivning, presentation och märkning av aromatiserade vinprodukter samt, i synnerhet, försäljningsbeteckningar. Särskilda regler om frivilligt angivande av härkomst som kompletterar dem som fastställs i förordning (EU) nr 1169/2011 bör också fastställas. Fastställandet av sådana regler innebär att hela produktionskedjan är reglerad och att konsumenterna skyddas och får tillgång till vederbörlig information.
- (8) Definitionerna av aromatiserade vinprodukter bör också i fortsättningen ta hänsyn till traditionella kvalitetsmetoder men bör uppdateras och förbättras med tanke på den tekniska utvecklingen.
- (9) Aromatiserade vinprodukter bör framställas i enlighet med vissa regler och begränsningar som garanterar att konsumenternas förväntningar på kvalitet och produktionsmetoder uppfylls. För att följa de internationella standarderna på området bör produktionsmetoder fastställas, och kommissionen bör i samband med detta normalt sett beakta de standarder som rekommenderats och offentliggjorts av Internationella vinorganisationen (OIV).
- (10) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1333/2008 ⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1334/2008 ⁽²⁾ bör tillämpas på aromatiserade vinprodukter.
- (11) För att tillgodose konsumenternas förväntningar och stämma överens med traditionella kvalitetsmetoder bör den etanol som används vid framställning av aromatiserade vinprodukter uteslutande vara av jordbruksursprung. Detta kommer också att ge avsättningsmöjligheter för jordbrukets basprodukter.
- (12) Med tanke på betydelsen av och komplexiteten hos sektorn för aromatiserade vinprodukter är det lämpligt att fastställa särskilda regler om beskrivning och presentation av aromatiserade vinprodukter som kompletterar de bestämmelser om märkning som fastställs i förordning (EU) nr 1169/2011. De särskilda reglerna bör också förhindra missbruk av försäljningsbeteckningar för aromatiserade vinprodukter när det gäller produkter som inte uppfyller kraven i den här förordningen.
- (13) I avsikt att underlätta för konsumenterna bör det vara möjligt att komplettera försäljningsbeteckningen som föreskrivs i den här förordningen med den vedertagna beteckningen på produkten i den mening som avses i förordning (EU) nr 1169/2011.
- (14) Rådets förordning (EG) nr 834/2007 ⁽³⁾ tillämpas bland annat på bearbetade jordbruksprodukter avsedda som livsmedel, vilket också innefattar aromatiserade vinprodukter. Följaktligen får aromatiserade vinprodukter som uppfyller kraven i den förordningen och de rättsakter som antagits med stöd av den släppas ut på marknaden såsom ekologiska aromatiserade vinprodukter.
- (15) Med tillämpning av en kvalitetspolicy och för att möjliggöra en hög kvalitet på aromatiserade vinprodukter med en geografisk beteckning, bör medlemsstaterna ha möjlighet att införa regler som är strängare än dem i den här förordningen i fråga om produktion, beskrivning, presentation och märkning av aromatiserade vinprodukter med en geografisk beteckning som framställs på deras eget territorium, i den mån som sådana regler står i överensstämmelse med unionsrätten.
- (16) Med tanke på att Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 110/2008 ⁽⁴⁾, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1151/2012 ⁽⁵⁾, och bestämmelserna om geografiska beteckningar i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 ⁽⁶⁾ inte gäller aromatiserade vinprodukter bör särskilda regler fastställas för skydd av geografiska beteckningar för aromatiserade vinprodukter. Geografiska beteckningar bör användas för att visa att aromatiserade vinprodukter har sitt ursprung i ett visst land, eller en viss region eller plats i ett land, i de fall en viss kvalitet, ett visst anseende eller en viss annan egenskap hos den aromatiserade vinprodukten i huvudsak kan tillskrivas dess geografiska ursprung och sådana geografiska beteckningar bör registreras av kommissionen.
- ⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1333/2008 av den 16 december 2008 om livsmedelstillägg (EUT L 354, 31.12.2008, s. 16).
- ⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1334/2008 av den 16 december 2008 om aromer och vissa livsmedelsingredienser med aromgivande egenskaper för användning i och på livsmedel och om ändring av rådets förordning (EEG) nr 1601/91, förordningarna (EG) nr 2232/96 och (EG) nr 110/2008 samt direktiv 2000/13/EG (EUT L 354, 31.12.2008, s. 34).
- ⁽³⁾ Rådets förordning (EG) nr 834/2007 av den 28 juni 2007 om ekologisk produktion och märkning av ekologiska produkter och om upphävande av förordning (EEG) nr 2092/91 (EGT L 189, 20.7.2007, s. 1).
- ⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 110/2008 av den 15 januari 2008 om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, spritdrycker, samt om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1576/89 (EUT L 39, 13.2.2008, s. 16).
- ⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1151/2012 av den 21 november 2012 om kvalitetsordningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EUT L 343, 14.12.2012, s. 1).
- ⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 av den 17 december 2013 om upprättande av en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter och om upphävande av rådets förordningar (EEG) nr 922/72, (EEG) nr 234/79, (EG) nr 1037/2001 och (EG) nr 1234/2007 (EUT L 347, 20.12.2013, s. 671).

- (17) Det bör i den här förordningen fastställas ett förfarande för registrering, efterlevnad, ändring och eventuell avregistrering av tredjeländers och unionens geografiska beteckningar.
- (18) Medlemsstaternas myndigheter bör ha ansvaret för att den här förordningen följs och det bör säkerställas att kommissionen kan övervaka och kontrollera efterlevnaden.
- (19) I syfte att lägga till eller ändra icke-väsentliga delar av denna förordning bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på fastställandet av produktionsprocesser för framställande av aromatiserade vinprodukter, kriterier för avgränsning av geografiska områden och regler, restriktioner och undantag i samband med produktion i sådana områden, villkor för när en produkt-specifikation får innehålla ytterligare krav, fastställandet i vilka fall en enskild producent får ansöka om skydd av en geografisk beteckning och begränsningarna för vilken typ av sökande som får ansöka om sådant skydd, fastställandet av villkoren som ska uppfyllas vid en ansökan om skydd för en geografisk beteckning, kommissionens granskning, invändningsförfarandet, och förfaranden för ändring och avregistrering av geografiska beteckningar, fastställandet av villkoren för gränsöverskridande ansökningar, fastställandet av datumet för inlämning av en ansökan eller en begäran, datumet från och med vilken skyddet och ändring av skyddet ska gälla, fastställandet av villkoren i samband med ändringar av produkt-specifikationerna, inbegripet villkoren för när en ändring ska anses vara en mindre ändring, och villkoren för ansökningar om, och godkännande av, ändringar som inte medför några ändringar av det sammanfattande dokumentet, begränsningarna för det skyddade namnet, vilken typ av uppgifter som ska lämnas vid utbytet av information mellan medlemsstaterna och kommissionen, hur meddelandena ska anmälas, reglerna om åtkomsträtt till uppgifter eller informationssystem som görs tillgängliga och tillvägagångssätten för offentliggörande av uppgifterna. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd, under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (20) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning i fråga om analysmetoder som ska användas för att bestämma sammansättningen av aromatiserade vinprodukter, beslut om att bevilja skydd av geografiska beteckningar och om att avslå ansökningar om sådant skydd, beslut om att dra in skyddet för geografiska beteckningar och för befintliga geografiska beteckningar, godkännande av ansökan om ändringar som innebär mindre ändringar av produkt-specifikationerna, den information som produkt-specifikationen ska innehålla för geografiska beteckningar, metoderna för offentliggörande av beslut om skydd eller avslag för geografiska beteckningar, regler i samband med inlämnandet av gränsöverskridande ansökningar, kontroller som medlemsstaterna ska utföra, förfarandet, även i fråga om vilka ansökningar som kan tas upp till prövning, för granskningen av ansökningar om skydd eller för godkännande av en ändring av en geografisk beteckning, och när det gäller förfarandet, även huruvida en ansökan kan tas upp till prövning, för begäran om invändningar, avregistrering eller omvandling, inlämnande av uppgifter om befintliga skyddade geografiska beteckningar, regler om de administrativa och fysiska kontroller som medlemsstaterna ska utföra och regler om tillhandahållande av de uppgifter som krävs för tillämpningen av bestämmelserna om utbyte av uppgifter mellan medlemsstaterna och kommissionen, regler om förfaranden för tillhandahållande av de uppgifter som ska underrättas om, innehåll, form, tidpunkt, frekvens och tidsfrister för anmälningarna och förfaranden för hur uppgifter och dokument ska överföras till eller göras tillgängliga för medlemsstaterna, behöriga myndigheter i tredjeländer, eller för allmänheten, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa genomförandebefogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (21) Kommissionen bör genom genomförandeaakter och, på grund av deras särdrag, utan att tillämpa förordning (EU) nr 182/2011 i *Europeiska unionens officiella tidning* offentliggöra det sammanfattande dokumentet, besluta om en ansökan om skydd av en geografisk beteckning ska avvisas med hänvisning till att den inte kan tas upp till prövning i sak samt fastställa och upprätthålla ett register över geografiska beteckningar som är skyddade enligt den här förordningen, inklusive förtecknande av befintliga geografiska beteckningar i det registret eller avlägsnande av dem från det.
- (22) Övergången från reglerna i förordning (EEG) nr 1601/91 till reglerna i den här förordningen kan orsaka problem som inte tas upp i den här förordningen. Med tanke på detta bör befogenhet att anta de övergångsåtgärder som krävs delegeras till kommissionen.
- (23) För att underlätta en smidig övergång från reglerna i förordning (EEG) nr 1601/91 till reglerna i den här förordningen bör tillräckligt med tid ges och lämpliga förfaranden tillåtas. Under alla förhållanden bör det vara tillåtet att saluföra befintliga lager efter det att den här förordningen börjat tillämpas, till dess att de lagren är uttömda.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (24) Eftersom målen för denna förordning, nämligen inrättande av regler om definition, beskrivning, presentation och märkning av aromatiserade vinprodukter och regler om skydd av geografiska beteckningar för aromatiserade vinprodukter, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare på grund av åtgärdens omfattning och verkningar kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

TILLÄMPNINGSSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. Den här förordningen innehåller regler om definition, beskrivning, presentation och märkning av aromatiserade vinprodukter samt om skydd av geografiska beteckningar för aromatiserade vinprodukter.
2. Förordning (EU) nr 1169/2011 ska tillämpas på presentation och märkning av aromatiserade vinprodukter, om inte annat föreskrivs i den här förordningen.
3. Den här förordningen ska tillämpas på alla aromatiserade vinprodukter som släpps ut på marknaden i unionen, oavsett om de framställts i medlemsstaterna eller i tredjeländer, liksom på aromatiserade vinprodukter som framställts i unionen för export.

Artikel 2

Definitioner

I den här förordningen gäller följande definitioner:

1. *försäljningsbeteckning*: namnet på någon av de aromatiserade vinprodukter som föreskrivs i denna förordning.
2. *beskrivning*: en förteckning över de specifika egenskaperna hos en aromatiserad vinprodukt.
3. *geografisk beteckning*: en beteckning med vars hjälp det identifieras att en aromatiserad vinprodukt har sitt ursprung i en region, en särskild plats eller ett land, i de fall en viss kvalitet, ett visst anseende eller en viss annan egenskap hos den aromatiserade vinprodukten i huvudsak kan tillskrivas dess geografiska ursprung.

KAPITEL II

DEFINITION, BESKRIVNING, PRESENTATION OCH MÄRKNING AV AROMATISERADE VINPRODUKTER

Artikel 3

Definitioner och klassificering av aromatiserade vinprodukter

1. *Aromatiserade vinprodukter*: produkter som framställts av produkter från vinsektorn, enligt vad som avses i förordning (EU) nr 1308/2013, som aromatiserats. De klassificeras i följande kategorier:

- a) Aromatiserade viner.
 - b) Aromatiserade vinbaserade drycker.
 - c) Aromatiserade drinkar baserade på vinprodukter.
2. *Aromatiserat vin*: en dryck
 - a) som framställts från en eller flera av de vinprodukter som definieras i del IV punkt 5 i bilaga II och i punkterna 1 och 3–9 i del II i bilaga VII till förordning (EU) nr 1308/2013, utom Retsinavin,
 - b) vars totala volym till minst 75 % utgörs av de vinprodukter som avses i led a,
 - c) till vilken alkohol kan ha tillsatts,
 - d) till vilken färgämnen kan ha tillsatts,
 - e) till vilken druvmust, delvis jäst druvmust eller bägge kan ha tillsatts,
 - f) som kan ha sötats,
 - g) som har en faktisk alkoholhalt på minst 14,5 volymprocent och mindre än 22 volymprocent och en total alkoholhalt på minst 17,5 volymprocent.
 3. *Aromatiserad vinbaserad dryck*: en dryck
 - a) som erhållits från en eller flera av de vinprodukter som definieras i punkterna 1, 2 och 4–9 i del II i bilaga VII till förordning (EU) nr 1308/2013, med undantag för viner som framställts med tillsats av alkohol och för Retsinavin,
 - b) vars totala volym till minst 50 % utgörs av de vinprodukter som avses i led a,
 - c) till vilken alkohol inte har tillsatts, utom om annat anges i bilaga II,
 - d) till vilken färgämnen kan ha tillsatts,

- e) till vilken druvmust, delvis jäst druvmust eller bägge kan ha tillsatts,
- f) som kan ha sötats,
- g) som har en faktisk alkoholhalt på minst 4,5 volymprocent och mindre än 14,5 volymprocent.

4. *Aromatiserad drink baserad på vinprodukter: en dryck*

- a) som erhållits från en eller flera av de vinprodukter som definieras i punkterna 1, 2 och 4–11 i del II i bilaga VII till förordning (EU) nr 1308/2013, med undantag för viner som framställts med tillsats av alkohol och för Retsinavin,
- b) vars totala volym till minst 50 % utgörs av de vinprodukter som avses i led a,
- c) till vilken ingen alkohol har tillsatts,
- d) till vilken färgämnen kan ha tillsatts,
- e) som kan ha sötats,
- f) som har en faktisk alkoholhalt på mer än 1,2 volymprocent och mindre än 10 volymprocent.

Artikel 4

Produktionsprocesser och analysmetoder för aromatiserade vinprodukter

1. Aromatiserade vinprodukter ska framställas i enlighet med kraven, begränsningarna och beskrivningarna i bilagorna I och II.

2. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 33 med avseende på att fastställa godkända produktionsprocesser vid framställning av aromatiserade vinprodukter, och därvid ta hänsyn till konsumenternas förväntningar.

När kommissionen fastställer de godkända produktionsprocesser som avses i första stycket ska den ta hänsyn till de produktionsprocesser som rekommenderats och offentliggjorts av OIV.

3. Kommissionen ska vid behov genom genomförandakter anta analysmetoder som ska användas för att bestämma sammansättningen av aromatiserade vinprodukter. Metoderna ska baseras på relevanta metoder som rekommenderats och offentliggjorts av OIV, utom om en sådan metod skulle vara ineffektiv eller olämplig med tanke på det mål som önskas uppnås. Dessa genomförandakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 34.2.

I avvaktan på att sådana metoder antas av kommissionen ska de metoder som är tillåtna i den berörda medlemsstaten tillämpas.

4. De oenologiska metoderna och begränsningarna som fastställts i enlighet med artiklarna 74, 75.4 och 80 i förordning (EU) nr 1308/2013 ska tillämpas på de vinprodukter som används vid framställningen av aromatiserade vinprodukter.

Artikel 5

Försäljningsbeteckningar

1. Försäljningsbeteckningarna som fastställs i bilaga II ska användas för aromatiserade vinprodukter som släpps ut på marknaden i unionen, förutsatt att de uppfyller motsvarande krav i den bilagan. Försäljningsbeteckningarna får kompletteras med en vedertagen beteckning som det definieras i artikel 2.2 o i förordning (EU) nr 1169/2011.

2. Om aromatiserade vinprodukter uppfyller kraven för mer än en försäljningsbeteckning får bara en av dessa användas, om annat inte anges i bilaga II.

3. En alkoholhaltig dryck som inte uppfyller kraven i den här förordningen får inte beskrivas, presenteras eller märkas genom att lägga till ord eller fraser som "liknande", "typ", "stil", "framställd", "smak" eller något annat liknande uttryck till någon av försäljningsbeteckningarna.

4. En försäljningsbeteckning får kompletteras eller ersättas med en av de geografiska beteckningar som skyddas genom den här förordningen.

5. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 26 får försäljningsbeteckningarna inte kompletteras med skyddade ursprungs-beteckningar eller skyddade geografiska beteckningar för vinprodukter.

Artikel 6

Ytterligare angivelser som läggs till försäljningsbeteckningar

1. De försäljningsbeteckningar som avses i artikel 5 får också kompletteras med följande angivelser om aromatiserade vinprodukters sockerhalt:

- a) "Extra torr": för produkter med en sockerhalt på mindre än 30 gram per liter och, beträffande kategorin aromatiserade viner genom undantag från artikel 3.2 g, en lägsta total alkoholhalt på 15 volymprocent.
- b) "Torr": för produkter med en sockerhalt på mindre än 50 gram per liter och, beträffande kategorin aromatiserade viner och genom undantag från artikel 3.2 g, en lägsta total alkoholhalt på 16 volymprocent.

- c) "Halvtorr": för produkter med en sockerhalt på mellan 50 och mindre än 90 gram per liter.
- d) "Halvsöt": för produkter med en sockerhalt på mellan 90 och mindre än 130 gram per liter.
- e) "Söt": för produkter med en sockerhalt på 130 gram per liter eller mer.

Sockerhalterna i första stycket leden a–e är uttryckta som invertsocker.

Angivelserna "halvsöt" och "söt" får åtföljas av en uppgift om sockerhalten, uttryckt i gram invertsocker per liter.

2. Om en försäljningsbeteckning kompletteras med eller innefattar angivelsen "mousserande" får inte mängden mousserande vin som används vara mindre än 95 %.

3. Försäljningsbeteckningar får också kompletteras med en hänvisning till den viktigaste av de aromer som används.

Artikel 7

Ursprungsbeteckningar

Om ursprunget för en aromatiserad vinprodukt anges ska det motsvara den plats där produkten framställs. Ursprunget ska anges med orden "framställd i (...)" eller med ett likvärdigt uttryck och kompletteras med namnet på medlemsstaten eller tredjelandet i fråga.

Artikel 8

Språk som får användas i presentation och märkning av aromatiserade vinprodukter

1. Försäljningsbeteckningarna som anges med kursiv stil i bilaga II får inte översättas, vare sig på etiketten eller i presentationen av aromatiserade vinprodukter.

Ytterligare angivelser som föreskrivs i den här förordningen ska, i de fall de uttrycks i ord, anges på minst ett av unionens officiella språk.

2. Namnet på en geografisk beteckning som skyddas genom den här förordningen ska anges i märkningen på det eller de språk som beteckningen är registrerad på, även om den geografiska beteckningen ersätter en försäljningsbeteckning i enlighet med artikel 5.4.

Om namnet på en geografisk beteckning som skyddas genom den här förordningen skrivs med icke-latinska bokstäver får det också anges på ett eller flera av unionens officiella språk.

Artikel 9

Strängare regler som antas av medlemsstaterna

Medlemsstaterna får, vid tillämpningen av en kvalitetspolicy för sådana aromatiserade vinprodukter med geografiska beteck-

ningar som är skyddade enligt den här förordningen som framställs på deras eget territorium, eller i samband med fastställandet av nya geografiska beteckningar, anta regler om produktion och beskrivning som är strängare än dem som avses i artikel 4 och i bilagorna I och II, förutsatt att dessa är förenliga med unionsrätten.

KAPITEL III

GEOGRAFISKA BETECKNINGAR

Artikel 10

Innehållet i ansökan om skydd

1. Ansökningar om skyddet av namn som geografisk beteckning ska innehålla teknisk dokumentation med följande:

- a) Det namn som ska skyddas.
- b) Sökandens namn och adress.
- c) Den produktspecifikation som avses i punkt 2.
- d) Ett dokument som sammanfattar den produktspecifikation som avses i punkt 2.

2. För att kunna omfattas av en geografisk beteckning som är skyddad enligt denna förordning ska en produkt uppfylla motsvarande produktspecifikation, som ska omfatta minst följande:

- a) Det namn som ska skyddas.
- b) En beskrivning av produkten, särskilt dess viktigaste analytiska egenskaper samt uppgift om dess organoleptiska egenskaper.
- c) I förekommande fall de särskilda produktionsprocesser och specifikationer samt relevanta begränsningar som gäller vid framställning av produkten.
- d) Avgränsningen av det geografiska området i fråga.
- e) Uppgifter som bekräftar det samband som avses i artikel 2.3.
- f) Tillämpliga krav som fastställs i unionsrätten eller i nationell rätt eller, om medlemsstaterna så föreskriver, av en organisation som handlägger skyddade geografiska beteckningar, med beaktande av att dessa krav ska vara objektiva, icke diskriminerande och förenliga med unionsrätten.
- g) En angivelse av den huvudsakliga råvaran för framställning av den aromatiserade vinprodukten.
- h) Namn och adress för de myndigheter eller organ som kontrollerar efterlevnaden av bestämmelserna i produktspecifikationen samt deras särskilda uppgifter.

Artikel 11

Ansökan om skydd som rör ett geografiskt område i ett tredjeland

1. I de fall ansökan om skydd avser ett geografiskt område i ett tredjeland ska den, utöver de uppgifter som anges i artikel 10, innehålla uppgifter som styrker att namnet i fråga är skyddat i ursprungslandet.
2. Ansökan om skydd ska sändas till kommissionen antingen direkt av sökanden eller via myndigheterna i det berörda tredjelandet.
3. Ansökan om skydd ska vara avfattad på något av unionens officiella språk eller åtföljas av en styrkt översättning till ett av dessa språk.

Artikel 12

Sökande

1. Alla berörda producentgrupper, eller i undantagsfall en enskild producent, får lämna in en ansökan om skydd av en geografisk beteckning. Andra intresserade parter får delta i ansökan om skydd.
2. Producenter får lämna in en ansökan om skydd endast för aromatiserade vinprodukter som de själva framställer.
3. För namn som betecknar gränsöverskridande geografiska områden får en gemensam ansökan om skydd lämnas in.

Artikel 13

Förberedande nationellt förfarande

1. Ansökningar om skydd av en geografisk beteckning för aromatiserade vinprodukter med ursprung i unionen, ska vara föremål för ett förberedande nationellt förfarande i enlighet med punkterna 2–7 i den här artikeln.
2. Ansökan om skydd ska lämnas in i den medlemsstat där den geografiska beteckningen har sitt ursprung.
3. Medlemsstaten ska granska ansökan om skydd för att avgöra om den uppfyller villkoren i det här kapitlet.

Medlemsstaten ska genomföra ett nationellt förfarande, där det säkerställs att ansökan om skydd får tillräcklig offentlighet och där det ska föreskrivas en tidsfrist på minst två månader från dagen för offentliggörandet inom vilken alla fysiska eller juridiska personer med ett legitimt intresse som är bosatta eller etablerade i medlemsstaten i fråga kan invända mot det föreslagna skyddet, genom att till medlemsstaten lämna in en motiverad förklaring.

4. Om medlemsstaten anser att den geografiska beteckningen inte uppfyller kraven, eller är oförenlig med unionsrätten i allmänhet, ska den avslå ansökan.

5. Om medlemsstaten anser att kraven är uppfyllda ska den

a) offentliggöra det sammanfattande dokumentet och produktspecifikationen, åtminstone på internet, och

b) till kommissionen översända en ansökan om skydd med följande uppgifter:

i) Sökandens namn och adress.

ii) Den produktspecifikation som avses i artikel 10.2.

iii) Det sammanfattande dokument som avses i artikel 10.1 d.

iv) En förklaring från medlemsstaten om att den anser att den ansökan som lämnats in av den sökande uppfyller de fastställda villkoren.

v) En hänvisning till det offentliggörande som avses i led a.

De uppgifter som avses i första stycket led b ska vara avfattade på något av unionens officiella språk, eller åtföljas av en styrkt översättning till ett av dessa.

6. Medlemsstaterna ska anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa den här artikeln senast den 28 mars 2015.

7. Om en medlemsstat inte har någon nationell lagstiftning om skydd av geografiska beteckningar, får den, dock endast tillfälligt, bevilja skydd på nationell nivå för beteckningen i enlighet med villkoren i det här kapitlet. Sådant skydd ska ha verkan från det datum när ansökan lämnas in till kommissionen och ska upphöra den dag då ett beslut om registrering eller avslag fattas i enlighet med det här kapitlet.

Artikel 14

Kommissionens granskning

1. Kommissionen ska offentliggöra dagen för inlämning av ansökan om skydd.

2. Kommissionen ska granska om de ansökningar om skydd som avses i artikel 13.5 uppfyller villkoren i det här kapitlet.

3. Om kommissionen anser att villkoren i detta kapitel är uppfyllda ska den, genom genomförandeakter som antagits utan tillämpning av det förfarande som avses i artikel 34.2, i *Europeiska unionens officiella tidning* offentliggöra det sammanfattande dokument som avses i artikel 10.1 d och en hänvisning till det offentliggörande av produktspecifikationen som avses i artikel 13.5 a.

4. Om kommissionen anser att villkoren i detta kapitel inte är uppfyllda ska den genomförandeakter fatta beslut om att avslå ansökan. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 34.2.

Artikel 15

Invändningsförfarande

Inom två månader räknat från dagen för det offentliggörande som föreskrivs i artikel 14.3, får alla medlemsstater eller tredjeländer, eller fysiska eller juridiska personer med ett legitimt intresse som är bosatta eller etablerade i en annan medlemsstat än den där skyddet begärs eller i ett tredjeland, invända mot det föreslagna skyddet genom att till kommissionen lämna in en motiverad förklaring med hänvisning till villkoren för rätten till skydd enligt det här kapitlet.

För fysiska eller juridiska personer som är bosatta eller etablerade i ett tredjeland, ska förklaringen lämnas in, antingen direkt eller genom myndigheterna i det berörda tredjelandet, inom den tidsfrist på två månader som fastställs i första stycket.

Artikel 16

Beslut om skydd

På grundval av den information som kommissionen förfogar över efter avslutandet av det invändningsförfarande som avses i artikel 15 ska kommissionen, genom genomförandeakter, antingen bevilja skydd för en geografisk beteckning som uppfyller villkoren i det här kapitlet och som är förenlig med unionsrätten, eller avslå ansökan om villkoren inte är uppfyllda. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 34.2.

Artikel 17

Homonyma uttryck

1. En beteckning för vilken en ansökan om skydd har lämnats in, och som är helt eller delvis homonym med en beteckning som redan registrerats enligt den här förordningen, ska registreras med beaktande av lokala och traditionella seder och bruk samt risken för förväxlingar.

2. En homonym beteckning som vilseleder konsumenten att tro att en produkt kommer från ett annat område än den gör får inte registreras, även om beteckningen är korrekt i fråga om det område eller den region eller plats där produkten har sitt verkliga ursprung.

3. En registrerad homonym beteckning får endast användas om det finns en klar åtskillnad i praxis mellan homonymen som registreras senare och den först registrerade beteckningen, med beaktande av att berörda producenter måste behandlas rättvist och att konsumenterna inte får vilseledas.

Artikel 18

Skäl att avslå en ansökan om skydd

1. Namn som har blivit generiska får inte skyddas som geografiska beteckningar.

I det här kapitlet avses med ett "namn som har blivit generiskt" ett namn på en aromatiserad vinprodukt som visserligen har samband med den plats eller den region där produkten från början framställdes eller släpptes ut på marknaden, men som har blivit det allmänna namnet på en aromatiserad vinprodukt i unionen.

När det ska avgöras om ett namn har blivit generiskt, ska hänsyn tas till alla relevanta faktorer och särskilt till

- a) de nuvarande förhållandena i unionen, särskilt i de områden där produkten konsumeras,
- b) den tillämpliga unionsrätten eller nationella rätten.

2. Ett namn får inte skyddas som geografisk beteckning om detta, med hänsyn till ett varumärkes anseende och renommé, skulle kunna vilseleda konsumenterna om den aromatiserade vinproduktens rätta identitet.

Artikel 19

Förhållande till varumärken

1. När en geografisk beteckning skyddas enligt den här förordningen ska en ansökan om registrering av ett varumärke vars användning omfattas av artikel 20.2, och som avser en aromatiserad vinprodukt, avslås om ansökan om varumärkesregistrering lämnas in efter den dag då ansökan om skydd av den geografiska beteckningen lämnats in till kommissionen och den geografiska beteckningen därefter skyddas.

En varumärkesregistrering som har gjorts i strid med vad som sägs i första stycket ska förklaras ogiltig.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 17.2 får ett varumärke vars användning omfattas av artikel 20.2 fortsätta att användas eller förnyas trots skyddet av den geografiska beteckningen, om det har lämnats in en ansökan för varumärket i fråga eller om det har registrerats eller, i enlighet med den tillämpliga lagstiftningen, förvärvats genom användning inom unionen före den dag då ansökan om skydd av den geografiska beteckningen lämnades in till kommissionen, såvida det inte finns skäl att ogiltigförklara eller häva varumärkesregistreringen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/95/EG ⁽¹⁾ eller rådets förordning (EG) nr 207/2009 ⁽²⁾.

I sådana fall får den geografiska beteckningen användas parallellt med varumärket i fråga.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/95/EG av den 22 oktober 2008 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar (EUT L 299, 8.11.2008, s. 25).

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken (EUT L 78, 24.3.2009, s. 1).

Artikel 20

Skydd

1. Geografiska beteckningar som skyddas enligt denna förordning får användas av alla aktörer som saluför aromatiserade vinprodukter vilka har framställts i enlighet med motsvarande produktspecifikationer.
2. Geografiska beteckningar som skyddas enligt denna förordning och aromatiserade vinprodukter som använder de skyddade beteckningarna i enlighet med produktspecifikationerna ska skyddas mot följande:
 - a) Varje direkt eller indirekt kommersiellt bruk av en skyddad beteckning
 - i) för jämförbara produkter som inte uppfyller kraven i produktspecifikationen för den skyddade beteckningen, eller
 - ii) om ett sådant bruk innebär att det anseende som är kopplat till den geografiska beteckningen utnyttjas.
 - b) Varje obehörigt bruk, imitation eller anspelning, även när produktens eller tjänstens verkliga ursprung anges eller den skyddade beteckningen har översatts, transkriberats eller translittererats eller åtföljs av uttryck som "stil", "typ", "metod", "sådan som tillverkas i", "imitation", "smak", "liknande" eller dylikt.
 - c) Varje annan osann eller vilseledande uppgift om härkomst, ursprung, beskaffenhet eller väsentliga egenskaper hos produkten på dennas inre eller yttre förpackning, i reklammaterial eller handlingar som gäller den berörda vinprodukten, liksom förpackning av produkten i en behållare som är ägnad att inge en oriktig föreställning om produktens ursprung.
 - d) Varje annan praxis som kan vilseleda konsumenterna om produktens verkliga ursprung.
3. Geografiska beteckningar som skyddas enligt denna förordning får inte bli generiska i unionen i den mening som avses i artikel 18.1.
4. Medlemsstaterna ska vidta lämpliga administrativa och juridiska åtgärder för att förebygga eller stoppa sådan olaglig användning av geografiska beteckningar som skyddas enligt denna förordning som anges i punkt 2.

Artikel 21

Register

Kommissionen ska, genom genomförandeakter som antagits utan tillämpning av det förfarande som avses i artikel 34.2, upprätta och administrera ett elektroniskt register över geogra-

fiska beteckningar som skyddas enligt denna förordning för aromatiserade vinprodukter som ska vara tillgängligt för allmänheten.

Geografiska beteckningar som gäller sådana produkter från tredjeländer som skyddas i unionen enligt ett internationellt avtal i vilket unionen är avtalsslutande part, får föras in i det register som avses i första stycket som geografiska beteckningar som skyddas enligt denna förordning.

Artikel 22

Utseende av behörig myndighet

1. Medlemsstaterna ska utse den eller de behöriga myndigheter som ska ansvara för kontrollerna när det gäller de skyldigheter som fastställs i detta kapitel i enlighet med kriterierna i artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 882/2004 ⁽¹⁾.
2. Medlemsstaterna ska se till att alla aktörer som följer detta kapitel har rätt att omfattas av ett system med kontroller.
3. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om den eller de behöriga myndigheter som avses i punkt 1. Kommissionen ska offentliggöra deras namn och adresser och regelbundet uppdatera dessa uppgifter.

Artikel 23

Kontroll av att produktspecifikationerna följs

1. När det gäller geografiska beteckningar som skyddas enligt denna förordning som avser ett geografiskt område i unionen ska kontroll av att produktspecifikationerna följs vid framställningen och under eller efter tappningen av de aromatiserade vinprodukterna utföras varje år av
 - a) den eller de behöriga myndigheter som avses i artikel 22, eller
 - b) ett eller flera kontrollorgan som ansvarar för kontrollen enligt artikel 2 andra stycket punkt 5 i förordning (EG) nr 882/2004 och som utför produktcertifieringar i enlighet med kraven i artikel 5 i den förordningen.

Kostnaderna för sådana kontroller ska bäras av de aktörer som omfattas av kontrollerna.

2. När det gäller geografiska beteckningar som skyddas enligt denna förordning som avser ett geografiskt område i ett tredjeland ska kontroll av att produktspecifikationerna följs vid framställningen och under eller efter tappningen av de aromatiserade vinprodukterna utföras varje år av

- a) en eller flera offentliga myndigheter som utsetts av tredjelandet, eller
- b) ett eller flera certifieringsorgan.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 882/2004 av den 29 april 2004 om offentlig kontroll för att säkerställa kontrollen av efterlevnaden av foder- och livsmedelslagstiftningen samt bestämmelserna om djurhälsa och djurskydd (EUT L 165, 30.4.2004, s. 1).

3. Organen som avses i punkterna 1 b och 2 b ska iaktta och vara ackrediterade i enlighet med standard ISO/IEC 17065:2012 (Bedömning av överensstämmelse – Krav på organ som certifierar produkter, processer och tjänster).

4. När den eller de myndigheter som avses i punkterna 1 a och 2 a kontrollerar att produktspecifikationerna följs, ska de lämna tillfredsställande garantier för objektivitet och opartiskhet samt förfoga över den kvalificerade personal och de resurser som behövs för uppgifternas genomförande.

Artikel 24

Ändringar av produktspecifikationer

1. En sökande som uppfyller villkoren i artikel 12 får ansöka om en ändring av produktspecifikationen för en geografisk beteckning som skyddas enligt denna förordning, särskilt för att ta hänsyn till den vetenskapliga eller tekniska utvecklingen eller för att göra en ny avgränsning av det geografiska område som avses i artikel 10.2 d. I ansökan ska anges vilka ändringar som begärs, med motiveringar.

2. Om den föreslagna ändringen medför en eller flera ändringar i det sammanfattande dokument som avses i artikel 10.1 d ska artiklarna 13–16 gälla i tillämpliga delar för ändringsansökan. Om den föreslagna ändringen är av liten omfattning ska dock kommissionen genom genomförandeakter fatta beslut om godkännande av ansökan utan att följa förfarandet i artikel 14.2 och artikel 15 och ska, om ansökan godkänns, offentliggöra uppgifterna enligt artikel 14.3. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 34.2.

Artikel 25

Avregistrering

Kommissionen får, på eget initiativ eller på motiverad begäran av en medlemsstat, ett tredjeland eller en fysisk eller juridisk person som har ett legitimt intresse, genom genomförandeakter, fatta beslut om att dra in skyddet för en geografisk beteckning om villkoren i motsvarande produktspecifikation inte längre är uppfyllda. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 34.2.

Artiklarna 13–16 ska gälla i tillämpliga delar.

Artikel 26

Befintliga geografiska beteckningar

1. Geografiska beteckningar för aromatiserade vinprodukter som förtecknas i bilaga II till förordning (EEG) nr 1601/91 och alla geografiska beteckningar som lämnats in till en medlemsstat och godkänts av medlemsstaten före den 27 mars 2014 ska automatiskt skyddas som geografiska beteckningar enligt den här förordningen. Kommissionen ska, genom genomförandeak-

ter som antagits utan tillämpning av det förfarande som avses i artikel 34.2 i den här förordningen, föra in dem i det register som anges i artikel 21 i den här förordningen.

2. Medlemsstaterna ska för de befintliga geografiska beteckningar som avses i punkt 1 skicka in följande till kommissionen:

- a) Den tekniska dokumentation som föreskrivs i artikel 10.1.
- b) De nationella besluten om godkännande.

3. Befintliga geografiska beteckningar som avses i punkt 1 ska förlora sitt skydd enligt den här förordningen om inte de uppgifter som avses i punkt 2 lämnas in senast den 28 mars 2017. Kommissionen ska genom genomförandeakter, som antagits utan tillämpning av det förfarande som avses i artikel 34.2, vidta motsvarande formella åtgärd genom att stryka sådana beteckningar ur det register som föreskrivs i artikel 21.

4. Artikel 25 ska inte tillämpas på sådana befintliga geografiska beteckningar som avses i punkt 1 i denna artikel.

Kommissionen får, på eget initiativ och genom genomförandeakter, till och med den 28 mars 2018 besluta att dra in skyddet för de geografiska beteckningar som avses i punkt 1 i den här artikeln om de inte uppfyller kraven i artikel 2.3. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 34.2.

Artikel 27

Avgifter

Medlemsstaterna får ta ut en avgift för att täcka sina kostnader, inbegripet de som uppstår vid granskning av ansökningar om skydd, invändningar, ansökningar om ändringar och framställningar om indragning enligt detta kapitel.

Artikel 28

Delegerade befogenheter

1. I syfte att ta hänsyn till de specifika egenskaperna i produktionen i det avgränsade geografiska området ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 33 med avseende på

- a) kriterier för avgränsningen av det geografiska området, och
- b) regler, restriktioner och undantag rörande produktionen i det avgränsade geografiska området.

2. I syfte att säkerställa produktkvalitet och spårbarhet ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 33 för att fastställa de villkor på vilka produktspecifikationerna får innehålla ytterligare krav utöver de som avses i artikel 10.2 f.

3. I syfte att säkerställa producenters eller aktörers rättigheter eller legitima intressen ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 33 för att

- a) fastställa i vilka fall en enskild producent får ansöka om skydd av en geografisk beteckning,
- b) fastställa begränsningarna för vilken typ av sökande som får ansöka om skydd av en geografisk beteckning,
- c) fastställa de villkor som ska uppfyllas vid en ansökan om skydd för en geografisk beteckning, kommissionens granskning, invändningsförfarandet och förfaranden för ändring eller avregistrering av geografiska beteckningar,
- d) fastställa villkor för gränsöverskridande ansökningar,
- e) fastställa datumet för inlämning av en ansökan eller en begäran,
- f) fastställa datumet från och med vilken skyddet ska gälla,
- g) fastställa de villkor enligt vilka en ändring ska anses vara en mindre ändring i den mening som avses i artikel 24.2,
- h) fastställa datumet då en ändring ska träda i kraft,
- i) fastställa villkoren för ansökningar om, och godkännande av, ändringar av produktspecifikationen för en geografisk beteckning som skyddas enligt denna förordning, när dessa ändringar inte medför några ändringar av det sammanfattande dokument som avses i artikel 10.1 d.

4. I syfte att säkerställa ett tillräckligt skydd ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 33 med avseende på begränsningarna för det skyddade namnet.

Artikel 29

Genomförandebefogenheter

1. Kommissionen får genom genomförandeakter vidta alla nödvändiga åtgärder knutna till det här kapitlet med avseende på
 - a) den information som produktspecifikationen ska innehålla om det samband mellan det geografiska området och slutprodukten, vilket avses i artikel 2.3,
 - b) metoderna för offentliggörande av beslut om skydd eller avslag, som avses i artikel 16,
 - c) inlämnandet av gränsöverskridande ansökningar,

- d) de kontroller som medlemsstaterna ska genomföra, inbegripet tester.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 34.2.

2. Kommissionen får genom genomförandeakter vidta alla åtgärder som krävs med avseende på det här kapitlet när det gäller förfarandet, även i fråga om vilka ansökningar som kan tas upp till prövning, för granskningen av ansökningar om skydd eller för godkännande av en ändring av en geografisk beteckning, och när det gäller förfarandet, även huruvida en ansökan kan tas upp till prövning, för begäran om invändningar, avregistrering eller omvandling samt inlämnande av uppgifter i samband med befintliga skyddade geografiska beteckningar, särskilt med avseende på

- a) mallar för dokument och överföringsformat,
- b) tidsfrister,
- c) närmare uppgifter om de fakta, bevis och underlag som ska lämnas in som stöd för ansökan eller begäran.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 34.2.

Artikel 30

Ansökan eller begäran som inte kan tas upp till prövning

Om en ansökan eller begäran som lämnats in i enlighet med det här kapitlet inte kan tas upp till prövning ska kommissionen, genom genomförandeakter som antas utan tillämpning av det förfarande som avses i artikel 34.2, fatta beslut om att avvisa den.

KAPITEL IV

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER, ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 31

Kontroll av aromatiserade vinprodukter

1. Medlemsstaterna ska ansvara för kontrollen av aromatiserade vinprodukter. De ska vidta de åtgärder som krävs för att se till att den här förordningen efterlevs, och de ska särskilt utse den eller de behöriga myndigheter som ska ansvara för kontroller avseende de skyldigheter som fastställs i den här förordningen i enlighet med förordning (EG) nr 882/2004.

2. Kommissionen ska, om så krävs, genom genomförandeakter fastställa regler om de administrativa och fysiska kontroller som medlemsstaterna ska utföra för att se till att skyldigheterna enligt den här förordningen fullgörs.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 34.2.

*Artikel 32***Informationsutbyte**

1. Medlemsstaterna och kommissionen ska underrätta varandra om de uppgifter som krävs för att tillämpa den här förordningen och för att uppfylla internationella krav om aromatiserade vinprodukter. Sådana uppgifter får, i förekommande fall, översändas eller göras tillgängliga för behöriga myndigheter i tredjeland och får också offentliggöras.

2. För att göra meddelandena som avses i punkt 1 snabba, effektiva, korrekta och kostnadseffektiva ska kommissionen ges befogenhet att genom delegerade akter enligt artikel 33 fastställa

- a) vilken typ av uppgifter som ska lämnas,
- b) hur meddelandena ska göras,
- c) regler om åtkomsträtt till de uppgifter eller informations-system som görs tillgängliga,
- d) villkor och former för uppgifternas offentliggörande.

3. Kommissionen ska genom genomförandakter anta

- a) regler om tillhandahållande av de uppgifter som krävs för tillämpningen av den här artikeln,
- b) förfaranden för hantering av de uppgifter som ska underrättas om samt regler om innehåll, form, tidpunkt, frekvens och tidsfrister för anmälningarna,
- c) förfaranden för hur uppgifter och dokument ska överföras till eller göras tillgängliga för medlemsstaterna, behöriga myndigheter i tredjeländer eller allmänheten.

Dessa genomförandakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 34.2.

*Artikel 33***Utövande av delegeringen**

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 4.2, 28, 32.2 och 36.1 ska ges till kommissionen för en period av fem år från och med den 27 mars 2014. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden av fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 4.2, 28, 32.2 och 36.1 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av de delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 4.2, 28, 32.2 och 36.1 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

*Artikel 34***Kommittéförfarande**

1. Kommissionen ska biträdas av kommittén för aromatiserade vinprodukter. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

När det gäller de genomförandakter som avses i artikel 4.3 första stycket och artikel 29.1 b, i de fall där kommittén inte avger något yttrande, ska kommissionen inte anta utkastet till genomförandakt och artikel 5.4 tredje stycket i förordning (EU) nr 182/2011 ska tillämpas.

*Artikel 35***Upphävande**

Förordning (EEG) nr 1601/91 ska upphöra att gälla från och med den 28 mars 2015.

Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till den här förordningen och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga III till den här förordningen.

*Artikel 36***Övergångsåtgärder**

1. I syfte att underlätta övergången från reglerna i förordning (EEG) nr 1601/91 till reglerna i den här förordningen ska kommissionen ges befogenhet att, vid behov, anta delegerade akter enligt artikel 33 med avseende på antagandet av åtgärder som ändrar eller avviker från den här förordningen, vilka ska förbli i kraft till och med den 28 mars 2018.

2. Aromatiserade vinprodukter som inte uppfyller kraven i den här förordningen men som har framställts före den 27 mars 2014 i enlighet med förordning (EEG) nr 1601/91 får släppas ut på marknaden till dess att lagren är uttömda.

3. Aromatiserade vinprodukter som uppfyller kraven i artiklarna 1–6 och 9 i den här förordningen och som har producerats före den 27 mars 2014 får släppas ut på marknaden tills lagren tar slut, förutsatt att sådana produkter uppfyller förordning (EEG) nr 1601/91 vad gäller alla andra frågor som inte regleras i artiklarna 1–6 och 9 i den här förordningen.

Artikel 37

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 28 mars 2015. Artiklarna 36.1 och 36.3 ska emellertid tillämpas från och med den 27 mars 2014.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 26 februari 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande

BILAGA I

TEKNISKA DEFINITIONER, KRAV OCH BEGRÄNSNINGAR

1. Aromatisering

a) Följande produkter får användas för aromatisering av aromatiserade viner:

i) Naturliga aromämnen och/eller aromberedningar enligt definitionerna i artikel 3.2 c och d i förordning (EG) nr 1334/2008.

ii) Aromer enligt definitionen i artikel 3.2 a i förordning (EG) nr 1334/2008, som

- är identiska med vanillin,
- luktar och/eller smakar mandel,
- luktar och/eller smakar aprikos,
- luktar och/eller smakar ägg.

iii) Aromatiska örter och/eller kryddor och/eller födoämnen som används som aromer.

b) Följande produkter får användas för aromatisering av aromatiserade vinbaserade drycker och aromatiserade drinkar baserade på vinprodukter:

i) Aromämnen och/eller aromberedningar enligt definitionerna i artikel 3.2 b och d i förordning (EG) nr 1334/2008.

ii) Aromatiska örter och/eller kryddor och/eller födoämnen som används som aromer.

Tillsats av sådana ämnen ger den slutliga produkten andra organoleptiska egenskaper än de som vin har.

2. Sötning

Följande produkter får användas för sötning av aromatiserade vinprodukter:

a) Halv vitt socker, vitt socker, extravitt socker, druvsocker, fruktos, stärlsödesirap, sockerlösning, invertsockerlösning, invertsockersirap, enligt definitionerna i rådets direktiv 2001/111/EG ⁽¹⁾.

b) Druvmust, koncentrerad druvmust och rektifierad koncentrerad druvmust, enligt definitionerna i punkterna 10, 13 och 14 i del II i bilaga VII till förordning (EU) nr 1308/2013.

c) Karamelliserat socker, dvs. den produkt som erhålls uteslutande genom kontrollerad uppvärmning av sackaros utan baser, mineralsyror eller andra kemiska tillsatser.

d) Honung, enligt definitionen i rådets direktiv 2001/110/EG ⁽²⁾.

e) Johannesbrödsirap.

f) Andra naturliga kolhydrater som har en liknande effekt som ovannämnda produkter.

3. Tillsats av alkohol

Vid framställningen av vissa aromatiserade viner och vissa aromatiserade vinbaserade drycker får följande produkter användas:

a) Jordbruksalkohol, enligt definitionen i punkt 1 i bilaga I till förordning (EG) nr 110/2008, inklusive av vinodlingsursprung.

b) Vinalkohol eller alkohol av torkade druvor.

c) Vindestillat eller destillat av torkade druvor.

d) Destillat av jordbruksprodukter, enligt definitionen i punkt 2 i bilaga I till förordning (EG) nr 110/2008.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2001/111/EG av den 20 december 2001 om vissa former av socker avsedda som livsmedel (EGT L 10, 12.1.2002, s. 53).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2001/110/EG av den 20 december 2001 om honung (EGT L 10, 12.1.2002, s. 47).

- e) Vinsprit, enligt definitionen i punkt 4 i bilaga II till förordning (EG) nr 110/2008.
- f) Sprit av druvrester, enligt definitionen i punkt 6 i bilaga II till förordning (EG) nr 110/2008.
- g) Spritdrycker som destillerats från jästa torkade druvor.

Etanol som används för att späda eller lösa färgämnen, aromer eller andra godkända tillsatser som används vid framställning av aromatiserade vinprodukter ska vara jordbruksalkohol och ska användas i så små mängder som möjligt, och detta anses inte utgöra tillsättning av alkohol för framställning av en aromatiserad vinprodukt.

4. Tillsatser och färgämnen

Reglerna om livsmedelstillsatser, inklusive färgämnen, i förordning (EG) nr 1333/2008 är tillämpliga på aromatiserade vinprodukter.

5. Tillsats av vatten

Vid framställning av aromatiserade vinprodukter är det tillåtet att tillsätta vatten förutsatt att det används i den mängd som behövs för att

- bereda smakessenser,
- lösa färgämnen och sötningsmedel,
- anpassa produktens slutliga sammansättning.

Kvaliteten på det vatten som tillsätts måste uppfylla kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/54/EG ⁽¹⁾ och rådets direktiv 98/83/EG ⁽²⁾, och vattnet bör inte ändra produktens beskaffenhet.

Vattnet får vara destillerat, avjoniserat eller avhärdat.

6. Det är tillåtet att tillsätta koldioxid vid framställning av aromatiserade vinprodukter.

7. Alkoholhalt

"Alkoholhalt i volymprocent" är förhållandet mellan volymen ren alkohol i produkten vid en temperatur om 20 °C och produktens totala volym vid samma temperatur.

"Faktisk alkoholhalt i volymprocent" är antalet volymdelar ren alkohol vid en temperatur om 20 °C som finns i 100 volymdelar av produkten vid samma temperatur.

"Potentiell alkoholhalt i volymprocent" är antalet volymdelar ren alkohol vid en temperatur om 20 °C som kan produceras vid fullständig jäsning av sockerinnehållet i 100 volymdelar av produkten vid samma temperatur.

"Total alkoholhalt i volymprocent" är summan av den faktiska och den potentiella alkoholhalten i volymprocent.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/54/EG av den 18 juni 2009 om utvinning och saluförande av naturliga mineralvatten (omarbetning) (EUT L 164, 26.6.2009, s. 45).

⁽²⁾ Rådets direktiv 98/83/EG av den 3 november 1998 om kvaliteten på dricksvatten (EGT L 330, 5.12.1998, s. 32).

BILAGA II

FÖRSÄLJNINGSBETECKNINGAR OCH BESKRIVNINGAR AV AROMATISERADE VINPRODUKTER

A. FÖRSÄLJNINGSBETECKNINGAR OCH BESKRIVNINGAR AV AROMATISERADE VINER

1. Aromatiserat vin:

Produkter som motsvarar definitionen i artikel 3.2.

2. Vinbaserad aperitif:

Aromatiserat vin till vilket alkohol kan ha tillsatts.

Användningen av termen "aperitif" i detta sammanhang påverkar inte möjligheterna att använda den för att definiera produkter som inte omfattas av den här förordningen.

3. Vermouth:

Aromatiserat vin:

— till vilken alkohol har tillsatts, och

— vars karakteristiska smak har erhållits genom tillsättning av lämpliga ämnen från arter av *Artemisia*.

4. Bittert aromatiserat vin:

Aromatiserat vin som har en karakteristisk bitter smak till vilket alkohol har tillsatts.

Försäljningsbeteckningen "bittert aromatiserat vin" åtföljs av namnet på det viktigaste av de ämnen som ger den bittra smaken.

Försäljningsbeteckningen "bittert aromatiserat vin" får kompletteras eller ersättas med följande termer:

— "Quinquavin", vars viktigaste arom är naturligt kinin.

— *Bitter vino*, vars viktigaste arom är naturlig arom av gentiana och som har färgats med tillåtet gult och/eller rött färgämne. Användningen av ordet "bitter" i detta sammanhang påverkar inte möjligheterna att använda det för att definiera produkter som inte omfattas av den här förordningen.

— *Americano*, vars smak beror på förekomsten av naturliga aromer som erhållits ur malört och gentiana och som har färgats med tillåtet gult och/eller rött färgämne.

5. Äggaromatiserat vin:

Aromatiserat vin:

— till vilken alkohol har tillsatts,

— till vilket äggula av god kvalitet eller extrakt av sådan äggula har tillsatts,

— som har en sockerhalt, uttryckt som invertsocker, på mer än 200 gram, och

— där det vid beredningen av blandningen har använts en äggulehalt på minst 10 gram per liter.

Försäljningsbeteckningen "äggaromatiserat vin" får kompletteras med termen *cremovo* om sådan produkt innehåller minst 80 % vin med den skyddade ursprungsbeteckningen "Marsala".

Försäljningsbeteckningen "äggaromatiserat vin" får kompletteras med termen *cremovo zabaione* om sådan produkt innehåller minst 80 % vin med den skyddade ursprungsbeteckningen "Marsala" och har en äggulehalt på minst 60 gram per liter.

6. Väkevä viiniglögi / Starkvinsglögg:

Aromatiserat vin:

— till vilket alkohol har tillsatts, och

— vars karakteristiska smak har erhållits genom användning av kryddnejlika och/eller kanel.

B. FÖRSÄLJNINGSBETECKNINGAR OCH BESKRIVNINGAR AV AROMATISERADE VINBASERADE DRYCKER

1. Aromatiserad vinbaserad dryck

Produkter som motsvarar definitionen i artikel 3.3.

2. Aromatiserad vinbaserad dryck som tillsatts alkohol

Aromatiserad vinbaserad dryck

— till vilken alkohol har tillsatts,

— som har en faktisk alkoholhalt på minst 7 volymprocent,

— som har sötats,

— som har framställts av vitt vin,

— till vilken destillat av torkade druvor har tillsatts, och

— som har smaksatts enbart med kardemummaextrakt,

eller

— till vilken alkohol har tillsatts,

— som har en faktisk alkoholhalt på minst 7 volymprocent,

— som har sötats,

— som har framställts av rött vin, och

— till vilken aromberedningar som erhållits enbart från kryddor, ginseng, nötter, citrusfruktessenser och aromatiska örter har tillsatts.

3. *Sangría* / *Sangria*

Aromatiserad vinbaserad dryck

— som har framställts av vin,

— som har aromatiserats genom tillsats av naturliga extrakt eller essenser av citrusfrukter, med eller utan fruktsaften av dessa frukter,

— till vilken kryddor kan ha tillsatts,

— till vilken koldioxid kan ha tillsatts,

— till vilken inga färgämnen har tillsatts,

— som har en faktisk alkoholhalt på minst 4,5 volymprocent och mindre än 12 volymprocent, och

— som kan innehålla fasta partiklar av fruktkött eller skal av citrusfrukter och vars färg ska komma uteslutande från de använda råvarorna.

Sangría eller *Sangria* får användas som försäljningsbeteckning endast om drycken är framställd i Spanien eller Portugal. Då drycken framställs i andra medlemsstater får *Sangría* eller *Sangria* användas endast för att komplettera försäljningsbeteckningen "aromatiserad vinbaserad dryck", förutsatt att termen åtföljs av orden "framställd i ...", följda av namnet på den medlemsstat där drycken framställts eller namnet på ett mer begränsat område.

4. *Clarea*

Aromatiserad vinbaserad dryck som framställts av vitt vin under samma förhållanden som för *Sangría* / *Sangria*.

Clarea får användas som försäljningsbeteckning endast om drycken är framställd i Spanien. Då drycken framställs i andra medlemsstater får *Clarea* användas endast för att komplettera försäljningsbeteckningen "aromatiserad vinbaserad dryck", förutsatt att termen åtföljs av orden "framställd i ...", följda av namnet på den medlemsstat där drycken framställts eller namnet på ett mer begränsat område.

5. *Zurra*

Aromatiserad vinbaserad dryck som framställts genom att brandy eller vinsprit, enligt definitionerna i förordning (EG) nr 110/2008, tillsatts till *Sangría* / *Sangria* och *Clarea*, eventuellt med tillsats av fruktbitar. Den faktiska alkoholhalten ska vara minst 9 volymprocent och mindre än 14 volymprocent.

6. *Bitter soda*

Aromatiserad vinbaserad dryck

- som framställts av *bitter vino*, som måste utgöra minst 50 volymprocent av den slutliga produkten,
- till vilken koldioxid eller kolsyrat vatten har tillsatts, och
- som har en faktisk alkoholhalt på minst 8 volymprocent och mindre än 10,5 volymprocent.

Användningen av ordet "bitter" i det här sammanhanget påverkar inte möjligheterna att använda det för att definiera produkter som inte omfattas av den här förordningen.

7. *Kalte Ente*

Aromatiserad vinbaserad dryck

- som framställs genom att blanda vin, pärlande vin eller pärlande vin som tillsatts koldioxid med mousserande vin eller mousserande vin som tillsatts koldioxid,
- till vilken naturliga ämnen från citron eller extrakt av sådana har tillsatts, och
- som har en faktisk alkoholhalt på minst 7 volymprocent.

Slutprodukten ska innehålla minst 25 volymprocent mousserande vin eller mousserande vin som tillsatts koldioxid.

8. *Glühwein*

Aromatiserad vinbaserad dryck

- som har framställts enbart av rött eller vitt vin,
- som har smaksatts med i huvudsak kanel och/eller kryddnejlika, och
- som har en faktisk alkoholhalt på minst 7 volymprocent.

Det är förbjudet att tillsätta vatten, med undantag av vatten som tillsätts genom tillämpning av bilaga I.2.

Om produkten har framställts av vitt vin ska försäljningsbeteckningen *Glühwein* kompletteras med ord som anger vitt vin, såsom ordet "vitt".

9. *Viiniglögi* / *Vinglög* / *Karštas vynas*

Aromatiserad vinbaserad dryck

- som har framställts enbart av rött eller vitt vin,
- som har smaksatts med i huvudsak kanel och/eller kryddnejlika, och
- som har en faktisk alkoholhalt på minst 7 volymprocent.

Om produkten har framställts av vitt vin ska försäljningsbeteckningen *Viiniglögi* / *Vinglög* / *Karštas vynas* kompletteras med ord som anger vitt vin, såsom ordet "vitt".

10. *Maiwein*

Aromatiserad vinbaserad dryck

- som framställts av vin till vilket plantor eller extrakt av *Galium odoratum* (L.) Scop. (*Asperula odorata* L.), har tillsatts, så att smaken får sin prägel av *Galium odoratum* (L.) Scop. (*Asperula odorata* L.), och
- som har en faktisk alkoholhalt på minst 7 volymprocent.

11. *Maitrank*

Aromatiserad vinbaserad dryck

- som framställts av vin till vilket plantor av *Galium odoratum* (L.) Scop (*Asperula odorata* L.) har lakats ur eller till vilket extrakt av detta har tillsatts, med tillsats av apelsiner och/eller andra frukter, eventuellt i form av fruktsaft, koncentrat eller extrakt, och som innehåller högst 5 % socker, och
- som har en faktisk alkoholhalt på minst 7 volymprocent.

12. *Pelin*

Aromatiserad vinbaserad dryck

- som framställts av rött eller vitt vin och en särskild örtblandning,
- som har en faktisk alkoholhalt på minst 8,5 volymprocent, och
- som har en sockerhalt, uttryckt som invertsocker, på 45–50 gram per liter, och en total syrahalt, uttryckt som vinsyra, på minst 3 gram per liter.

13. *Aromatizovaný dezert*

Aromatiserad vinbaserad dryck

- som framställts av vitt eller rött vin, socker och en blandning av efterrättskryddor,
- som har en faktisk alkoholhalt på minst 9 volymprocent och mindre än 12 volymprocent, och
- som har en sockerhalt, uttryckt som invertsocker, på 90–130 gram per liter, och en total syrahalt, uttryckt som vinsyra, på minst 2,5 gram per liter.

Aromatizovaný dezert får användas som försäljningsbeteckning endast om drycken är framställd i Tjeckien. Då produkten framställs i andra medlemsstater får *Aromatizovaný dezert* användas endast för att komplettera försäljningsbeteckningen "aromatiserad vinbaserad dryck", förutsatt att termen åtföljs av orden "framställd i ...", följda av namnet på den medlemsstat där drycken framställts eller namnet på ett mer begränsat område.

C. FÖRSÄLJNINGSBETECKNINGAR OCH BESKRIVNINGAR AV AROMATISERADE DRINKAR BASERADE PÅ VINPRODUKTER

1. Aromatiserad drink baserad på vinprodukter

En produkt som motsvarar definitionen i artikel 3.4.

Användningen av termen "drink" i detta sammanhang påverkar inte möjligheterna att använda den för att definiera produkter som inte omfattas av den här förordningen.

2. Vinbaserad drink

Aromatiserad drink baserad på vinprodukter

- i vilken andelen koncentrerad druvmust inte överstiger 10 % av slutprodukts totala volym,
- som har en faktisk alkoholhalt på mindre än 7 volymprocent, och
- vars sockerhalt, uttryckt som invertsocker, är mindre än 80 gram per liter.

3. Pärlande aromatiserad druvbaserad drink

Aromatiserad drink baserad på vinprodukter

- som framställts uteslutande av druvmust,
- som har en faktisk alkoholhalt på mindre än 4 volymprocent, och
- som innehåller koldioxid som erhållits uteslutande genom jäsning av de använda produkterna.

4. Mousseerande vindrink

Aromatiserad drink baserad på vinprodukter, blandad med mousseerande vin.

BILAGA III

JÄMFÖRELSETABELL

Förordning (EEG) nr 1601/91	Den här förordningen
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2.1–2.4	Artikel 3 och bilaga II
Artikel 2.5	Artikel 6.1
Artikel 2.6	Artikel 6.2
Artikel 2.7	—
Artikel 3	Artikel 4.1 och bilaga I
Artikel 4.1–4.3	Artikel 4.1 och bilaga I
Artikel 4.4	Artikel 4.3
Artikel 5	Artikel 4.2
Artikel 6.1	Artikel 5.1 och 5.2
Artikel 6.2 a	Artikel 5.4
Artikel 6.2 b	Artikel 20.1
Artikel 6.3	Artikel 5.5
Artikel 6.4	Artikel 9
Artikel 7.1 och 7.3	—
Artikel 7.2	Artikel 5.3
Artikel 8.1	—
Artikel 8.2	Artikel 5.1 och 5.2
Artikel 8.3	Artikel 6.3
—	Artikel 7
Artikel 8.4 första och andra styckena	—
Artikel 8.4 tredje stycket	Bilaga I.3 andra stycket
Artikel 8.4a	—
Artikel 8.5–8.8	Artikel 8
Artikel 8.9	—
Artikel 9.1–9.3	Artikel 31
Artikel 9.4	Artikel 32
Artikel 10	Artikel 11
Artikel 10a	Artiklarna 2.3, och 10–30

Förordning (EEG) nr 1601/91	Den här förordningen
Artikel 11	Artikel 1.3
Artiklarna 12–15	Artiklarna 33 och 34
—	Artikel 35
Artikel 16	Artikel 36
Artikel 17	Artikel 37
Bilaga I	Bilaga I.3 a
Bilaga II	—

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 252/2014**av den 26 februari 2014****om ändring av rådets förordning (EG) nr 774/94 vad avser de delegerade befogenheter och genomförandebefogenheter som ska ges kommissionen**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 207,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Genom rådets förordning (EG) nr 774/94 ⁽²⁾ tilldelas kommissionen befogenheter att genomföra vissa bestämmelser i den förordningen.
- (2) Till följd av Lissabonfördragets ikraftträdande bör de befogenheter som tilldelas kommissionen genom förordning (EG) nr 774/94 anpassas till artiklarna 290 och 291 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget)
- (3) I syfte att komplettera eller ändra vissa icke väsentliga delar av förordning (EG) nr 774/94 bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på ändringar av förordningen, för det fall volymerna eller andra villkor för kvoterna skulle ändras, i synnerhet genom ett beslut från rådet om att ingå ett avtal med ett eller flera tredjeländer. Det är av särskild vikt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter, bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (4) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av förordning (EG) nr 774/94 när det gäller de regler som

är nödvändiga för förvaltningen av de kvotordningar som avses i den förordningen, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ⁽³⁾.

- (5) Förordning (EG) nr 774/94 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 774/94 ska ändras på följande sätt:

- (1) Artiklarna 7 och 8 ska ersättas med följande:

"Artikel 7

Kommissionen ska genom genomförandeakter anta nödvändiga regler för förvaltningen av de kvotordningar som avses i denna förordning samt vid behov anta

- a) bestämmelser som säkerställer att det ges garantier för produktens art, härkomst och ursprung,
- b) bestämmelser om godkännande av de handlingar varigenom de garantier som avses i led a kan granskas, och
- c) bestämmelser om importlicenser och deras giltighetstid.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 8b.2.

Artikel 8

I syfte att efterleva internationella åtaganden och i fall då volymerna eller andra villkor för kvoterna enligt denna förordning ska anpassas av Europaparlamentet och rådet eller av rådet, särskilt genom ett rådsbeslut om ingående av ett avtal med ett eller flera tredjeländer, ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 8a med avseende på påföljande ändringar av denna förordning."

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 14 januari 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 17 februari 2014.
⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 774/94 av den 29 mars 1994 om öppnande och förvaltning av vissa gemenskapstullkvoter för nötkött av hög kvalitet, griskött, fjäderfäkött, vete och blandsäd samt kli och andra restprodukter (EGT L 91, 8.4.1994, s. 1).

⁽³⁾ 1. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

(2) Följande artiklar ska införas:

"Artikel 8a

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 8 ska ges till kommissionen för en period av fem år från och med den 9 april 2014. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden av fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 8 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning* eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 8 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 8b

1. Kommissionen ska biträdas av kommittén för den samlade marknadsordningen inom jordbruket, som inrättats genom artikel 229 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 (*). Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 (**).

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

3. Om kommitténs yttrande ska inhämtas genom skriftligt förfarande, ska det förfarandet avslutas utan resultat, om inom tidsfristen för att avge yttrandet, kommitténs ordförande så beslutar eller åtminstone en fjärdedel av kommittéledamöterna så begär.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 av den 17 december 2013 om upprättande av en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter och om upphävande av rådets förordningar (EEG) nr 922/72, (EEG) nr 234/79, (EG) nr 1037/2001 och (EG) nr 1234/2007 (EUT L 347, 20.12.2013, s. 671).

(**) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13)."

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 26 februari 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande

Uttalande från kommissionen om kodifiering

Antagandet av denna förordning kommer att medföra ett avsevärt antal ändringar av akterna i fråga. För att öka de berörda akternas läsbarhet kommer kommissionen att föreslå att akterna kodifieras så snart som möjligt efter det att förordningen har antagits och senast den 30 september 2014.

Uttalande från kommissionen om delegerade akter

I samband med denna förordning erinrar kommissionen om att den i punkt 15 i ramavtalet om förbindelserna mellan Europaparlamentet och Europeiska kommissionen har åtagit sig att förse parlamentet med fullständig information och dokumentation om sina möten med nationella experter inom ramen för arbetet med att utforma delegerade akter.

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 253/2014**av den 26 februari 2014****om ändring av förordning (EU) nr 510/2011 för att fastställa tillvägagångssätten för att till 2020 uppnå målet att minska koldioxidutsläppen från nya lätta nyttofordon****(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 192.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till rättsakt till de nationella par-
lamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téns yttrande ⁽¹⁾,

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Enligt artikel 13.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 510/2011 ⁽³⁾ ska kommissionen, under förutsättning att det bekräftas att det är möjligt, genomföra en översyn av tillvägagångssätten för att uppnå målet på 147 g CO₂/km till 2020, inklusive de formler som fastställs i bilaga I till den förordningen och de undantag som anges i artikel 11 i denna. Det är lämpligt att den här förordningen är så neutral som möjligt ur konkurrenshänseende och med tanke på social rättvisa och hållbarhet.
- (2) Med tanke på kopplingen mellan koldioxidutsläpp och bränsleförbrukning kan ett fastställande av tillvägagångssätten för att minska koldioxidutsläppen från lätta nyttofordon också bidra till att på ett kostnadseffektivt sätt minska bränsleförbrukningen och därmed sammanhängande kostnader för ägare av sådana fordon.

- (3) Det är lämpligt att klargöra att utsläppen, för att kontrollera efterlevnaden av målet på 147 g CO₂/km, även fortsättningsvis bör mätas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 715/2007 ⁽⁴⁾ och dess tillämpningsbestämmelser och med användning av innovativa tekniker.
- (4) Enligt den tekniska analys som genomfördes för konsekvensbedömningen finns den teknik som är nödvändig för att uppnå målet på 147 g CO₂/km att tillgå, och minskningarna kan uppnås till lägre kostnad än vad som förutspåddes i de tekniska analyser som genomfördes innan förordning (EU) nr 510/2011 trädde i kraft. Dessutom har avståndet mellan målet på 147 g CO₂/km och dagens genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp från nya lätta nyttofordon minskat. Därmed har det bekräftats att det är möjligt att uppnå det målet till 2020.
- (5) För att ta hänsyn till den oproportionellt stora påfrestningen på de minsta tillverkarna om de skulle uppfylla specifika utsläppsmål definierade efter fordonets nytta, den betungande administrationen i fråga om undantagsförfarandet och de marginella vinsterna därav i form av minskade koldioxidutsläpp från fordon sålda av de tillverkarna, bör tillverkare som ansvarar för färre än 1 000 registreringar av nya lätta nyttofordon i unionen per år undantas från tillämpningsområdet för de specifika utsläppsmålen och från avgifterna för extra utsläpp.
- (6) Förfarandet för att bevilja undantag för tillverkare av små volymer bör förenklas så att det blir flexiblere i fråga om när en ansökan om undantag ska lämnas in av dessa tillverkare och när kommissionens ska bevilja ett sådant undantag.
- (7) För att fordonsindustrin ska kunna satsa på långsiktiga investeringar och innovation bör man ange prognoser för hur förordning (EU) nr 510/2011 bör ändras efter 2020. Dessa prognoser bör baseras på en bedömning av hur snabbt utsläppsminskningarna måste ske för att unionens långsiktiga klimatmål ska uppfyllas och konsekvenserna för utvecklingen av kostnadseffektiva tekniker för att minska koldioxidutsläppen från lätta nyttofordon. Kommissionen bör senast 2015 se över dessa aspekter och lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om resultaten av översynen. Den rapporten bör, när det är lämpligt, inbegripa förslag till ändring av förordning (EU) nr 510/2011 i syfte att fastställa koldioxidutsläppsmål för nya lätta nyttofordon efter 2020, inklusive ett

⁽¹⁾ EUT C 44, 15.2.2013, s. 109.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 14 januari 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 11 februari 2014.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 510/2011 av den 11 maj 2011 om fastställande av utsläppsnormer för nya lätta nyttofordon som ett led i unionens samordnade strategi för att minska koldioxidutsläppen från lätta fordon (EUT L 145, 31.5.2011, s. 1).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 715/2007 av den 20 juni 2007 om typgodkännande av motorfordon med avseende på utsläpp från lätta personbilar och lätta nyttofordon (Euro 5 och Euro 6) och om tillgång till information om reparation och underhåll av fordon (EUT L 171, 29.6.2007, s. 1).

eventuellt fastställande av ett realistiskt och uppnåbart mål för 2025, på grundval av en övergripande konsekvensbedömning med beaktande av den fortsatta konkurrenskraften för industrin och industrier som är beroende av denna, samtidigt som man bevarar en tydlig inriktning för utsläppsminskningarna i enlighet med unionens långsiktiga klimatmål. När kommissionen utarbetar sådana förslag bör den se till att de är så neutrala som möjligt från konkurrenssynpunkt, samt socialt rättvisa och hållbara.

- (8) Växthusgasutsläppen till följd av energiproduktion, fordonstillverkning och hantering av uttjänta fordon står i dagsläget för en betydande del av vägtransporternas totala koldioxidutsläpp och kommer troligen att öka betydligt i framtiden. Politiska åtgärder bör därför vidtas för att vägleda tillverkarna mot optimala lösningar där man särskilt beaktar de växthusgasutsläpp som sker till följd av produktion av energi för fordon, såsom elektricitet och alternativa bränslen, och där man även ser till att dessa utsläpp som sker i tidigare led inte urholkar fördelarna med den förbättrade operativa energianvändning som förordning (EU) nr 510/2011 syftar till.
- (9) Enligt artikel 13.3 i förordning (EU) nr 510/2011 är kommissionen skyldig att offentliggöra en rapport om tillgången till uppgifter om markyta och nyttolast och deras användning som nyttoparametrar för att bestämma specifika koldioxidutsläppsmål uttryckta genom de formler som fastställs i bilaga I till förordning (EU) nr 510/2011. Även om dessa uppgifter är tillgängliga och deras potentiella användning har bedömts i konsekvensbedömningen, har det fastställts att det är mer kostnadseffektivt att behålla vikt i körklart skick som nyttoparameter för 2020 års mål för lätta nyttofordon.
- (10) Det är lämpligt att behålla tillvägagångssättet att ange målet baserat på ett linjärt förhållande mellan det lätta nyttofordonets nytta och dess mål för utsläppen av koldioxid som det uttrycks i formlerna som fastställs i bilaga I till förordning (EU) nr 510/2011, eftersom det innebär att man kan behålla mångfalden på marknaden för lätta nyttofordon och bibehålla tillverkarnas förmåga att tillgodose konsumenternas behov, och därigenom undvika omotiverad snedvridning av konkurrensen. Det är dock

lämpligt att uppdatera det tillvägagångssättet mot bakgrund av senast tillgängliga uppgifter om registreringar av nya lätta nyttofordon.

- (11) I sin konsekvensbedömning har kommissionen bedömt tillgängligheten till uppgifter om markyta och användningen av markyta som nyttoparameter i de formler som fastställs i bilaga I till förordning (EU) nr 510/2011. Med den bedömningen som underlag har kommissionen dragit slutsatsen att nyttoparametern som ska användas i formeln för 2020 bör vara vikt.
- (12) Enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 443/2009⁽¹⁾ ska kommissionen genomföra en konsekvensbedömning för att se över provningsförfarandena så att de på ett adekvat sätt återspeglar bilars verkliga koldioxidutsläpp. Förordning (EU) nr 510/2011 utvidgar översynen av provningsförfarandena till att inkludera lätta nyttofordon. Det finns ett behov av att ändra den nu använda "nya europeiska körcykeln" (NEDC-körcykeln) för att säkerställa överensstämmelse med faktiska körförhållanden och undvika att faktiska koldioxidutsläpp och faktisk bränslekonsumtion underskattas. Så snart det är genomförbart bör man enas om ett nytt, mer realistiskt och tillförlitligt provningsförfarande. Arbetet i denna riktning fortskrider genom utvecklingen av ett världsomfattande harmoniserat provningsförfarande för lätta fordon (WLTP) inom ramen för FN:s ekonomiska kommission för Europa, men det har ännu inte färdigställts. För att säkerställa att specifika koldioxidutsläpp som anges för nya personbilar och nya lätta nyttofordon stämmer bättre överens med de utsläpp som faktiskt genereras under normala användningsförhållanden bör WLTP tillämpas snarast möjligt. Mot den bakgrunden fastställs i bilaga I till förordning (EU) nr 510/2011 utsläppsgränser för 2020 uppmätta i enlighet med förordning (EG) nr 715/2007 och bilaga XII till kommissionens förordning (EG) nr 692/2008⁽²⁾. När provningsförfarandena ändras, bör gränserna i bilaga I till förordning (EU) nr 510/2011 ändras så att man får jämförbara nivåer för tillverkare och fordonsklasser. Följaktligen bör kommissionen genomföra en grundlig korrelationsundersökning mellan NEDC-körcykeln och de nya WLTP-provningscyklarna för att säkerställa överensstämmelse med faktiska körförhållanden.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 443/2009 av den 23 april 2009 om utsläppsnormer för nya personbilar som del av gemenskapens samordnade strategi för att minska koldioxidutsläppen från lätta fordon (EUT L 140, 5.6.2009, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 692/2008 av den 18 juli 2008 om genomförande och ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 715/2007 om typgodkännande av motorfordon med avseende på utsläpp från lätta personbilar och lätta nyttofordon (Euro 5 och Euro 6) och om tillgång till information om reparation och underhåll av fordon (EUT L 199, 28.7.2008, s. 1).

- (13) I syfte att säkerställa att de faktiska utsläppen återges på ett korrekt sätt och att uppmätta koldioxidvärden är fullt jämförbara bör kommissionen se till att de delar av provningsförfarandena som har en väsentlig inverkan på de uppmätta koldioxidutsläppen är strikt definierade, så att man kan förhindra att tillverkarna använder sig av flexibilitetsmöjligheterna under provningscykeln. Avvikelsena mellan koldioxidutsläppsvärdena för typgodkännande och utsläppen för fordon som saluförs bör åtgärdas, bland annat genom att man överväger ett förfarande för kontroll av överensstämmelse hos fordon i drift som ska garantera oberoende provning av ett representativt urval av fordon som saluförs samt metoder för att ta itu med fall där det påvisats en avsevärd skillnad mellan koldioxidutsläppen enligt undersökningen och koldioxidutsläppen enligt det ursprungliga typgodkännandet.
- (14) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att fastställa tillvägagångssätten för att till 2020 uppnå målet att minska koldioxidutsläppen från nya lätta nyttofordon, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av dess omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (15) Förordning (EU) nr 510/2011 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EU) nr 510/2011 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 1 ska punkt 2 ersättas med följande:

”2. Från och med år 2020 föreskrivs i denna förordning ett mål för de genomsnittliga koldioxidutsläppen på 147 g CO₂/km från nya lätta nyttofordon som registreras i unionen, uppmätt i enlighet med förordning (EG) nr 715/2007 och dess tillämpningsbestämmelser och med användning av innovativ teknik.”

2. I artikel 2 ska följande punkt läggas till:

”4. Artiklarna 4, 8.4 b, 8.4 c, 9, 10.1 a och 10.1 c ska inte gälla tillverkare som, tillsammans med alla sina anslutna företag, är ansvarig för färre än 1 000 registreringar av nya lätta nyttofordon i unionen under föregående kalenderår.”

3. I artikel 11.3 ska sista meningen utgå.

4. Artikel 12 ska ändras på följande sätt:

- a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. På begäran av en leverantör eller en tillverkare ska hänsyn tas till minskningar av koldioxidutsläppen som gjorts med hjälp av innovativ teknik eller en kombination av innovativa tekniker (nedan kallade *innovativa teknikpaket*).

Det sammanlagda bidraget från sådan teknik till minskningen av en tillverkares specifika utsläppsmål får vara högst 7 g CO₂/km.”

- b) I punkt 2 ska inledningen ersättas med följande:

”2. Kommissionen ska senast den 31 december 2012 genom genomförandeakter anta närmare bestämmelser för ett förfarande för godkännande av den innovativa teknik eller de innovativa teknikpaket som avses i punkt 1. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 14.2 i den här förordningen. Dessa närmare bestämmelser ska vara förenliga med bestämmelserna fastställda enligt artikel 12.2 i förordning (EG) nr 443/2009 och grundas på följande kriterier för innovativ teknik:”

5. Artikel 13 ska ändras på följande sätt:

- a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Senast den 31 december 2015 ska kommissionen se över de specifika utsläppsmålen och de tillvägagångssätt som fastställs däri, samt övriga aspekter av denna förordning i syfte att fastställa målen för koldioxidutsläpp från nya lätta nyttofordon för perioden efter 2020. I detta hänseende ska bedömningen av den nödvändiga utsläppsminskningstakten stämma överens med unionens långsiktiga klimatmål och konsekvenserna för utvecklingen av kostnadseffektiv teknik för att minska koldioxidutsläppen från lätta nyttofordon. Kommissionen ska lägga fram en rapport med resultaten av översynen för Europaparlamentet och rådet. Den rapporten ska inbegripa eventuella lämpliga förslag om ändring av denna förordning, inklusive ett eventuellt fastställande av ett realistiskt och uppnåbart mål, som bygger på en övergripande konsekvensbedömning där man beaktar den fortsatta konkurrenskraften för industrin för lätta nyttofordon och industrier som är beroende av den. När kommissionen utarbetar sådana förslag ska den se till att de är så neutrala som möjligt ur konkurrenssynpunkt, samt är socialt rättvisa och hållbara.”

- b) Punkt 6 ska ändras på följande sätt:

i) Andra stycket ska utgå.

ii) Fjärde stycket ska ersättas med följande två stycken:

"Kommissionen ska, genom genomförandeakter, fastställa de nödvändiga korrelationsparametrarna för att återspegla eventuella ändringar av det föreskrivna provningsförfarandet för mätning av specifika koldioxidutsläpp som avses i förordning (EG) nr 715/2007 och kommissionens förordning (EG) nr 692/2008 (*). Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 14.2 i denna förordning.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 15 och med förbehåll för de villkor som fastställs i artiklarna 16 och 17 för att anpassa formlerna som fastställs i bilaga I, med tillämpning av den metod som antagits enligt första stycket, samtidigt som man ser till att nya och gamla provningsförfaranden innehåller minskningskrav med jämförbar skärpa för tillverkare och fordon av olika nyttograd.

(*) Kommissionens förordning (EG) nr 692/2008 av den 18 juli 2008 om genomförande och ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 715/2007 om typgodkännande av motorfordon med avseende på utsläpp från lätta personbilar och lätta nyttofordon (Euro 5 och Euro 6) och om tillgång till information om reparation och underhåll av fordon (EUT L 199, 28.7.2008, s. 1)."

6. I artikel 14 ska följande punkt läggas till:

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 26 februari 2014.

På Europaparlamentets vägnar
M. SCHULZ
Ordförande

"2a. Om den kommitté som avses i punkt 1 inte avger något yttrande ska kommissionen inte anta utkastet till genomförandeakt och artikel 5.4 tredje stycket i förordning (EU) nr 182/2011 ska tillämpas."

7. I punkt 1 i bilaga I ska följande led läggas till:

"c) Fr.o.m. 2020:

Vägledande specifika koldioxidutsläpp
$$\text{CO}_2 = 147 + a \cdot (M - M_0)$$

där

M = fordonets vikt i kilogram (kg)

M_0 = det värde som antas i enlighet med artikel 13.5

$a = 0,096$."

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

På rådets vägnar
D. KOURKOULAS
Ordförande

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 254/2014

av den 26 februari 2014

om ett flerårigt konsumentprogram för åren 2014–2020 och om upphävande av beslut nr 1926/2006/EG

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNINGmed beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 169,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

(1) Enligt kommissionens meddelande av den 3 mars 2010 med titeln *Europa 2020 – En strategi för smart och hållbar tillväxt för alla* (nedan kallad *Europa 2020*) bör invånarna i unionen ges förutsättningar att delta fullt ut i den inre marknaden, vilket kräver att man förstärker deras möjligheter och förtroende när det gäller att köpa varor och tjänster över gränserna, särskilt via internet.

(2) Unionen bidrar till att säkerställa en hög konsumentskyddsnivå och till att sätta konsumenten i centrum på den inre marknaden genom att stödja och komplettera medlemsstaternas politik för att se till att medborgarna kan dra full nytta av fördelarna med den inre marknaden och att det vidtas konkreta åtgärder för att skydda deras säkerhet och rättsliga och ekonomiska intresse i samband med detta.

(3) Det fleråriga konsumentprogrammet för åren 2014–2020 (nedan kallat *programmet*) bör bidra till att säkerställa en hög konsumentskyddsnivå och fullt ut stödja Europa 2020:s ambitioner när det gäller tillväxt och konkurrenskraft, genom att beakta specifika farhågor som konstaterats i Europa 2020 som rör den digitala agendan för Europa och se till att digitaliseringen verkligen resulterar i att konsumenternas intressen tas bättre tillvara, hållbar tillväxt, genom en utveckling mot i högre grad hållbara konsumtionsmönster, social delaktighet, genom beaktande av utsatta konsumenters situation och de behov som uppstår när befolkningen blir allt äldre, och smart lagstiftning, bland annat genom övervakning av konsumentmarknaden i syfte att utarbeta smarta och målinriktade bestämmelser.

(4) I kommissionens meddelande av den 22 maj 2012 med titeln *En strategi för konsumentpolitiken i EU – Att öka förtroendet och tillväxten* (nedan kallad *strategin för konsumentpolitiken*), fastställs en strategisk ram för unionens konsumentpolitik för de kommande åren, varigenom stöd ges till konsumenternas intressen inom all den politik som förs av unionen. Syftet med strategin för konsumentpolitiken är att skapa en strategi där de politiska åtgärderna på ett mer effektivt och verkningsfullt sätt kommer att stödja konsumenterna under hela deras liv genom tillhandahållande av säkra varor och tjänster, genom konsumentinformation och konsumentutbildning, genom stöd till organisationer som företräder konsumenterna, genom en förstärkning av konsumenternas rättigheter, tillgång till rättvisa och rättelse och genom att säkerställa att konsumentlagstiftningen efterlevs.

(5) Den senaste konjunkturedgången har synliggjort en rad brister och konsekvenser på den inre marknaden som har bidragit till att undergräva konsumenternas och medborgarnas förtroende. Samtidigt som det är viktigt att kännas vid de budgetbegränsningar inom vilka unionen bedriver sin verksamhet för närvarande, bör unionen icke desto mindre tillhandahålla de finansiella medel som krävs för att nå programmets mål och bör därför stödja Europa 2020.

(6) Åtgärder för att undanröja de återstående omotiverade och oproportionella hindren för den inre marknadens funktion och stärka medborgarnas tillit till och förtroende för systemet, framför allt vid gränsöverskridande köp, är av avgörande betydelse när det gäller att fullborda den inre marknaden. Unionen bör sträva efter att skapa ändamålsenliga villkor som stärker konsumenterna genom att ge dem de verktyg, kunskaper och kompetenser som krävs för att de ska kunna fatta välavvägda och välgrundade beslut och genom att öka deras medvetenhet.

⁽¹⁾ EUT C 181, 21.6.2012, s. 89.

⁽²⁾ EUT C 225, 27.7.2012, s. 217.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 14 januari 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 11 februari 2014.

- (7) I denna förordning beaktas den ekonomiska, sociala och tekniska miljön och de nya utmaningar som följer av den. De åtgärder som finansieras genom programmet kommer att särskilt fokusera på frågor med anknytning till globalisering, digitalisering, de alltmer komplicerade beslut som konsumenter måste fatta, behovet av i högre grad hållbara konsumtionsmönster, en åldrande befolkning, social utestängning och utsatta konsumenter. Att konsumenternas intresse beaktas på unionens alla politikområden, i enlighet med artikel 12 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), är en viktig prioritering. Samordningen med unionens övriga politikområden och program är därför viktig för att konsumenternas intressen ska beaktas fullt ut inom andra politikområden. För att främja synergieffekter och undvika dubblering av arbetet bör unionens andra fonder och program tillhandahålla finansiering för integrering av konsumentfrågor på sina respektive områden.
- (8) Programmet bör säkerställa att alla konsumenter, särskilt utsatta konsumenter, åtnjuter en hög skyddsnivå i syfte att beakta deras specifika behov och stärka de medel som står till buds för dem, i enlighet med uppmaningen i Europaparlamentets resolution av den 22 maj 2012 om en strategi för att stärka sårbara konsumenters rättigheter⁽¹⁾. Programmet bör särskilt säkerställa att utsatta konsumenter har tillgång till information om varor och tjänster så att de ges lika möjlighet att fatta fria och välgrundade beslut, inte minst eftersom utsatta konsumenter kan ha svårt att få tillgång till och förstå konsumentinformation och därför riskerar att vilseledas.
- (9) Programmet bör framför allt ta hänsyn till barn, bland annat genom samarbete med intressenter för att säkerställa deras engagemang för ansvarsfull reklam som riktar sig till barn, särskilt vad gäller bekämpandet av vilseledande reklam på nätet.
- (10) Åtgärder bör fastställas i programmet, som utgör en unionsram för deras finansiering. I enlighet med artikel 54 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012⁽²⁾ kommer den här förordningen att utgöra rättslig grund för programmets åtgärder och genomförande. Den här förordningen bygger vidare på de åtgärder som finansierats genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 1926/2006/EG⁽³⁾.
- (11) Det är viktigt att förbättra konsumentskyddet. För att detta allmänna mål ska kunna nås bör det fastställas specifika mål för säkerhet, konsumentinformation, konsumentutbildning och stöd till konsumentorganisationer på unionsnivå, rättigheter och rättelse samt tillsyn när det gäller konsumenträttigheterna. Värdet och effekten av de åtgärder som vidtas inom ramen för programmet bör regelbundet övervakas och utvärderas för att bidra till en smartare utformning av politiken i konsumenternas intresse. Indikatorer, vilkas värde dock bör ses i ett vidare sammanhang, bör tas fram för utvärdering av konsumentpolitiken och framför allt för att utvärdera exakt vilka effekter åtgärderna har.
- (12) Det är viktigt att öka konsumenternas förtroende. För att det målet ska kunna uppnås bör handlingsutrymmet stärkas, särskilt genom ett lämpligt ekonomiskt stöd till konsumentorganisationer på unionsnivå och europeiska konsumentcentrum, med hänsyn till deras viktiga roll när det gäller att ge konsumenterna information och bistånd med avseende på deras rättigheter, stödja konsumenterna vid konsumenttvister, särskilt i fråga om tillgång till lämpliga tvistlösningsmekanismer, och främja konsumenternas intresse av att den inre marknaden fungerar väl. Dessa organisationer och centrum bör kunna förbättra konsumentskyddet och öka konsumenternas förtroende genom åtgärder på plats och individanpassad hjälp, upplysning och utbildning.
- (13) Det bör fastställas vilka åtgärder som är bidragsberättigande och som kan vidtas för att uppnå målen.
- (14) Det bör fastställas vilka de potentiella bidragsmottagarna är.
- (15) Ett finansiellt referensbelopp för programmet i enlighet med punkt 17 i det interinstitutionella avtalet av den 2 december 2013 mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen om budgetdisciplin, samarbete i budgetfrågor och sund ekonomisk förvaltning⁽⁴⁾ ingår i denna förordning, utan att Europaparlamentets och rådets budgetbefogenheter enligt EUF-fördraget härigenom påverkas.
- ⁽¹⁾ EUT C 264 E, 13.9.2013, s. 11.
⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 av den 25 oktober 2012 om finansiella regler för unionens allmänna budget och om upphävande av rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 (EUT L 298, 26.10.2012, s. 1).
⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets beslut nr 1926/2006/EG av den 18 december 2006 om inrättande av ett program för gemenskapsåtgärder på området konsumentpolitik (2007–2013) (EUT L 404, 30.12.2006, s. 39).
⁽⁴⁾ EUT C 373, 20.12.2013, s. 1.

- (16) Enligt principerna för sund ekonomisk förvaltning, öppenhet och flexibilitet vid programmets genomförande bör genomförandeorganet kunna få vara kvar, förutsatt att samtliga krav är uppfyllda enligt rådets förordning (EG) nr 58/2003 ⁽¹⁾.
- (17) Unionens och medlemsstaternas utgifter när det gäller konsumenternas säkerhet, utbildning och rättigheter samt tillsynen bör samordnas bättre för att säkerställa komplementaritet, bättre effektivitet och synlighet samt för att förbättra budgetsynergieffekterna.
- (18) I avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet föreskrivs att unionen och dess medlemsstater, å ena sidan, och de stater inom Europeiska frihandelssammanslutningen som deltar i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, å andra sidan, ska samarbeta kring konsumentskyddsfrågor. Även andra länder bör ges möjlighet att delta i programmet, särskilt unionens grannländer och länder som ansökt om medlemskap i unionen eller som är kandidater eller anslutande länder.
- (19) I samband med programmets genomförande och med tanke på produktionskedjans globalisering och marknadernas ökande ömsesidiga beroende bör samarbete med tredjeländer som inte deltar i programmet uppmuntras, med beaktande av relevanta avtal mellan de berörda länderna och unionen.
- (20) Befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget bör delegeras till kommissionen med avseende på anpassningen av de indikatorer som fastställs i bilaga II för att beakta ändringar av lagstiftningsramen för konsumentskydd och med avseende på att ändra bilaga I genom att avlägsna vissa berörda åtgärder för att beakta resultaten i en utvärderingsrapport från kommissionen. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (21) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter när det gäller antagandet av årliga arbetsprogram. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ⁽²⁾. Eftersom det inte fastställs några kriterier för produkters säkerhet i programmet, utan syftet är att tillhandahålla ekonomiskt stöd för verktyg som behövs vid genomförandet av produktsäkerhetsåtgärder, och eftersom det rör sig om förhållandevis små belopp bör det rådgivande förfarandet tillämpas.
- (22) Under hela utgiftscykeln bör unionens ekonomiska intressen skyddas med hjälp av proportionella åtgärder som ska göra det möjligt att förebygga, spåra och utreda oriktigheter, att återkräva sådana medel som förlorats eller som utbetalats eller använts felaktigt och att vid behov fastställa administrativa och ekonomiska sanktioner, i enlighet med förordning (EU, Euratom) nr 966/2012.
- (23) Eftersom målen för denna förordning inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna på grund av frågornas gränsöverskridande karaktär utan snarare, på grund av att unionens åtgärder kan vara mer effektiva, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (24) Beslut nr 1926/2006/EG bör upphöra att gälla.
- (25) Det bör finnas en övergång mellan programmet för gemenskapsåtgärder på området konsumentpolitik (2007–2013), inrättat genom beslut nr 1926/2006/EG, och det här programmet, särskilt i fråga om kontinuiteten hos fleråriga åtgärder och utvärdering av framstegen inom det tidigare programmet och av vilka områden som behöver uppmärksammas mer. Dessutom bör programmet vara sjuårigt för att det ska löpa parallellt med den fleråriga budgetram som fastställs i rådets förordning (EU, Euratom) nr 1311/2013 ⁽³⁾. Därför bör det här programmet tillämpas från och med den 1 januari 2014. Från och med den 1 januari 2021 bör anslagen för tekniskt och administrativt stöd, om det är nödvändigt, täcka utgifter för förvaltningen av åtgärder som inte har slutförts före utgången av 2020.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Flerårigt konsumentprogram

Genom denna förordning inrättas ett flerårigt konsumentprogram (nedan kallat *programmet*) för perioden 1 januari 2014–31 december 2020.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 58/2003 av den 19 december 2002 om stadgar för de genomförandeorgan som ansvarar för vissa uppgifter som avser förvaltningen av gemenskapsprogram (EGT L 11, 16.1.2003, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽³⁾ Rådets förordning (EU, Euratom) nr 1311/2013 av den 2 december 2013 om den fleråriga budgetramen för 2014–2020 (EUT L 347, 20.12.2013, s. 884).

Artikel 2

Allmänt mål

Det allmänna målet för programmet är att säkerställa en hög konsumentskyddsnivå, ge konsumenterna inflytande och att ge konsumenten central betydelse på den inre marknaden inom ramen för en allmän strategi för smart och hållbar tillväxt för alla. Programmet kommer därför att bidra till att skydda konsumenternas hälsa, säkerhet och rättsliga och ekonomiska intressen samt till att främja deras rätt till information och utbildning och deras rätt att organisera sig för att hävda sina intressen, och stödja integreringen av konsumentfrågor i andra politikområden. Programmet ska även komplettera, stödja och följa upp medlemsstaternas politik.

Artikel 3

Specifika mål och indikatorer

1. Det allmänna mål som anges i artikel 2 ska uppnås genom följande specifika mål:

a) Mål I – Säkerhet: Att befästa och förbättra produktsäkerheten genom effektiv marknadsövervakning i unionen.

Detta mål kommer att mätas framför allt genom verksamheten inom EU:s system för snabbt informationsutbyte om farliga produkter (Rapex) och dess ändamålsenlighet.

b) Mål II – Konsumentinformation och konsumentutbildning samt stöd till konsumentorganisationer: Att förbättra konsumenternas utbildning, den information som tillhandahålls dem samt göra dem mer medvetna om sina rättigheter, ta fram ett faktaunderlag som kan användas inom konsumentpolitiken och stödja konsumentorganisationer, inbegripet med beaktande av utsatta konsumenters särskilda behov.

c) Mål III – Rättigheter och rättelse: Att utveckla och stärka konsumenternas rättigheter, särskilt genom smart reglering och bättre möjligheter att få enkel, effektiv, snabb och billig rättelse, bland annat genom alternativ tvistlösning.

Detta mål kommer att mätas genom utnyttjandet av alternativ tvistlösning vid gränsöverskridande tvister och genom verksamheten inom ett unionsomfattande onlinesystem för tvistlösning samt genom den andel konsumenter som vidtar en åtgärd i samband med ett uppkommet problem.

d) Mål IV – Tillsyn: Att arbeta för att konsumenternas rättigheter genomförs i praktiken, genom att stärka samarbetet mellan nationella tillsynsmyndigheter och erbjuda rådgivning till konsumenter.

Detta mål kommer att mätas framför allt genom informationsflödet och ändamålsenligheten av samarbetet inom nätverket för konsumentskyddssamarbete och verksamheten inom nätverket av europeiska konsumentcentrum samt konsumenternas kännedom om dessa.

Konsumentinformation av hög kvalitet och konsumentdeltagande är en sektorsövergripande prioritet och ska därför uttryckligen föreskrivas, där så är möjligt, i alla sektorsmål och åtgärder som finansieras genom programmet.

2. En beskrivning av indikatorerna framgår av i bilaga II.

3. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 15 för att anpassa de indikatorer som anges i bilaga II.

Artikel 4

Bidragsberättigande åtgärder

De specifika mål som anges i artikel 3 ska uppnås genom de bidragsberättigande åtgärder som förtecknas nedan:

a) Mål I – Säkerhet:

1. Vetenskapliga råd och riskanalyser som är relevanta för konsumenters hälsa och säkerhet när det gäller andra produkter än livsmedel samt tjänster, och som stöder de uppgifter som utförs av de oberoende vetenskapliga kommittéer som inrättats genom kommissionens beslut 2008/721/EG ⁽¹⁾.

2. Samordning av marknadsövervakning och tillsynsåtgärder när det gäller produktsäkerhet, med hänsyn till Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG ⁽²⁾, samt åtgärder för att öka konsumenttjänsters säkerhet.

3. Upprätthållande och vidareutveckling av databaser om kosmetiska produkter.

b) Mål II – Konsumentinformation och konsumentutbildning samt stöd till konsumentorganisationer:

⁽¹⁾ Kommissionens beslut 2008/721/EG av den 5 augusti 2008 om inrättande av en rådgivande struktur med vetenskapliga kommittéer och experter på området för konsumentersäkerhet, folkhälsa och miljö och om upphävande av beslut 2004/210/EG (EUT L 241, 10.9.2008, s. 21).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG av den 3 december 2001 om allmän produktsäkerhet (EGT L 11, 15.1.2002, s. 4).

4. Sammanställning och förbättring av tillgängligheten till ett faktaunderlag som kan användas för utformning av politik på områden som påverkar konsumenter, för utarbetande av smarta och målinriktade bestämmelser och för kartläggning av eventuella marknadsstörningar eller förändringar i konsumenternas behov, som en grund för utformning av konsumentpolitiken, för identifiering av de områden som är mest problematiska för konsumenterna och för integrering av konsumentfrågor i unionens andra politikområden.

5. Stöd genom finansiering av konsumentorganisationer på unionsnivå och genom kapacitetsuppbyggnad inom konsumentorganisationer på unionsnivå och nationell och regional nivå, förstärkning av insynen och främjande av utbytet av bästa praxis och sakkunskaper.

6. Åtgärder för att förbättra insynen på konsumentmarknaderna och när det gäller konsumentinformationen, säkerställande av att konsumenterna har jämförbara, tillförlitliga och lättillgängliga uppgifter, bland annat om gränsöverskridande handel, som hjälper dem att jämföra inte bara priser utan även varors och tjänsters kvalitet och hållbarhet.

7. Åtgärder för att förbättra den livslånga konsumentutbildningen, med särskilt fokus på utsatta konsumenter.

c) Mål III – Rättigheter och rättelse:

8. Kommissionens beredning av konsumentskyddslagstiftning och andra regleringsinitiativ, övervakning av införlivandet i medlemsstaterna och utvärdering av dess genomsnitt, främjande av samreglerings- och självregleringsinitiativ samt övervakning av de verkliga effekterna av dessa initiativ på konsumentmarknaderna.

9. Åtgärder för att underlätta konsumenternas tillgång till tvistlösningsmekanismer, särskilt system för alternativ tvistlösning, även genom ett unionsomfattande onlinesystem och nätverksarbete mellan nationella alternativa tvistlösningsorgan, med särskilt fokus på lämpliga åtgärder för utsatta konsumenters behov och rättigheter. Åtgärder för att övervaka tvistlösningsmekanismernas funktion och ändamålsenlighet för konsumenterna, inbegripet genom att utveckla och upprätthålla relevanta IT-verktyg samt genom att utbyta nuvarande bästa praxis och goda erfarenheter i medlemsstaterna.

d) Mål IV – Tillsyn:

10. Samordning av övervaknings- och tillsynsåtgärder med avseende på Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 ⁽¹⁾.

11. Ekonomiskt stöd till gemensamma åtgärder med offentliga eller ideella organ som ingår i nätverk i unionen och bistår konsumenterna med information och stöd så att de kan utnyttja sina rättigheter och få tillgång till lämpliga tvistlösningsmekanismer, även onlinesystem för tvistlösning utanför domstol (nätverket av europeiska konsumentcentrum).

I tillämpliga fall ska de bidragsberättigande åtgärder som anges i första stycket i denna artikel beskrivas närmare i bilaga I genom att de förtecknas under specifika åtgärder.

Artikel 5

Bidragsberättigade mottagare

1. Bidrag för administrationskostnader inom konsumentorganisationer på unionsnivå kan beviljas europeiska konsumentorganisationer som uppfyller samtliga följande kriterier:

a) De är icke-statliga, ideella organisationer som är oberoende av industri, handel och näringsliv eller andra motstridiga intressen och deras huvudsakliga mål och verksamhet består i att främja och skydda konsumenternas hälsa och säkerhet samt deras ekonomiska och rättsliga intressen i unionen.

b) De har i uppdrag att företräda konsumenternas intressen på unionsnivå av sådana organisationer i minst hälften av medlemsstaterna som enligt nationella bestämmelser eller nationell praxis företräder konsumenter och är verksamma på regional eller nationell nivå.

2. Bidrag för administrationskostnader inom internationella organ som främjar sådana principer och politiska riktlinjer som bidrar till programmets mål kan beviljas organisationer som uppfyller samtliga följande kriterier:

a) De är icke-statliga, ideella organisationer som är oberoende av industri, handel och näringsliv eller andra motstridiga intressen och deras huvudsakliga mål och verksamhet består i att främja och skydda konsumenternas hälsa och säkerhet samt deras ekonomiska och rättsliga intressen i unionen.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 av den 27 oktober 2004 om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen ("förordningen om konsumentskyddssamarbete") (EUT L 364, 9.12.2004, s. 1).

b) De utför samtliga följande uppgifter: De fungerar som en formell mekanism genom vilken företrädare för konsumenter från såväl unionen som tredjeländer kan bidra till den politiska diskussionen och politikens innehåll, anordnar möten med tjänstemän och beslutsfattare i syfte att främja och försvara konsumenternas intressen hos offentliga myndigheter, kartlägger gemensamma problem och utmaningar för konsumenterna, lyfter fram konsumenternas synpunkter i unionens bilaterala relationer med tredjeländer, bidrar till utbytet och spridningen av sakkunskaper och fakta om konsumentfrågor både i unionen och i tredjeländer samt utarbetar gemensamma konsumentpolitiska rekommendationer.

3. Bidrag för administrationskostnader inom organ på unionsnivå som har i uppdrag att samordna tillsynsåtgärder när det gäller produktsäkerhet kan beviljas organ som inrättats för detta syfte och erkänns genom unionslagstiftning.

4. Bidrag för åtgärder som vidtas av unionsomfattande organ i syfte att utarbeta uppförandekoder, bästa praxis, riktlinjer för jämförelser av pris, kvalitet och hållbarhet kan beviljas organ som uppfyller samtliga följande kriterier:

a) De är icke-statliga, ideella organisationer som är oberoende av industri, handel och näringsliv eller andra motstridiga intressen och deras huvudsakliga mål och verksamhet består i att främja och skydda konsumenternas intressen.

b) De verkar i minst hälften av medlemsstaterna.

5. Bidrag till anordnande av ordförandeskapsevenemang om unionens konsumentpolitik får beviljas nationella myndigheter i den medlemsstat som innehar ordförandeskapet för andra råds-konstellationer än utrikes frågor, eller organ som utsetts av den medlemsstaten.

6. Bidrag för åtgärder som vidtas av myndigheter i medlemsstaterna som ansvarar för konsumentfrågor och motsvarande myndigheter i tredjeländer kan beviljas myndigheter som anmälts till kommissionen enligt förordning (EG) nr 2006/2004 eller direktiv 2001/95/EG av en medlemsstat eller ett tredjeland som avses i artikel 7 i den här förordningen, eller organ som drivs utan vinstsyfte och som uttryckligen utsetts av dessa myndigheter för detta ändamål.

7. Bidrag till tillsynstjänstemän i medlemsstaterna och i tredjeländer kan beviljas tjänstemän från myndigheter som anmälts till kommissionen med avseende på tillämpningen av förordning (EG) nr 2006/2004 och direktiv 2001/95/EG av en medlemsstat eller ett tredjeland som avses i artikel 7 i den här förordningen.

8. Bidrag för åtgärder kan beviljas ett organ vilket utses av en medlemsstat eller ett tredjeland som avses i artikel 7 och vilket är en ideell organisation som väljs genom ett öppet förfarande eller är ett offentligt organ. Det utsedda organet ska ingå i ett nätverk i unionen som ger konsumenterna information och stöd i syfte att hjälpa dem att utnyttja sina rättigheter och få tillgång till lämplig tvistlösning (nätverket av europeiska konsumentcentrum). Ett rampartnerskap får inrättas som en långsiktig samarbetsmekanism mellan kommissionen och nätverket av europeiska konsumentcentrum och/eller de organ som det utgörs av.

9. Bidrag för åtgärder kan beviljas organ som inrättats och verkar i unionens medlemsstater och i de länder inom Europeiska frihandelssammanslutningen som deltar i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, som tar emot eller försöker lösa konsumentklagomål, ger konsumenterna vägledning och information om klagomål och förfrågningar och som agerar som tredje part i samband med konsumentens klagomål eller förfrågan gällande en näringsidkare. Med organ som handlägger klagomål avses inte näringsidkarnas egna mekanismer för handläggning av konsumentklagomål och förfrågningar direkt gentemot konsumenten, eller mekanismer för handläggning av klagomål som tillhandahålls av en näringsidkare eller för dennes räkning.

Artikel 6

Finansieringsram

1. Finansieringsramen för genomförandet av programmet för perioden 1 januari 2014–31 december 2020 ska vara 188 829 000 EUR i löpande priser.

2. De årliga anslagen ska beviljas av Europaparlamentet och rådet inom gränserna för den fleråriga budgetramen.

Artikel 7

Tredjeländers deltagande i programmet

Följande länder ska kunna delta i programmet:

a) De länder inom Europeiska frihandelssammanslutningen som deltar i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, i enlighet med villkoren i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

b) Tredjeländer, särskilt anslutande länder, kandidatländer och potentiella kandidater, samt länder som omfattas av den europeiska grannskapspolitiken, i enlighet med de villkor som fastställs i ramavtal, associeringsrådets beslut eller liknande avtal om de allmänna principerna för deras deltagande i unionens program.

Artikel 8

Finansieringsformer och högsta möjliga samfinansieringsandel

1. I enlighet med förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 kan det ekonomiska stödet från unionen bestå antingen av bidrag eller kontrakt som tilldelas genom offentlig upphandling eller av någon annan form av finansiering som är nödvändig för att målen i artiklarna 2 och 3 i den här förordningen ska uppnås.

2. Bidragen från unionen får inte överstiga följande nivåer:

- a) Bidrag enligt artikel 5.1 för administrationskostnader inom konsumentorganisationer på unionsnivå får inte överstiga 50 % av de bidragsberättigande kostnaderna.
- b) Bidrag enligt artikel 5.2 för administrationskostnader inom internationella organ som främjar sådana principer och politiska riktlinjer som bidrar till programmets mål får inte överstiga 50 % av de bidragsberättigande kostnaderna.
- c) Bidrag enligt artikel 5.3 för administrationskostnader inom organ på unionsnivå som har inrättats för samordning av tillsynsåtgärder när det gäller produktsäkerhet och som erkänns för detta syfte genom unionslagstiftning får inte överstiga 95 % av de bidragsberättigande kostnaderna.
- d) Bidrag enligt artikel 5.4 till unionsomfattande organ för åtgärder i syfte att utarbeta uppförandekoder, bästa praxis, riktlinjer för jämförelser av pris, kvalitet och hållbarhet får inte överstiga 50 % av de bidragsberättigande kostnaderna.
- e) Bidrag för anordnande av ordförandeskapsevenemang om unionens konsumentpolitik till nationella myndigheter i den medlemsstat som innehar ordförandeskapet för andra rådskonstellationer än utrikes frågor eller till organ som utsetts av den medlemsstaten får inte överstiga 50 % av de bidragsberättigande kostnaderna.
- f) Bidrag enligt artikel 5.6 för åtgärder som vidtas av myndigheter i medlemsstaterna som ansvarar för konsumentfrågor och motsvarande myndigheter i tredjeländer som deltar enligt artikel 7 får inte överstiga 50 % av de bidragsberättigande kostnaderna, utom när det gäller åtgärder som har exceptionellt stort nyttovärde, varvid unionens bidrag till de bidragsberättigande kostnaderna kan uppgå till högst 70 %.
- g) Bidrag enligt artikel 5.7 för utbyte mellan tillsynstjänstemän från medlemsstaterna eller tredjeländer som deltar enligt artikel 7 får täcka resekostnader och traktamenten.
- h) Bidrag enligt artikel 5.8 för åtgärder som vidtas av organ som utsetts av en medlemsstat eller ett tredjeland som avses i artikel 7 får inte överstiga 70 % av de bidragsberättigande kostnaderna.
- i) Bidrag enligt artikel 5.9 för åtgärder som vidtas av nationella organ som handlägger konsumentklagomål får inte överstiga 50 % av de bidragsberättigande kostnaderna.

3. Åtgärder ska anses ha exceptionellt stort nyttovärde i den mening som avses i punkt 2 f om de, i fråga om bidrag

- a) som tilldelas myndigheterna och anmäls till kommissionen enligt förordning (EG) nr 2006/2004, omfattar minst sex medlemsstater eller avser överträdelser som vållar eller riskerar att vålla skada i minst två medlemsstater,
- b) till de myndigheter som ansvarar för konsumentprodukters säkerhet, omfattar minst tio medlemsstater som deltar i det europeiska nätverk mellan de myndigheter i medlemsstaterna som ansvarar för produktsäkerhet som avses i artikel 10 i direktiv 2001/95/EG eller bidrar till genomförandet av marknadsövervakning på området för konsumentprodukters säkerhet enligt bestämmelser i en unionsrättsakt.

Artikel 9

Administrativt och tekniskt stöd

1. Budgeten för programmet kan även täcka utgifter för förberedande arbete, uppföljning, kontroll, revision och utvärdering som krävs för förvaltningen av programmet och för uppnåendet av dess mål, bland annat insatser för att sprida information om unionens politiska prioriteringar, förutsatt att dessa anknyter till det allmänna målet för denna förordning, samt alla andra utgifter för administrativt och tekniskt stöd som kommissionen har för förvaltningen av programmet.

2. Det totala belopp som har anslagits för att täcka utgifterna för beredning, uppföljning, kontroll, revision och utvärdering samt för det administrativa och tekniska stöd som avses i punkt 1, får inte överstiga 12 % av den finansieringsram som tilldelats programmet.

Artikel 10

Metoder för genomförande

Kommissionen ska genomföra programmet i enlighet med de förvaltningsmetoder som anges i artikel 58 i förordning (EU, Euratom) nr 966/2012.

Artikel 11

Överensstämmelse och komplementaritet med annan politik

Kommissionen ska i samarbete med medlemsstaterna säkerställa allmän överensstämmelse och komplementaritet mellan programmet och unionens övriga relevanta strategier, instrument och åtgärder, särskilt inom ramen för det fleråriga programmet Rättigheter, jämlikhet och medborgarskap för perioden 2014–2020 ⁽¹⁾.

Artikel 12

Årliga arbetsprogram

Kommissionen ska genomföra programmet genom årliga arbetsprogram. Genom de årliga arbetsprogrammen ska de mål som fastställs i artiklarna 2 och 3 samt de åtgärder som anges i artikel 4 och beskrivs närmare i bilaga I genomföras på ett enhetligt sätt.

Kommissionen ska anta årliga arbetsprogram i form av genomförandeakter i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 16.2 i denna förordning. I dessa genomförandeakter ska det som föreskrivs i förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 anges, särskilt

- a) åtgärdernas genomförande, i enlighet med artikel 4 och bilaga I till denna förordning, och den vägledande fördelningen av finansiella medel,
- b) tidsplanen för planerade erbjudanden att lämna anbud och förslag.

Artikel 13

Utvärdering och spridning

1. Medlemsstaterna ska på begäran av kommissionen lämna information om genomförandet av programmet och om dess verkan.

2. Kommissionen ska

- a) senast den 30 september 2017

- i) gå igenom huruvida samtliga åtgärders mål uppnåtts (i fråga om resultat och verkan), läget i fråga om genom-

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1381/2013 av den 17 december 2013 om inrättande av programmet Rättigheter, jämlikhet och medborgarskap för perioden 2014–2020 (EUT L 354, 28.12.2013, s. 62).

förändret av de bidragsberättigande åtgärder som anges i artikel 4 och de specifika åtgärder som avses i bilaga I, fördelningen av medel till bidragsberättigade i enlighet med villkoren i artikel 5, effektiviteten i resursanvändningen och dess europeiska mervärde, med beaktande av utvecklingen på konsumentskyddsområdet, inför ett beslut om åtgärdernas förlängning, ändring eller upphörande,

- ii) överlämna utvärderingsrapporten om genomgången till Europaparlamentet och rådet,

- b) senast den 31 december 2017 om lämpligt lägga fram ett lagstiftningsförslag eller, om inte annat följer av punkt 3, anta en delegerad akt.

Utvärderingsrapporten ska dessutom behandla möjligheterna till förenkling, den interna och externa överensstämmelsen, målens relevans även i framtiden samt åtgärdernas bidrag till unionens prioriterade mål om smart och hållbar tillväxt för alla. Slutsatserna av utvärderingen av det föregående programmets långsiktiga verkan ska beaktas.

Programmets långsiktiga verkan och effekternas varaktighet ska utvärderas för att man ska kunna fatta beslut om att eventuellt förlänga, ändra eller avsluta ett senare program.

3. För att ta hänsyn till möjligheten att slutsatsen i utvärderingsrapporten enligt punkt 2 är att de specifika åtgärder som anges i bilaga I inte har genomförts senast den 31 december 2016 och inte kan genomföras senast i slutet av programmet, bland annat när dessa åtgärder inte längre är relevanta för att uppnå de mål som anges i artiklarna 2 och 3, ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 15 för att ändra bilaga I genom att låta de specifika åtgärderna utgå.

4. Kommissionen ska offentliggöra resultaten av de åtgärder som vidtagits i enlighet med denna förordning.

Artikel 14

Skydd av unionens ekonomiska intressen

1. Kommissionen ska vidta lämpliga åtgärder för att se till att unionens ekonomiska intressen skyddas vid genomförandet av åtgärder som finansieras enligt denna förordning, genom förebyggande åtgärder mot bedrägeri, korruption och annan olaglig verksamhet, genom effektiva kontroller och, om oegentligheter upptäcks, genom återkrav av felaktigt utbetalda medel samt vid behov genom effektiva, proportionella och avskräckande administrativa och ekonomiska sanktioner.

2. Kommissionen, dess företrädare och revisionsrätten ska ha rätt att granska stödjande handlingar och utföra kontroller på plats hos alla stödmottagare, uppdragstagare och underleverantörer som erhållit unionsfinansiering enligt denna förordning.

3. Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) får genomföra utredningar, inbegripet kontroller och inspektioner på plats, i enlighet med de förfaranden som fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 ⁽¹⁾ och rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 ⁽²⁾, i syfte att utröna om bidragsavtal, bidragsbeslut eller andra avtal som har finansierats enligt den här förordningen varit föremål för bedrägeri, korruption eller annan olaglig verksamhet som skadat unionens ekonomiska intressen.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1, 2 och 3 ska samarbetsavtal med tredjeländer och med internationella organisationer, avtal, bidragsavtal och bidragsbeslut som ingås med tillämpning av denna förordning innehålla bestämmelser som uttryckligen tillerkänner kommissionen, revisionsrätten och Olaf rätten att utföra sådan revision och genomföra sådana utredningar inom ramen för sina respektive behörigheter.

Artikel 15

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 3.3 och 13.3 ska ges till kommissionen för programmens löptid.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 3.3 och 13.3 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 av den 11 september 2013 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 och rådets förordning (Euratom) nr 1074/1999 (EUT L 248, 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter (EGT L 292, 15.11.1996, s. 2).

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 3.3 och 13.3 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 16

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt, ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 17

Övergångsåtgärder

1. Artikel 6 i beslut nr 1926/2006/EG ska fortsätta att gälla åtgärder som omfattas av det beslutet och som inte har slutförts den 31 december 2013. Budgeten för programmet får därför också omfatta de utgifter för tekniskt och administrativt stöd som är nödvändiga för övergången mellan de åtgärder som antagits enligt beslut nr 1926/2006/EG och programmet.

2. Vid behov kan medel för förvaltningen av åtgärder som inte slutförts den 31 december 2020 föras in i budgeten efter 2020 för att täcka utgifter enligt artikel 9.

Artikel 18

Upphävande

Beslut nr 1926/2006/EG ska upphöra att gälla den 1 januari 2014.

Artikel 19

Ikraftträdande och tillämpning

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med 1 januari 2014.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 26 februari 2014.

På Europaparlamentets vägnar
M. SCHULZ
Ordförande

På rådets vägnar
D. KOURKOULAS
Ordförande

BILAGA I

TYPER AV ÅTGÄRDER

Mål I

Säkerhet: Att befästa och förbättra produktsäkerheten genom effektiv marknadsövervakning i unionen

1. Vetenskapliga råd och riskanalyser som är relevanta för konsumenters hälsa och säkerhet när det gäller andra produkter än livsmedel samt när det gäller tjänster inbegripet stöd för de uppgifter som utförs av de oberoende vetenskapliga kommittéer som inrättats genom beslut 2008/721/EG.
2. Samordning av marknadsövervaknings- och tillsynsåtgärder vad gäller produktsäkerhet, med avseende på direktiv 2001/95/EG, samt åtgärder för att öka konsumenttjänsternas säkerhet.
 - a) Utveckling, modernisering och upprätthållande av IT-verktyg (såsom databaser, informations- och kommunikationssystem), särskilt för att göra det möjligt att effektivisera de befintliga systemen med hjälp av ökade möjligheter till export av uppgifter, statistiska urval och utdrag och för att underlätta elektroniskt utbyte och användning av data mellan medlemsstater.
 - b) Anordnande av seminarier, konferenser, workshoppar och möten för intressegrupper och experter om risker och tillsyn på produktsäkerhetsområdet.
 - c) Utbyte mellan tjänstemän med ansvar för bestämmelsernas tillsyn och utbildning, med inriktning på att integrera en riskbaserad metod.
 - d) Särskilda gemensamma åtgärder när det gäller säkerheten hos andra konsumtionsprodukter än livsmedel och hos tjänster, enligt direktiv 2001/95/EG.
 - e) Övervakning och bedömning av säkerheten hos andra produkter än livsmedel och hos tjänster, inbegripet ett faktaunderlag för ytterligare standarder eller för upprättande av riktvärden för säkerhet, och klargörande av spårbarhetskraven.
 - f) Administrativt samarbete, tillsynssamarbete och samarbete om produkters spårbarhet samt utveckling av förebyggande åtgärder med andra länder än de som omfattas av artikel 7 i denna förordning, bland annat med de tredjeländer som majoriteten av de produkter som anmälts för att inte vara förenliga med unionslagstiftningen har sitt ursprung i.
 - g) Stöd till organ som i unionslagstiftningen har konstaterats ansvara för samordning av medlemsstaternas tillsynsåtgärder.
3. Upprätthållande och vidareutveckling av databaser om kosmetiska produkter.
 - a) Upprätthållande av den portal för anmälning av kosmetiska produkter som inrättats i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1223/2009 ⁽¹⁾.
 - b) Upprätthållande av databasen om kosmetiska ingredienser, i syfte att stödja genomförandet av förordning (EG) nr 1223/2009.

Mål II

Konsumentinformation och konsumentutbildning samt stöd till konsumentorganisationer: Att förbättra konsumenternas utbildning, den information som tillhandahålls dem samt göra dem mer medvetna om sina rättigheter, ta fram ett faktaunderlag som kan användas inom konsumentpolitiken och stödja konsumentorganisationer, även med beaktande av utsatta konsumenters särskilda behov

4. Sammanställning av och förbättring av tillgängligheten till ett faktaunderlag som kan användas för utformning av politik på områden som påverkar konsumenter, som en grund för utarbetande av smarta och målinriktade bestämmelser och för kartläggning av eventuella marknadsstörningar eller förändringar när det gäller konsumenternas behov, som en grund för utformning av konsumentpolitiken, för identifiering av de områden som är mest problematiska för konsumenterna och för integrering av konsumentfrågor i unionens andra politikområden och omfattar bland annat följande:
 - a) Studier och analyser om konsumenter och konsumentmarknaderna i unionen i syfte att utarbeta smarta och målinriktade bestämmelser och kartlägga eventuella marknadsstörningar eller nya konsumentbehov.
 - b) Utveckling och upprätthållande av databaser, särskilt för att göra de insamlade uppgifterna tillgängliga för de berörda parterna, till exempel konsumentorganisationer, nationella myndigheter och forskare.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1223/2009 av den 30 november 2009 om kosmetiska produkter (EUT L 342, 22.12.2009, s. 59).

- c) Utveckling och analys av nationella statistiska uppgifter och andra relevanta data. Särskilt insamling av nationella uppgifter om och indikatorer för priser, klagomål, tillsyn, rättelse osv. i samarbete med nationella berörda parter.
5. Stöd genom finansiering av konsumentorganisationer på unionsnivå och genom kapacitetsuppbyggnad inom konsumentorganisationer på unionsnivå och nationell och regional nivå, förstärkning av insynen och främjande av utbytet av bästa praxis och sakkunskaper.
- a) Ekonomiskt stöd för administrationskostnader inom konsumentorganisationer på unionsnivå som företräder konsumenternas intresse i enlighet med artikel 5.1 i denna förordning.
- b) Kapacitetsuppbyggnad inom regionala, nationella och europeiska konsumentorganisationer, särskilt genom utbildning – som är tillgänglig på olika språk och inom hela unionen – och utbyte av bästa praxis och sakkunskaper mellan personalen, särskilt i konsumentorganisationer i medlemsstater där de inte är tillräckligt utvecklade eller där man i samband med övervakningen av konsumentmarknaderna och konsumenternas situation kunnat konstatera att förtroendet och medvetenheten bland konsumenterna ligger på en relativt låg nivå.
- c) Förstärkning av insynen och utbytet av bästa praxis och sakkunskaper, särskilt genom ökat nätverksarbete understött av inrättandet av en onlineportal för konsumentorganisationer, varvid man erbjuder ett interaktivt område för utbyte och nätverksskapande och kostnadsfritt tillhandahåller det material som tagits fram under utbildningarna.
- d) Stöd till internationella organisationer som främjar sådana principer och politiska riktlinjer som är förenliga med programmets mål.
6. Åtgärder för att förbättra insynen på konsumentmarknaderna och när det gäller konsumentinformationen, säkerställande av att konsumenterna har jämförbara, tillförlitliga och lättillgängliga uppgifter, bland annat om gränsöverskridande handel, som hjälper dem att jämföra inte bara priser utan även kvaliteten och hållbarheten i samband med varor och tjänster.
- a) Informationskampanjer om olika frågor som berör konsumenterna, även åtgärder som vidtas tillsammans med medlemsstaterna.
- b) Åtgärder som ökar insynen på konsumentmarknaderna, till exempel när det gäller finansiella produkter för slutkunder, energi, digital kommunikation och telekommunikation samt transporter.
- c) Åtgärder som ger konsumenterna enklare tillgång till relevant, jämförbar, tillförlitlig och lättillgänglig information om produkter, tjänster och marknader, särskilt om priserna, kvaliteten och hållbarheten i samband med varor och tjänster, såväl online som offline, bland annat genom webbplatser som jämför priser och åtgärder för att säkerställa att dessa webbplatser håller hög kvalitet och är tillförlitliga, även för gränsöverskridande inköp.
- d) Åtgärder som förbättrar konsumenternas tillgång till information om hållbar konsumtion av varor och tjänster.
- e) Stöd till evenemang som den medlemsstat som utövar ordförandeskapet för andra rådskonstellationer än utrikes frågor anordnar om unionens konsumentpolitik och konsumentpolitiska frågor som är i linje med unionens prioriteringar.
- f) Ekonomiskt stöd till nationella organ som handlägger klagomål, i syfte att stödja användningen av en harmoniserad metod för klassificering och rapportering av klagomål och förfrågningar från konsumenterna.
- g) Stöd till unionsomfattande organ för utarbetande av uppförandekoder, bästa praxis och riktlinjer för jämförelser av pris, kvalitet och hållbarhet, bland annat genom webbplatser för jämförelser.
- h) Stöd för spridning av information om konsumentfrågor, bland annat genom att uppmuntra medierna att sprida korrekt och relevant information i konsumentfrågor.
7. Åtgärder för att förbättra den livslånga konsumentutbildningen, med särskilt fokus på utsatta konsumenterna.
- a) Utveckling av ett interaktivt forum för utbyte av bästa praxis och av skräddarsytt material för att utbilda konsumenterna under hela deras liv, med särskilt fokus på utsatta konsumenterna som har svårt att få tillgång till och förstå konsumentinformation, i syfte att se till att de inte vilseleds.
- b) Utveckling av utbildningsåtgärder och utbildningsmaterial i samarbete med intressenter (t.ex. nationella myndigheter, lärare, konsumentorganisationer och aktiva på gräsrotsnivå), särskilt genom att utnyttja (t.ex. samla in, sammanställa, översätta och sprida) det material som tagits fram nationellt eller för tidigare initiativ, på olika lagringsenheter, bland annat digitala lagringsenheter, om t.ex. konsumenträttigheter inklusive gränsöverskridande frågor, hälsa och säkerhet, unionens konsumentlagstiftning, hållbar och etisk konsumtion inom begreppet unionssystem för certifiering, förmågan att förstå finansiell information och mediekompetens.

Mål III

Rättigheter och rättelse: Att utveckla och stärka konsumenternas rättigheter, särskilt genom smart reglering och bättre möjligheter att få enkel, effektiv, snabb och billig rättelse, bland annat genom alternativ tvistlösning

8. Beredning genom kommissionens försorg av konsumentskyddslagstiftning och annan reglering, övervakning av införlivandet i medlemsstaterna och utvärdering av dess genomslag, främjande av samreglerings- och självreglerings-initiativ samt övervakning av de verkliga effekterna av dessa initiativ på konsumentmarknaderna, bland annat följande:
 - a) Studier och smart reglering, såsom förhandsbedömningar, utvärderingar, konsekvensbedömningar, offentliga samråd samt utvärdering och förenkling av gällande lagstiftning.
 - b) Seminarier, konferenser, workshoppar och möten med intressegrupper och experter.
 - c) Utveckling och upprätthållande av lättillgängliga och offentliga databaser om genomförandet av unionens konsumentskyddslagstiftning.
 - d) Utvärdering av de åtgärder som vidtagits inom programmet.
9. Åtgärder för att underlätta konsumenternas tillgång till tvistlösningsmekanismer, särskilt system för alternativ tvistlösning, även genom ett unionsomfattande onlinesystem och nätverksarbete mellan nationella alternativa tvistlösningsorgan, med särskilt fokus på lämpliga åtgärder för utsatta konsumenters behov och rättigheter; åtgärder för att övervaka tvistlösningsmekanismernas funktion och ändamålsenlighet för konsumenterna, inbegripet genom att utveckla och upprätthålla motsvarande IT-verktyg samt genom att utbyta nuvarande bästa praxis och goda erfarenheter i medlemsstaterna.
 - a) Utveckling och upprätthållande av IT-verktyg.
 - b) Stöd för utveckling och upprätthållande av ett unionsomfattande onlinesystem för tvistlösning, samt för tjänster i anslutning till detta, som till exempel översättning.
 - c) Stöd till nätverksarbete mellan nationella alternativa tvistlösningsorgan samt till inbördes utbyte och spridning av bästa praxis och erfarenheter.
 - d) Utveckling av specifika verktyg för att göra det lättare för utsatta personer att få rättelse eftersom de är mindre benägna att begära rättelse.

Mål IV

Tillsyn: Att arbeta för att konsumenternas rättigheter genomförs i praktiken, genom att stärka samarbetet mellan nationella tillsynsmyndigheter och stödja konsumenterna genom rådgivning

10. Samordning av övervaknings- och tillsynsåtgärder med hänsyn till förordning (EG) nr 2006/2004, vilket bland annat omfattar följande:
 - a) Utveckling och upprätthållande av IT-verktyg, till exempel databaser, informations- och kommunikationssystem.
 - b) Åtgärder för att öka samarbetet mellan myndigheter samt samordning av övervaknings- och tillsynsåtgärder, till exempel utbyte av tillsynstjänstemän, gemensamma insatser, utbildning för tillsynstjänstemän och för anställda inom rättsväsendet.
 - c) Anordnande av seminarier, konferenser, workshoppar och möten för intressegrupper och experter när det gäller tillsynsfrågor.
 - d) Administrativt samarbete och tillsynssamarbete med tredjeländer som inte deltar i programmet och med internationella organisationer.
 11. Ekonomiskt stöd till åtgärder som vidtas i samarbete med offentliga eller ideella organ som ingår i nätverk i unionen och bistår konsumenterna med information och stöd så att de kan utnyttja sina rättigheter och få tillgång till lämpliga tvistlösningsmekanismer, även onlinesystem för tvistlösning utanför domstol (nätverket av europeiska konsumentcentrum), vilket även omfattar följande:
 - a) Utveckling och upprätthållande av IT-verktyg, till exempel databaser, informations- och kommunikationssystem, som är nödvändiga för att nätverket av europeiska konsumentcentrum ska fungera smidigt.
 - b) Åtgärder som syftar till att göra de europeiska konsumentcentrumen mer synliga och kända bland konsumenterna.
-

BILAGA II

INDIKATORER I ENLIGHET MED ARTIKEL 3 I DENNA FÖRORDNING

Mål I

Säkerhet: Att befästa och förbättra produktsäkerheten genom effektiv marknadsövervakning i unionen

Indikator	Källa	Nuläge	Mål
Andelen Rapex-anmälningar som föranleder minst ett ingripande (av andra medlemsstater)	Rapex	43 % (843 anmälningar) 2010	Ökning med 10 % senast 2020
Andelen ingripanden i förhållande till antalet anmälningar (allvarliga risker) (*)	Rapex	1,07 under 2010	Ökning med 15 % senast 2020

(*) En anmälning kan leda till flera ingripanden från myndigheter från andra medlemsstater.

Mål II

Konsumentinformation och konsumentutbildning samt stöd till konsumentorganisationer: Att förbättra den utbildning och information som erbjuds konsumenterna samt göra dem mer medvetna om sina rättigheter, ta fram ett faktaunderlag som kan användas inom konsumentpolitiken och stödja konsumentorganisationer, även med beaktande av utsatta konsumenters särskilda behov

Indikator	Källa	Nuläge	Mål
Antalet organ som handlägger klagomål och antalet länder som överlämnar klagomål till det europeiska systemet för registrering av konsumentklagomål (ECCRS)	Europeiskt system för registrering av konsumentklagomål (ECCRS)	33 organ som handlägger klagomål från 7 länder 2012	70 organ som handlägger klagomål från 20 länder senast 2020

Mål III

Rättigheter och rättelse: Att utveckla och stärka konsumenternas rättigheter, särskilt genom smart reglering och bättre möjligheter att få enkel, effektiv, snabb och billig rättelse, bland annat genom alternativ tvistlösning

Indikator	Källa	Nuläge	Mål
Den andel av dessa fall som handläggs av de europeiska konsumentcentrumen, som inte lösts direkt med näringsidkarna och som därefter hänsköts för alternativ tvistlösning(ADR)	Årsrapport från ECC-nätverket	9 % under 2010	75 % senast 2020
Antal fall som handläggs av ett unionsomfattande onlinesystem för tvistlösning (ODR)	Plattformen för tvistlösning online	17 500 under 2010 (antalet klagomål till ECC-nätverket om e-handel)	100 000 senast 2020
Procentandel konsumenter som inleder ett förfarande som svar på ett problem som uppkommit under tolv senaste månaderna.	Konsument-resultattavla	83 % 2010	90 % senast 2020

Mål IV

Tillsyn: Att arbeta för att konsumenternas rättigheter genomförs i praktiken, genom att stärka samarbetet mellan nationella tillsynsmyndigheter och stödja konsumenterna genom rådgivning

Indikator	Källa	Nuläge	Mål
Informationsflödet och samarbetet inom nätverket för konsumentskyddssamarbete:	Databas som används inom de nationella tillsynsmyndigheternas nätverk för konsumentskyddssamarbete	Genomsnitt per år 2007–2010	
— Antalet begäran om utbyte av information mellan de nationella tillsynsmyndigheterna.		129	— ökning med 30 % senast 2020
— Antalet begäran om tillsynsåtgärder mellan de nationella tillsynsmyndigheterna.		142	— ökning med 30 % senast 2020
— Antalet anmälningar inom nätverket.		63	— ökning med 30 % senast 2020
Procentandel av tillsynsansökningar som handläggs inom tolv månader i nätverket för konsumentskyddssamarbete	Databas som används inom de nationella tillsynsmyndigheternas nätverk för konsumentskyddssamarbete	50 % (referensperiod 2007–2010)	60 % senast 2020
Procentandel av uppgiftsansökningar som handläggs inom tre månader i nätverket för konsumentskyddssamarbete	Databas som används inom de nationella tillsynsmyndigheternas nätverk för konsumentskyddssamarbete	33 % (referensperiod 2007–2010)	50 % senast 2020
Antalet kontakter med konsumenter inom nätverket av europeiska konsumentcentrum (ECC-nätverket)	Rapport från ECC-nätverket	71 000 under 2010	Ökning med 50 % senast 2020
Antalet besök på de europeiska konsumentcentrums webbplats	Rapport med en utvärdering av nätverket av de europeiska konsumentcentrumen	1 670 000 under 2011	Ökning med 70 % senast 2020

Dessa indikatorer kan betraktas jämförda med allmänna kontextindikatorer och övergripande indikatorer.

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 255/2014

av den 26 februari 2014

om ändring av rådets förordningar (EG) nr 2008/97, (EG) nr 779/98 och (EG) nr 1506/98 på områdena import av olivolja och andra jordbruksprodukter från Turkiet när det gäller delegerade befogenheter och genomförandebefogenheter som ska ges kommissionen

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 207,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Genom rådets förordning (EG) nr 2008/97 ⁽²⁾ ges kommissionen befogenhet att anta tillämpningsföreskrifter för de särskilda ordningarna för import av olivolja och andra jordbruksprodukter från Turkiet. Genom den förordningen ges kommissionen även befogenhet att anta anpassningar av den förordningen, om de närmare föreskrifterna i det relevanta associeringsavtalet skulle ändras.
- (2) Genom rådets förordning (EG) nr 779/98 ⁽³⁾ ges kommissionen befogenhet att anta särskilda tillämpningsföreskrifter för importordningen för produkter som är upptagna i bilaga I till fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) med ursprung i Turkiet och som får importeras till unionen på de villkor som föreskrivs i beslut nr 1/98 av associeringsrådet EG-Turkiet ⁽⁴⁾.
- (3) Genom rådets förordning (EG) nr 1506/98 ⁽⁵⁾ ges kommissionen befogenhet att avsluta upphävandet enligt den förordningen så snart hindren för förmånsbehandlad export från unionen till Turkiet tas bort.

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 14 januari 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 17 februari 2014.
⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 2008/97 av den 9 oktober 1997 om vissa tillämpningsföreskrifter för den särskilda ordningen för import av olivolja och vissa andra jordbruksprodukter från Turkiet (EGT L 284, 16.10.1997, s. 17).
⁽³⁾ Rådets förordning (EG) nr 779/98 av den 7 april 1998 om import till gemenskapen av jordbruksprodukter med ursprung i Turkiet och om upphävande av förordning (EEG) nr 4115/86 och om ändring av förordning (EG) nr 3010/95 (EGT L 113, 15.4.1998, s. 1).
⁽⁴⁾ EGT L 86, 20.3.1998, s. 1.
⁽⁵⁾ Rådets förordning (EG) nr 1506/98 av den 13 juli 1998 om införande under 1998 av en koncession i form av en gemenskaps-tullkvot för hasselnötter till förmån för Turkiet och om tillfälligt upphävande av vissa koncessioner (EGT L 200, 16.7.1998, s. 1).

- (4) Som en följd av ikraftträdandet av Lissabonfördraget bör de befogenheter som getts till kommissionen enligt förordningarna (EG) nr 2008/97, (EG) nr 779/98 och (EG) nr 1506/98 anpassas till artiklarna 290 och 291 i EUF-fördraget.
- (5) För att komplettera eller ändra vissa icke väsentliga delar av förordning (EG) nr 2008/97, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget ges till kommissionen när det gäller ändringar av den förordningen som är nödvändiga om aktuella villkor för de särskilda ordningarna i associeringsavtalet ändras, framför allt när det gäller beloppen, eller om ett nytt avtal ingås. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar överlämnas samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (6) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av förordningarna (EG) nr 2008/97, (EG) nr 779/98 och (EG) nr 1506/98 bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ⁽⁶⁾.
- (7) Förordningarna (EG) nr 2008/97, (EG) nr 779/98 och (EG) nr 1506/98 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 2008/97 ska ändras på följande sätt:

1. Artiklarna 7 och 8 ska ersättas med följande:

"Artikel 7

Kommissionen ska, genom genomförandekter, anta de regler som är nödvändiga för tillämpningen av de särskilda ordningarna för import som fastställs i denna förordning. Dessa genomförandekter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 8b.2.

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

Artikel 8

För att respektera internationella åtaganden och i de fall rådet har beslutat att godkänna ändringarna av de aktuella villkoren för de särskilda ordningarna i associeringsavtalet eller att ingå ett nytt avtal, ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 8a med avseende på de därav följande ändringarna av denna förordning."

2. Följande artiklar ska införas:

"Artikel 8a

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen på de villkor som fastställs i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 8 ska ges till kommissionen för en period av fem år från och med den 9 april 2014. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden av fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 8 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 8 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 8b

1. Kommissionen ska biträdas av kommittén för den samlade marknadsordningen inom jordbruket, som inrättats genom artikel 229 i Europaparlamentets och rådets förordning

(EU) nr 1308/2013 (*). Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 (**).

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

3. Om kommitténs yttrande ska inhämtas genom skriftligt förfarande, ska förfarandet avslutas utan resultat om ordföranden för kommittén inom tidsgränsen för avgivande av ett yttrande beslutar detta eller om åtminstone en fjärdedel av kommittéledamöterna begär det.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 av den 17 december 2013 om upprättande av en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter och om upphävande av rådets förordningar (EEG) nr 922/72, (EEG) nr 234/79, (EG) nr 1037/2001 och (EG) nr 1234/2007 (EUT L 347, 20.12.2013, s. 671).

(**) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13)."

Artikel 2

Förordning (EG) nr 779/98 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 1 ska ersättas med följande:

"Artikel 1

Kommissionen ska, genom genomförandeakter, anta de regler som är nödvändiga för tillämpningen av importordningen för de produkter som är upptagna i bilaga I till fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, med ursprung i Turkiet och som importeras till unionen på de villkor som föreskrivs i beslut nr 1/98 av associeringsrådet EG-Turkiet. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 2a.2."

2. Följande artikel ska införas:

"Artikel 2a

1. Kommissionen ska biträdas av kommittén för den samlade marknadsordningen inom jordbruket, som inrättats genom artikel 229 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 (*). Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 (**).

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

3. Om kommitténs yttrande ska inhämtas genom skriftligt förfarande, ska förfarandet avslutas utan resultat om ordföranden för kommittén inom tidsgränsen för avgivande av ett yttrande beslutar detta eller om åtminstone en fjärdedel av kommittéledamöterna begär det.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 av den 17 december 2013 om upprättande av en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter och om upphävande av rådets förordningar (EEG) nr 922/72, (EEG) nr 234/79, (EG) nr 1037/2001 och (EG) nr 1234/2007 (EUT L 347, 20.12.2013, s. 671).

(**) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13)."

Artikel 3

Förordning (EG) nr 1506/98 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 3 ska ersättas med följande:

"Artikel 3

Kommissionen ska genom genomförandeakter avsluta upphävandet i artikel 2 så snart hindren för förmånsbehandlad export från unionen till Turkiet tagits bort. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 3a.2."

2. Följande artikel ska införas:

"Artikel 3a

1. Kommissionen ska biträdas av kommittén för den samlade marknadsordningen inom jordbruket, som inrättats genom artikel 229 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 (*). Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 (**).

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

3. Om kommitténs yttrande ska inhämtas genom skriftligt förfarande, ska förfarandet avslutas utan resultat om ordföranden för kommittén inom tidsgränsen för avgivande av ett yttrande beslutar detta eller om åtminstone en fjärdedel av kommittéledamöterna begär det.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 av den 17 december 2013 om upprättande av en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter och om upphävande av rådets förordningar (EEG) nr 922/72, (EEG) nr 234/79, (EG) nr 1037/2001 och (EG) nr 1234/2007 (EUT L 347, 20.12.2013, s. 671).

(**) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13)."

Artikel 4

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 26 februari 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande

Uttalande från kommissionen om kodifiering

Antagandet av denna förordning kommer att medföra ett avsevärt antal ändringar av akterna i fråga. För att öka de berörda akternas läsbarhet kommer kommissionen att föreslå att akterna kodifieras så snart som möjligt efter det att förordningen har antagits och senast den 30 september 2014.

Uttalande från kommissionen om delegerade akter

I samband med denna förordning erinrar kommissionen om att den i punkt 15 i ramavtalet om förbindelserna mellan Europaparlamentet och Europeiska kommissionen har åtagit sig att förse parlamentet med fullständig information och dokumentation om sina möten med nationella experter inom ramen för arbetet med att utforma delegerade akter.

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 256/2014**av den 26 februari 2014****om anmälan till kommissionen av projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska unionen, om ersättning av rådets förordning (EU, Euratom) nr 617/2010 och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 736/96**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 194,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téns yttrande ⁽¹⁾,

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Att skapa en övergripande bild av hur investeringarna i unionens energiinfrastruktur utvecklas är avgörande för utvecklingen av unionens energipolitik och för att kommissionen ska kunna utföra sina uppgifter på energiområdet. Tillgång till regelbundna, aktuella uppgifter och regelbunden, aktuell information bör ge kommissionen möjlighet att göra nödvändiga jämförelser och bedömningar och att föreslå de åtgärder som behövs på grundval av korrekta siffror och analyser, exempelvis avseende den framtida jämvikten mellan tillgång och efterfrågan på energi.
- (2) Under senare år har situationen på energiområdet inom och utanför unionen förändrats radikalt och investeringar i energiinfrastruktur är därför avgörande för att trygga unionens energiförsörjning, för att den inre marknaden ska fungera och för att den övergång till ett koldioxidsnålt energisystem som unionen har påbörjat ska kunna genomföras.
- (3) Den nya situationen på energiområdet kräver stora investeringar i alla typer av infrastruktur i alla energisektorer, men också utveckling av nya typer av infrastruktur och

spridning av ny teknik på marknaden. Liberaliseringen av energisektorn och den fortsatta integreringen av den inre marknaden ger de ekonomiska aktörerna en mer framträdande roll när det gäller investeringar. Samtidigt kommer nya politiska krav, t.ex. mål i fråga om bränsleblandning, att förändra medlemsstaternas politik när det gäller att främja ny och/eller modernare energiinfrastruktur.

- (4) I detta sammanhang bör investeringarna i unionens energiinfrastruktur beaktas i högre grad, inte minst om man vill kunna förutse problem, främja bästa praxis och införa större öppenhet och insyn i fråga om den framtida utvecklingen av unionens energisystem.
- (5) Därför bör kommissionen, och särskilt dess observationsgrupp för energimarknaden, ha tillgång till korrekta uppgifter och korrekt information om investeringsprojekt, inbegripet projekt för avveckling, för de viktigaste delarna av unionens energisystem.
- (6) Uppgifter och information om den förväntade utvecklingen av produktions-, överförings- och lagringskapacitet och om projekt inom olika energisektorer är av intresse för unionen och av vikt för framtida investeringar. Det är därför nödvändigt att se till att kommissionen underrättas om investeringsprojekt där arbetet med uppförande eller avveckling redan har inletts eller för vilka ett slutgiltigt investeringsbeslut har tagits.
- (7) Enligt artiklarna 41 och 42 i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen (Euratomfördraget) är företag skyldiga att anmäla sina investeringsprojekt. Sådan information måste särskilt kompletteras med regelbunden rapportering om genomförandet av investeringsprojekt. Denna kompletterande rapportering påverkar inte tillämpningen av artiklarna 41–44 i Euratomfördraget. Man bör emellertid undvika att belasta företagen med dubbla bördor.
- (8) För att ge kommissionen en samstämmig bild av utvecklingen av unionens energisystem som helhet behövs harmoniserade rapporteringsregler för investeringsprojekt, grundade på uppdaterade kategorier för de officiella uppgifter och den information som medlemsstaterna ska översända.

⁽¹⁾ EUT C 271, 19.9.2013, s. 153.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 4 februari 2014 (ännu inte offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 20 februari 2014.

- (9) I detta syfte bör medlemsstaterna till kommissionen anmäla uppgifter och information om investeringsprojekt avseende energiinfrastruktur som planeras eller håller på att genomföras på deras territorium och som rör produktion, lagring och transport av olja, naturgas, el, inklusive el producerad från förnybara energikällor, el från stenkolk och brunkolk och parallell generering av el och nyttiggjord värme, produktion av biodrivmedel och avskiljning, transport och lagring av koldioxid. Medlemsstaterna bör också till kommissionen anmäla uppgifter och information om investeringsprojekt som rör sammankopplingar för el och gas med tredjeländer. De berörda företagen bör vara skyldiga att anmäla sådana uppgifter och sådan information till den berörda medlemsstaten.
- (10) Med tanke på tidsaspekterna för investeringsprojekt inom energisektorn bör rapportering vartannat år vara tillräcklig.
- (11) I syfte att undvika oproportionella administrativa bördor och för att minimera kostnaderna för medlemsstaterna och företagen, i synnerhet små och medelstora företag, bör denna förordning ge möjlighet att undanta medlemsstater och företag från rapporteringsskyldigheten om jämförbar information redan har delgetts kommissionen enligt unionsrättsakter som är specifika för energisektorn och som syftar till att uppnå målen att skapa konkurrenskraftiga energimarknader i unionen och att göra unionens energisystem hållbart och att trygga energiförsörjningen i unionen. All överlappning i fråga om den rapporteringsskyldighet som anges i det tredje paketet om den inre marknaden för el och naturgas bör därför undvikas. För att minska rapporteringsbördan bör kommissionen stödja medlemsstaterna genom att klarlägga i vilka fall den anser att de uppgifter och den information som redan anmälts till den med stöd av andra rättsakter uppfyller kraven i denna förordning.
- (12) Kommissionen, och särskilt dess observationsgrupp för energimarknaden, bör kunna vidta alla lämpliga åtgärder för att behandla uppgifter och för att förenkla och säkra anmälan av uppgifter, och i synnerhet att använda integrerade it-redskap och it-förfaranden, vilket bör garantera att de uppgifter eller den information som anmäls till kommissionen förblir konfidentiella.
- (13) Skyddet av enskilda personer med avseende på medlemsstaternas behandling av personuppgifter regleras av Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG⁽¹⁾ och skyddet av enskilda personer med avseende på kommissionens behandling av personuppgifter regleras av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001⁽²⁾. Denna förordning påverkar inte de bestämmelserna.
- (14) Medlemsstaterna, eller de enheter som de delegerat uppgiften till, och kommissionen ska behandla kommersiellt känsliga uppgifter och kommersiellt känslig information konfidentiellt. Därför bör medlemsstaterna eller de enheter som de delegerat uppgiften till, med undantag för uppgifter och information rörande gränsöverskridande överföringsprojekt, aggregera sådana uppgifter och sådan information på nationell nivå innan de överlämnas till kommissionen. Vid behov ska kommissionen aggregera uppgifterna i ytterligare steg så att inga detaljer om enskilda företag eller anläggningar avslöjas eller indirekt kan härledas.
- (15) Kommissionen, och i synnerhet dess observationsgrupp för energimarknaden, bör regelbundet tillhandahålla en sektorsövergripande analys av den strukturella utvecklingen av och framtidsutsikterna för unionens energisystem och i förekommande fall en mer detaljerad analys av vissa aspekter av detta energisystem. Denna analys bör särskilt bidra till att öka energitryggheten genom att identifiera eventuella luckor i infrastruktur och investeringar, i syfte att uppnå jämvikt mellan tillgång och efterfrågan på energi. Analysen bör även utgöra ett bidrag till en diskussion om energiinfrastruktur på unionsnivå och bör därför vidarebefordras till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och göras tillgänglig för berörda parter.
- (16) Kommissionens sektorsövergripande analys, tillsammans med de uppgifter och den information som kommissionen offentliggör med stöd av denna förordning, kommer att bli till nytta för de små och medelstora företagens investeringsplanering.
- (17) Kommissionen kan bistås av experter från medlemsstaterna eller andra kvalificerade experter, i syfte att utveckla ett gemensamt sätt att se på potentiella infrastrukturluckor och därmed förknippade risker och främja öppenhet och insyn i fråga om framtida utveckling, något som är av särskilt intresse för nya aktörer på marknaden.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

- (18) Denna förordning bör ersätta rådets förordning (EU, Euratom) nr 617/2010 ⁽¹⁾, som ogiltigförklarades av Europeiska unionens domstol den 6 september 2012 ⁽²⁾ och som skulle ha fortsatt verkan till dess att en ny förordning har trätt i kraft. I och med att denna förordning träder i kraft bör domstolens ogiltigförklaring av förordning (EU, Euratom) nr 617/2010 få verkan. Ytterligare bör rådets förordning (EG) nr 736/96 ⁽³⁾, som upphävs genom den ogiltigförklarade förordning (EU, Euratom) nr 617/2010, upphävas genom denna förordning.
- (19) Formen för och de tekniska bestämmelserna i anmälan till kommissionen av uppgifter och information om investeringsprojekt inom energiinfrastruktur fastställs i kommissionens förordning (EU, Euratom) nr 833/2010 ⁽⁴⁾. Förordning (EU, Euratom) nr 833/2010 bör fortsätta att vara tillämplig, till dess revidering, som kommer att följa på antagandet av denna förordning.
- (20) Eftersom målen för denna förordning inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av deras omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. Genom denna förordning inrättas gemensamma ramar för anmälan till kommissionen av uppgifter och information om projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom sektorerna för olja, naturgas, el, däribland el från förnybara källor, el från stenkolk och brunkol och parallell generering av el och nyttiggjord värme, liksom om investeringsprojekt som avser produktion av biodrivmedel samt avskiljning, transport och lagring av koldioxid som produceras i dessa sektorer.
2. Denna förordning ska vara tillämplig på investeringsprojekt av de typer som förtecknas i bilagan, där arbetet med upp-

förande eller avveckling redan har inletts eller för vilka ett slutgiltigt investeringsbeslut har tagits.

Medlemsstaterna får dessutom lämna in eventuella uppskattade uppgifter eller preliminär information om investeringsprojekt av de typer som anges i bilagan där arbetet med uppförande enligt planeringen ska inledas inom fem år och om sådana som enligt planeringen ska avvecklas inom tre år men där inget slutgiltigt investeringsbeslut har tagits.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *infrastruktur*: alla slag av anläggningar eller delar av en anläggning som används inom produktion, överföring och lagring, inklusive sammankopplingar mellan unionen och tredjeländer,

2. *investeringsprojekt*:

projekt som syftar till att

i) bygga upp ny infrastruktur,

ii) omvandla, modernisera, bygga ut eller minska kapaciteten hos befintlig infrastruktur,

iii) helt eller delvis avveckla befintlig infrastruktur.

3. *slutgiltigt investeringsbeslut*: beslut fattat på företagsnivå om att definitivt öronmärka medel för ett projekts investeringsfas.

4. *investeringsfas*: den fas då uppförande eller avveckling sker och då kapitalkostnader uppstår; investeringsfasen omfattar inte planeringsfasen.

5. *planeringsfas*: den fas då genomförandet av projektet förbereds och som när det är lämpligt inbegriper en genomförbarhetsstudie, förberedande och tekniska utredningar, erhållande av licenser och tillstånd samt uppkomsten av kapitalkostnader.

6. *investeringsprojekt under uppförande*: investeringsprojekt vars uppförande har påbörjats och för vilka kapitalkostnader har uppstått.

7. *avveckling*: det skede då infrastruktur permanent tas ur bruk.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EU, Euratom) nr 617/2010 av den 24 juni 2010 om anmälan till kommissionen av projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska unionen och om upphävande av förordning (EG) nr 736/96 (EUT L 180, 15.7.2010, s. 7).

⁽²⁾ Domstolens dom av den 6 september 2010 i mål C- 490/10, parlamentet mot rådet, (REG 2012, s. I-0000).

⁽³⁾ Rådets förordning (EG) nr 736/96 av den 22 april 1996 om anmälan till kommissionen av investeringsprojekt av intresse för gemenskapen inom petroleum-, naturgas- och elektricitetssektorerna (EGT L 102, 25.4.1996, s. 1).

⁽⁴⁾ Kommissionens förordning (EU, Euratom) nr 833/2010 av den 21 september 2010 om genomförande av rådets förordning (EU, Euratom) nr 617/2010 om anmälan till kommissionen av projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska unionen (EUT L 248, 22.9.2010, s. 36).

8. *produktion*: elproduktion och bränslebearbetning, däribland biobränslen.

9. *överföring*:

transport av energikällor, produkter eller koldioxid via ett nät, framför allt

- i) via rörledningar, förutom tidigare led i rörledningsnätet och förutom den del av rörledningarna som i första hand används för lokal distribution, eller
- ii) genom sammanlänkade system med extra hög spänning och högspänning förutom system som i första hand används för lokal distribution.

10. *avskiljning*: avskiljning av koldioxid från industrianläggningar för lagring,

11. *lagring*: permanent eller tillfällig förvaring av energi eller energikällor i infrastruktur eller geologiska områden ovan eller under markytan eller inneslutning av koldioxid i geologiska formationer under markytan.

12. *företag*: fysisk eller juridisk person, privat eller offentlig, som beslutar om eller genomför investeringsprojekt.

13. *energi*källor:

- i) primära energikällor som olja, naturgas eller kol,
- ii) omvandlade energikällor såsom elektricitet,
- iii) förnybara energikällor, däribland vattenkraft, energi från biomassa och biogas, vindkraft, solenergi, tidvat-tenenergi, vågkraft och geotermisk energi, och
- iv) energiprodukter såsom raffinerade petroleumprodukter och biobränslen.

14. *särskilt organ*: organ som i enlighet med en unionsrättsakt som är specifik för energisektorn fått i uppdrag att utarbeta och anta unionsomfattande fleråriga utvecklingsplaner och investeringsplaner avseende energiinfrastruktur, till exempel det europeiska nätverket av systemansvariga för överföringssystemen för el (*Entso-E*) som avses i artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 714/2009 ⁽¹⁾ och det europeiska nätverket av systemansvariga för överföringssystemen för gas (*Entso-G*) som avses i artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 715/2009 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 714/2009 av den 13 juli 2009 om villkor för tillträde till nät för gränsöverskridande elhandel och om upphävande av förordning (EG) nr 1228/2003 (EUT L 211, 14.8.2009, s. 15).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 715/2009 av den 13 juli 2009 om villkor för tillträde till naturgasöverföringsnäten och om upphävande av förordning (EG) nr 1775/2005 (EUT L 211, 14.8.2009, s. 36).

15. *aggregerade uppgifter*: uppgifter som aggregeras på nivån av en eller flera medlemsstater,

Artikel 3

Anmälan av uppgifter

1. Utan att insamlings- och rapporteringsbördan får bli oproportionell, ska medlemsstaterna, eller de enheter som de delegerat uppgiften till, sammanställa alla uppgifter och all information som krävs enligt denna förordning från och med den 1 januari 2015 och därefter vartannat år.

De ska anmäla de uppgifter och den relevanta projektinformation som specificeras i denna förordning till kommissionen under 2015, som är det första rapporteringsåret, och därefter vartannat år. Anmälan ska ske i aggregerad form, utom när det gäller uppgifter och relevant information om projekt som avser överföring över gränserna.

Medlemsstaterna, eller de enheter som uppgiften delegerats till, ska anmäla aggregerade uppgifter och relevant projektinformation senast den 31 juli det aktuella rapporteringsåret.

2. Medlemsstater, eller de enheter som uppgiften delegerats till, ska undantas från de skyldigheter som anges i punkt 1, förutsatt att, och i den mån som, följande villkor uppfylls i överensstämmelse med unionsrättsakter för energisektorn eller Euratomfördraget:

- a) Berörda medlemsstater, eller de enheter som uppgiften delegerats till, har redan anmält uppgifter eller information till kommissionen som motsvarar kraven i denna förordning och angett anmälningsdatumet och den specifika rättsakt som berörs, eller
- b) ett särskilt organ har fått i uppgift att utarbeta en flerårig investeringsplan för energiinfrastruktur på unionsnivå och sammanställer för detta ändamål uppgifter och information som motsvarar kraven i denna förordning. I detta fall och med avseende på tillämpningen av denna förordning ska det särskilda organet anmäla alla relevanta uppgifter och all relevant information till kommissionen.

Artikel 4

Uppgiftskällor

De berörda företagen ska före den 1 juni varje rapporteringsår anmäla de uppgifter eller den information som avses i artikel 3 till de medlemsstater inom vars territorium de avser att verkställa investeringsprojekt, eller till de enheter som uppgiften delegerats till. De uppgifter eller den information som anmäls ska återspegla läget för investeringsprojekt per den 31 mars det aktuella rapporteringsåret.

Första stycket är dock inte tillämpligt på företag om den berörda medlemsstaten beslutar att tillämpa andra metoder för att tillhandahålla kommissionen uppgifter och information i enlighet med artikel 3, förutsatt att uppgifterna eller informationen är jämförbara och likvärdiga.

Artikel 5

Anmälan innehåll

1. I fråga om investeringsprojekt av de typer som förtecknas i bilagan ska den anmälan som avses i artikel 3 när det är lämpligt omfatta

- a) volymen för den planerade kapaciteten eller kapaciteten under uppförande,
- b) typ och väsentliga egenskaper avseende infrastruktur eller kapacitet på planeringsstadiet eller under uppförande, inklusive, i tillämpliga fall, platsen för projekt som avser överföring över gränserna,
- c) sannolikt år för idrifttagning,
- d) typ av energikälla,
- e) vilka anläggningar som kan sättas in vid energiförsörjningskriser, till exempel utrustning för omvänt flöde eller bränslebyte, och
- f) utrustning i system för avskiljning av koldioxid och ombyggnadsmekanismer för avskiljning och lagring av koldioxid.

2. När det gäller föreslagen avveckling av kapacitet ska den anmälan som föreskrivs i artikel 3 omfatta uppgifter om

- a) berörd infrastrukturens egenskaper och kapacitet, och
- b) sannolikt avvecklingsår.

3. Alla anmälningar enligt artikel 3 ska i förekommande fall inbegripa

- a) den totala volymen för den installerade produktions-, överförings- och lagringskapacitet som är tillgänglig vid ingången av det aktuella rapporteringsåret eller som varit ur drift längre än tre år, och
- b) relevant information om förseningar av och/eller hinder för genomförandet av ett investeringsprojekt, om medlemsstaterna, de enheter som uppgiften delegerats till eller det berörda särskilda organet förfogar över denna information.

Artikel 6

Uppgifters kvalitet och offentliggörande av dem

1. Medlemsstaterna, den enhet som uppgiften delegerats till eller, i förekommande fall, de särskilda organen ska ha som mål att säkerställa att de uppgifter och den information som de anmäler till kommissionen är av hög kvalitet, relevanta, korrekta, klara, aktuella och samstämmiga.

När det gäller en anmälan från särskilda organ får de uppgifter och den information som anmäls åtföljas av relevanta kommentarer från medlemsstaterna.

2. Kommissionen får offentliggöra aggregerade uppgifter och aggregerad information som lämnats i enlighet med denna förordning, framför allt när det gäller analyser av det slag som avses i artikel 10.3, förutsatt att inga detaljer om enskilda företag och anläggningar avslöjas eller kan härledas.

3. Medlemsstaterna, de enheter som de delegerat uppgiften till eller kommissionen ska samtliga behandla kommersiellt känsliga uppgifter och kommersiellt känslig information som de förfogar över på ett konfidentiellt sätt.

Artikel 7

Genomförandebestämmelser

Inom de gränser som fastställs genom denna förordning ska kommissionen senast den 10 juni 2014 anta de bestämmelser som är nödvändiga för genomförandet av förordningen när det gäller formen för och andra tekniska detaljer som avser anmälan av de uppgifter och den information som avses i artiklarna 3 och 5. Fram till dess ska förordning (EU, Euratom) nr 833/2010 fortfarande vara tillämplig.

Artikel 8

Uppgiftsbehandling

Kommissionen ska ansvara för utveckling, hantering och underhåll av samt värdskap för de it-resurser som krävs för att ta emot, lagra och eventuellt behandla uppgifter och information om energiinfrastruktur som anmäls enligt denna förordning.

Kommissionen ska också se till att de it-resurser som avses i första stycket garanterar att de uppgifter eller den information som anmäls till den enligt denna förordning förblir konfidentiell.

Artikel 9

Skydd av enskilda personer vid behandling av personuppgifter

Denna förordning påverkar inte tillämpningen av unionsrätten och ändrar framför allt inte medlemsstaternas skyldigheter när det gäller behandlingen av personuppgifter i enlighet med direktiv 95/46/EG eller de skyldigheter som åligger unionsinstitutionerna och unionsorganen enligt förordning (EG) nr 45/2001 när det gäller deras behandling av personuppgifter i tjänsten.

Artikel 10

Övervakning och rapportering

1. Kommissionen ska på grundval av de uppgifter och den information som lämnats och, i förekommande fall, andra uppgiftskällor – däribland uppgifter som kommissionen köpt – och med beaktande av relevanta analyser, exempelvis de fleråriga utvecklingsplanerna för gas- och elnäten, till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén vida-rebefordra och vartannat år offentliggöra en sektorsövergripande analys av den strukturella utvecklingen och framtidsutsikterna för unionens energisystem. Denna analys ska framför allt syfta till

- a) identifiering av potentiella framtida skillnader mellan efterfrågan och tillgång på energi som är av betydelse för unionens energipolitik, också för den inre energimarknadens funktion, med tyngdpunkten förlagd till var någonstans i infrastrukturen för produktion och överföring som fel och brister kan komma att uppträda i framtiden,
- b) identifiering av investeringshinder och främjande av bästa praxis för att komma till rätta med dem, och
- c) ökad insyn för marknadsaktörer och potentiella marknadsaktörer.

På grundval av dessa uppgifter och denna information får kommissionen också tillhandahålla de särskilda analyser som anses vara nödvändiga eller lämpliga.

2. Kommissionen får vid utarbetandet av de analyser som avses i punkt 1 bistås av experter från medlemsstaterna och/eller andra experter samt av yrkesorganisationer med särskild sakkunskap inom det aktuella området.

Kommissionen ska ge alla medlemsstater möjlighet att kommentera utkastet till analyser.

3. Kommissionen ska diskutera analyserna med berörda parter, t.ex. Entso-E, Entso-G, gruppen för samordning av gasförsörjningen, gruppen för samordning på elområdet och samordningsgruppen för olja och petroleumprodukter.

Artikel 11

Översyn

Senast den 31 december 2016 ska kommissionen se över genomförandet av denna förordning och lägga fram en rapport

om resultaten av denna översyn för Europaparlamentet och rådet. I översynen ska kommissionen bland annat utreda

- a) en eventuell utvidgning av tillämpningsområdet till att omfatta
 - i) utvinning av gas, olja och kol,
 - ii) terminaler för komprimerad naturgas,
 - iii) ytterligare typer av lagring av el, och
- b) huruvida gränsvärdena för anläggningar för förnybar energi bör sänkas eller inte.

När kommissionen undersöker dessa alternativ ska den beakta behovet av att säkerställa jämvikt mellan den ökade administrativa bördan och nyttan av att erhålla ytterligare information.

Artikel 12

Upphävande

Förordning (EG) nr 736/96 ska upphävas från och med den 9 april 2014.

Artikel 13

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 26 februari 2014.

På Europaparlaments vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande

BILAGA

INVESTERINGSPROJEKT

1. OLJA

1.1 Raffinering

- Destillationsanläggningar med en kapacitet på minst 1 miljon ton per år.
- Utvidgning av destillationskapaciteten till mer än 1 miljon ton per år.
- Omvandlings- och krackningsanläggningar med en lägsta kapacitet på 500 ton per dag.
- Anläggningar för avsvavling av restbränsleolja/gasolja/råmaterial/andra petroleumprodukter.

Kemiska anläggningar som inte producerar bränsleolja och/eller motorbränsle, eller som producerar dem enbart som biprodukt, omfattas inte.

1.2 Transporter

- Rörledningar för råolja med en kapacitet på minst 3 miljoner ton per år, och utvidgning eller förlängning av sådana rörledningar som är minst 30 kilometer långa.
- Rörledningar för petroleumprodukter med en kapacitet på minst 1,5 miljoner ton per år, och utvidgning eller förlängning av sådana rörledningar som är minst 30 kilometer långa.
- Rörledningar som utgör en väsentlig länk i nationella eller internationella sammanlänkade nät samt rörledningar och projekt av gemensamt intresse som anges i de riktlinjer som upprättats i enlighet med artikel 171 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget).

Rörledningar för militärt bruk och sådana rörledningar som försörjer anläggningar som inte faller inom tillämpningsområdet för punkt 1.1 omfattas inte.

1.3 Lagring

- Lagringsanläggningar för råolja och petroleumprodukter (anläggningar med en kapacitet på 150 000 m³ eller mer, eller när det gäller tankar, med en kapacitet på minst 100 000 m³).

Tankar för militärt bruk och sådana tankar som försörjer anläggningar som inte faller inom tillämpningsområdet för punkt 1.1 omfattas inte.

2. GAS

2.1 Överföring

- Gastransportledningar, däribland rörledningar för transport av naturgas och biogas, som ingår i ett nät som i huvudsak består av högtrycksrörledningar, med undantag för rörledningar som ingår i tidigare led i rörledningsnätet och för den del av högtrycksrörledningarna som huvudsakligen används för lokal distribution av naturgas.
- Rörledningar och projekt av gemensamt intresse som anges i de riktlinjer som fastställs enligt artikel 171 i EUF-fördraget.

2.2 Terminaler för flytande naturgas (LNG)

- terminaler för import av flytande naturgas, med en återförgasningskapacitet på 1 miljard m³ per år eller mer.

2.3 Lagring

- Lagringsanläggningar anslutna till sådana gastransportledningar som avses i punkt 2.1.

Gasledningar, gasterminaler och gasanläggningar för militärt bruk och sådana som försörjer kemiska anläggningar som inte producerar energiprodukter, eller som producerar dem endast som biprodukt, omfattas inte.

3. ELEKTRICITET

3.1 Produktion

- Värme kraftverk och kärnkraftverk (generatorer med en kapacitet på 100 MWe eller mer).
- Anläggningar för framställning av elkraft ur biomassa, biovätskor eller avfall (med en kapacitet på 20 MW eller mer).
- Kraftvärmeverk med parallell generering av elektricitet och nyttiggjord värme (anläggningar med en el-kapacitet på 20 MW eller mer).
- Vattenkraftverk (anläggningar med en kapacitet på 30 MW eller mer).
- Vindkraftparker med en kapacitet på 20 MW eller mer.
- Anläggningar för koncentrerad solenergi och jordvärme (med en kapacitet på 20 MW eller mer).
- Anläggningar för solcellsenergi (med en kapacitet på 10 MW eller mer).

3.2 Överföring

- Luftledningar, om de är utformade för det voltal som allmänt används på nationell nivå för sammankopplingsledning förutsatt att de är utformade för ett voltal på 220 kV eller mer.
- Markkablar och sjökablar, om de är utformade för ett voltal på 150 kV eller mer.
- Projekt av gemensamt intresse som anges i de riktlinjer som upprättats enligt artikel 171 i EUF-fördraget.

4. BIODRIVMEDEL

4.1 Produktion

- Anläggningar för produktion eller raffinering av biodrivmedel (anläggningar med en kapacitet på 50 000 ton/år eller mer).

5. KOLDIOXID

5.1 Transporter

- Rörledningar för koldioxid som är kopplade till sådana produktionsanläggningar som avses i punkterna 1.1 och 3.1.

5.2 Lagring

- Lagringsanläggningar (lagringsplatser eller lagringskomplex med en kapacitet på 100 kt eller mer).

Lagringsanläggningar avsedda för forskning eller teknisk utveckling omfattas inte.

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 257/2014**av den 26 februari 2014****om ändring av rådets förordning (EG) nr 2368/2002 vad gäller Grönlands deltagande i genomförandet av Kimberleyprocessens certifieringssystem**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 207,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

(1) Genom rådets förordning (EG) nr 2368/2002 ⁽²⁾ inrättas ett gemenskapssystem för certifiering samt import- och exportkontroll av rådiamanter i syfte att genomföra Kimberleyprocessens certifieringssystem.

(2) Grönland omfattas inte av unionens territorium men ingår i förteckningen över utomeuropeiska länder och territorier i bilaga II till fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). Enligt artikel 198 i EUF-fördraget är syftet med de utomeuropeiska ländernas och territoriernas associering med unionen att främja den ekonomiska och sociala utvecklingen i de utomeuropeiska länderna och territorierna samt att upprätta nära ekonomiska förbindelser mellan dem och unionen som helhet.

(3) I rådets beslut 2014/136/EU ⁽³⁾ fastställs regler och förfaranden som gör det möjligt för Grönland att genom sitt

samarbete med unionen delta i Kimberleyprocessens certifieringssystem för rådiamanter. Detta samarbete skulle stärka de ekonomiska förbindelserna mellan unionen och Grönland inom diamantindustrin och göra det möjligt för Grönland att exportera rådiamanter som åtföljs av EU-certifikat som utfärdats inom ramen för certifieringssystemet, vilket skulle främja den ekonomiska utvecklingen på Grönland.

(4) Förordning (EG) nr 2368/2002 bör ändras, så att beslut 2014/136/EU kan träda i kraft och Grönland kan delta i certifieringssystemet.

(5) I enlighet därmed kommer det att bli förbjudet för Grönland att godta import eller export av rådiamanter till eller från en annan deltagande part än unionen utan giltigt certifikat. Genom de ändringar som den här förordningen innehåller kommer export av rådiamanter från Grönland till tredjeländer tillåtas så länge diamanterna åtföljs av ett EU-certifikat.

(6) Utöver de gällande villkoren för certifiering, enligt vilka det krävs bevis för att rådiamanterna har importerats på laglig väg till unionen, bör ett alternativt villkor införas för diamanter som utvunnits på Grönland och som inte har exporterats tidigare, bland annat att bevis företes på att så är fallet.

(7) Vidare bör de närmare bestämmelserna för överlämnande av rådiamanter till unionsmyndigheter för kontroll ändras, de särskilda reglerna för transitering utvidgas till att omfatta Grönland, Grönlands deltagande i kommittén för genomförandet av förordningen (EG) nr 2368/2002 möjliggöras samt bestämmelser införas om Grönlands representation inom ramen för Kimberleyprocessen och om samarbete med andra medlemsstater via kommissionen.

(8) Förordning (EG) nr 2368/2002 bör därför ändras i enlighet med detta.

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 4 februari 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 20 februari 2014.

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 2368/2002 av den 20 december 2002 om genomförande av Kimberleyprocessens certifieringssystem för den internationella handeln med rådiamanter (EGT L 358, 31.12.2002, s. 28).

⁽³⁾ Rådets beslut 2014/136/EU av den 20 februari 2014 om regler och förfaranden för att möjliggöra Grönlands deltagande i Kimberleyprocessens certifieringssystem (se sidan 99 i detta nummer av EUT).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 2368/2002 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 1 ska ersättas med följande:

"Artikel 1

Genom denna förordning inrättas ett unionssystem för certifiering samt import- och exportkontroll av rådiamanter i syfte att genomföra Kimberleyprocessens certifieringssystem.

Vid tillämpningen av certifieringssystemet ska unionens territorium och Grönlands territorium betraktas som en enda enhet utan inre gränser.

Denna förordning ska varken påverka tillämpningen av eller ersätta gällande bestämmelser beträffande tullformaliteter och tullkontroll."

2. I artikel 3 ska inledningsfrasen ersättas med följande:

"Import av rådiamanter till gemenskapens (*) territorium eller Grönland ska vara förbjuden såvida inte följande villkor är uppfyllda:

(*) Genom fördraget om Europeiska unionens funktionssätt infördes, med verkan från och med den 1 december 2009, vissa terminologiändringar; bland annat ersattes "gemenskapen" med "unionen".

3. Artikel 4.1 ska ersättas med följande:

"1. Förpackningar och tillhörande certifikat ska tillsammans utan dröjsmål överlämnas för kontroll till en gemenskapsmyndighet antingen i den medlemsstat till vilken de importeras eller i den medlemsstat som är slutmålet enligt åtföljande dokumentation. Förpackningar vars slutmål är Grönland ska överlämnas för kontroll till en av gemenskapsmyndigheterna, antingen i den medlemsstat till vilken de importeras eller i någon av de övriga medlemsstater där det finns en gemenskapsmyndighet."

4. Artikel 8.1 ska ersättas med följande:

"1. Kommissionen ska samråda med de deltagande parterna om hur den exporterande deltagande partens behöriga myndighet som har validerat certifikatet rent praktiskt ska erhålla en bekräftelse på importen till gemenskapens territorium eller Grönland."

5. I artikel 11 ska inledningsfrasen ersättas med följande:

"Export av rådiamanter frångemenskapens territorium eller Grönland ska vara förbjuden såvida inte följande två villkor är uppfyllda:"

6. Artikel 12.1 a ska ersättas med följande:

"a) exportören har lämnat avgörande bevis för att

i) rådiamanterna, för vilka exportcertifikat krävts, har importerats på laglig väg i enlighet med artikel 3, eller

ii) rådiamanterna, för vilka exportcertifikat krävts, har utvunnits på Grönland när det är fråga om rådiamanter som inte tidigare har exporterats till en annan deltagande part än unionen."

7. Artikel 18 ska ersättas med följande:

"Artikel 18

Artiklarna 4, 11, 12 och 14 ska inte tillämpas på rådiamanter som införs till gemenskapens territorium eller Grönland endast för transitering till en deltagande part utanför dessa territorier, på villkor att varken den ursprungliga förpackning i vilken rådiamanterna transporteras eller det ursprungliga åtföljande certifikat som utfärdats av en deltagande parts behöriga myndighet har utsatts för åverkan vid införsel till eller utförsel från gemenskapens territorium eller Grönland och transiteringsskålet finns tydligt angivet på det åtföljande certifikatet."

8. Artikel 21 ska ersättas med följande:

"Artikel 21

1. Unionen, inklusive Grönland, ska vara deltagande part i Kimberleyprocessens certifieringssystem.

2. Kommissionen, som företräder unionen inklusive Grönland i Kimberleyprocessens certifieringssystem, ska ha som mål att se till att Kimberleyprocessens certifieringssystem genomförs på bästa möjliga sätt, särskilt genom samarbete med de deltagande parterna. I detta syfte ska kommissionen i synnerhet utbyta information med de deltagande parterna om den internationella handeln med rådiamanter och vid behov samarbeta i samband med övervakningsåtgärder och i lösningen av eventuella tvister."

9. Artikel 23 ska ersättas med följande:

"Artikel 23

Den kommitté som avses i artikel 22 får ta upp alla frågor som rör tillämpningen av denna förordning till granskning. Dessa frågor får tas upp antingen av ordföranden eller av en företrädare för en medlemsstat eller Grönland."

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 26 februari 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2014/26/EU

av den 26 februari 2014

om kollektiv förvaltning av upphovsrätt och närstående rättigheter och gränsöverskridande licensiering av rättigheter till musikaliska verk för användning på nätet på den inre marknaden

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artiklarna 50.1, 53.1 och 62,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Unionens direktiv som har antagits inom området för upphovsrätt och närstående rättigheter ger redan rättighetshavarna en hög skyddsnivå och därmed ett ramverk inom vilket innehåll som skyddas av dessa rättigheter kan utnyttjas. Dessa direktiv bidrar till att utveckla och bibehålla kreativiteten. På en inre marknad utan snedvridning av konkurrensen uppmuntrar skyddet för innovation och intellektuellt skapande även till investeringar i innovativa tjänster och produkter.
- (2) Spridning av innehåll som skyddas av upphovsrätt och närstående rättigheter, däribland böcker, audiovisuella produkter och inspelad musik samt anknutna tjänster, förutsätter licensiering av rättigheter som tillhör olika innehavare av upphovsrätt och närstående rättigheter, såsom författare, utövande konstnärer, producenter och förläggare. En rättighetshavare kan normalt välja mellan individuell eller kollektiv förvaltning av sina rättigheter, såvida medlemsstaterna inte föreskriver något annat, i

enlighet med unionsrätten och unionens och medlemsstaternas internationella åtaganden. Förvaltning av upphovsrätt och närstående rättigheter inbegriper utfärdande av licenser till användare, revision av användare, granskning av hur rättigheterna används, säkerställande av upphovsrätt och närstående rättigheter, inkassering av intäkter från nyttjande av rättigheter och fördelning av utestående belopp till rättighetshavare. Kollektiva förvaltningsorganisationer gör det möjligt för rättighetshavare att få ersättning för nyttjanden för vilka de själva inte skulle vara i stånd att kontrollera eller säkerställa, inbegripet nyttjanden som sker på utländska marknader.

- (3) Enligt artikel 167 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) ska unionen beakta den kulturella mångfalden i sina åtgärder och bidra till kulturens utveckling i medlemsstaterna, med respekt för deras nationella och regionala mångfald samtidigt som unionen ska framhäva det gemensamma kulturarvet. De kollektiva förvaltningsorganisationerna spelar och bör fortsatt spela en viktig roll som främjare av mångfalden av kulturyttringar, såväl genom att göra det möjligt för de minsta och mindre populära repertoarerna att få tillträde till marknaden som genom att tillhandahålla sociala, kulturella och utbildningsrelaterade tjänster till förmån för sina rättighetshavare och allmänheten.
- (4) När kollektiva förvaltningsorganisationer etablerat sig inom unionen bör de kunna åtnjuta friheterna enligt fördragen när de representerar rättighetshavare som är bosatta eller etablerade i andra medlemsstater eller när de utfärdar licenser till användare som är bosatta eller etablerade i andra medlemsstater.
- (5) Det finns betydande skillnader mellan de nationella regler som styr hur de kollektiva förvaltningsorganisationerna bedriver sin verksamhet, särskilt i fråga om deras öppenhet och möjligheten för medlemmar och rättighetshavare att utkräva ansvar. Detta har i ett antal fall lett till svårigheter, särskilt för utländska rättighetshavare när de söker utöva sina rättigheter, och till bristfällig ekonomisk förvaltning av inkasserade medel. Problem med hur de kollektiva förvaltningsorganisationerna bedriver sin verksamhet leder till ett ineffektivt utnyttjande av upphovsrätt och närstående rättigheter på den inre marknaden, till nackdel för organisationernas medlemmar, rättighetshavare och användare.

⁽¹⁾ EUT C 44, 15.2.2013, s. 104.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 4 februari 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 20 februari 2014.

- (6) Behovet av att förbättra hur de kollektiva förvaltningsorganisationerna bedriver sin verksamhet konstaterades redan i kommissionens rekommendation 2005/737/EG ⁽¹⁾. I rekommendationen anges ett antal principer, såsom rättighetshavarnas frihet att välja kollektiv förvaltningsorganisation, likabehandling av skilda kategorier av rättighetshavare och skälig fördelning av royaltier. I rekommendationen uppmanas också de kollektiva förvaltningsorganisationerna att inför förhandlingar med användare ge dessa tillräcklig information om tariffer och repertoar. Den innehåller även rekommendationer om möjlighet att utkräva ansvar, om rättighetshavarnas representation i de kollektiva förvaltningsorganisationernas beslutsfattande organ och om tvistlösning. Efterlevnaden av rekommendationen har emellertid varit ojämn.
- (7) För att skydda de intressen som tillkommer medlemmar i kollektiva förvaltningsorganisationer, rättighetshavare och tredje parter fordras att medlemsstaternas lagstiftningar relaterade till förvaltning av upphovsrätt och gränsöverskridande licensiering av när rättigheter till musikaliska verk samordnas i syfte att få likvärdiga skyddsåtgärder i hela unionen. Direktivet bör därför basera sig på artikel 50.1 i EUF-fördraget.
- (8) Syftet med detta direktiv är att uppnå samordning av de nationella bestämmelserna om hur kollektiva förvaltningsorganisationer får inleda sin verksamhet för att förvalta upphovsrätt och närstående rättigheter, om styrelseformerna för dessa organisationer och om ramen för kontroll av deras verksamhet, och det bör därför också baseras på artikel 53.1 i EUF-fördraget. Eftersom det gäller en sektor som tillhandahåller tjänster i hela unionen bör direktivet även basera sig på artikel 62 i EUF-fördraget.
- (9) Syftet med detta direktiv är att fastställa krav som är tillämpliga på kollektiva förvaltningsorganisationer för att säkerställa stränga normer när det gäller styrelseformer, ekonomisk förvaltning, öppenhet och rapportering. Detta bör dock inte hindra medlemsstaterna från att, i fråga om kollektiva förvaltningsorganisationer som är etablerade på deras territorier, upprätthålla eller införa strängare normer än dem som fastställs i avdelning II i detta direktiv, under förutsättning att dessa strängare normer är förenliga med unionsrätten.
- (10) Inget i detta direktiv bör hindra en medlemsstat från att tillämpa samma eller liknande bestämmelser på kollektiva förvaltningsorganisationer som är etablerade utanför unionen men som verkar i medlemsstaten i fråga.
- (11) Inget i detta direktiv bör hindra kollektiva förvaltningsorganisationer från att ingå representationsavtal med andra kollektiva förvaltningsorganisationer – i enlighet med de konkurrensregler som fastställs genom artiklarna 101 och 102 i EUF-fördraget – avseende rättighetsförvaltning för att på jämlika, icke-diskriminerande och transparenta villkor underlätta, förbättra och förenkla förfarandena för utfärdande av licens till användarna, inklusive för syftet att uppnå gemensam fakturering, och erbjuda gränsöverskridande licenser även inom andra områden än de som avses i avdelning III i detta direktiv.
- (12) Samtidigt som detta direktiv är tillämpligt på alla kollektiva förvaltningsorganisationer, med undantag för avdelning III som är tillämpligt endast på kollektiva förvaltningsorganisationer som förvaltar upphovsrättigheter till musikaliska verk för gränsöverskridande användning på nätet, påverkar det inte medlemsstaternas ordningar för förvaltning av rättigheter såsom individuell förvaltning, den utsträckta verkan av ett avtal mellan en representativ kollektiv förvaltningsorganisation och en användare, dvs. kollektiva avtalslicenser med utsträckt verkan, obligatorisk kollektiv förvaltning, rättsliga presumtioner om representation eller överlåtelse av rättigheter till kollektiva förvaltningsorganisationer.
- (13) Detta direktiv påverkar inte medlemsstaternas möjlighet att genom lagstiftning, reglering eller andra liknande specifika mekanismer som är tillämpliga inom deras territorier fastställa den skäliga ersättningen till rättighetshavare för undantag från eller inskränkning i den rätt till mångfaldigande som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG ⁽²⁾ och ersättningen till rättighetshavare för undantag från den ensamrätt vad gäller offentlig utlåning som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/115/EG ⁽³⁾, och inte heller deras möjlighet att fastställa villkoren för inkassering.
- (14) Detta direktiv kräver inte att kollektiva förvaltningsorganisationer antar en specifik juridisk form. I praktiken verkar dessa organisationer i olika juridiska former såsom föreningar, kooperativ och aktiebolag som kontrolleras eller ägs antingen av innehavare av upphovsrätt och närstående rättigheter eller av enheter som representerar sådana rättighetshavare. I vissa undantagsfall saknas emellertid ägande eller kontroll på grund av den juridiska formen hos en kollektiv förvaltningsorganisation. Detta gäller till exempel stiftelser, som inte har medlemmar. Icke desto mindre bör bestämmelserna i detta direktiv tillämpas även på sådana organisationer. Samtidigt bör

⁽¹⁾ Kommissionens rekommendation 2005/737/EG av den 18 maj 2005 om kollektiv gränsöverskridande förvaltning av upphovsrätt och närstående rättigheter i samband med lagliga musik tjänster på nätet (EUT L 276, 21.10.2005, s. 54).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället (EGT L 167, 22.6.2001, s. 10).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/115/EG av den 12 december 2006 om uthyrnings- och utlåningsrättigheter avseende upphovsrättsligt skyddade verk och om upphovsrätten närstående rättigheter (EUT L 376, 27.12.2006, s. 28).

medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder för att förhindra att skyldigheterna enligt detta direktiv kringgås genom val av juridisk form. Det bör noteras att enheter som representerar rättighetshavare, och som är medlemmar i kollektiva förvaltningsorganisationer, kan vara andra kollektiva förvaltningsorganisationer, rättighetshavarsammanslutningar, fackföreningar eller andra organisationer.

- (15) Rättighetshavare bör kunna anförtro förvaltningen av sina rättigheter åt oberoende förvaltningsenheter. Sådana oberoende förvaltningsenheter är kommersiella enheter som skiljer sig från kollektiva förvaltningsorganisationer bland annat genom att de inte ägs eller kontrolleras av rättighetshavare. I den mån sådana oberoende förvaltningsenheter utför samma uppgifter som kollektiva förvaltningsorganisationer bör de dock vara skyldiga att lämna viss information till de rättighetshavare som de representerar, till kollektiva förvaltningsorganisationer, till användare och till allmänheten.
- (16) Producenter på det audiovisuella området, skivproducenter och sändarföretag licensierar sina egna rättigheter, i vissa fall jämte rättigheter som exempelvis utövande konstnärer överlåtit till dem på basis av individuella avtal, och handlar i eget intresse. Bok-, musik- och tidningsförläggare licensierar rättigheter som överlåtit till dem på grundval av enskilda avtal, och handlar i eget intresse. Därför bör producenter på det audiovisuella området, skivproducenter, sändarföretag och förläggare inte betraktas som *oberoende förvaltningsenheter*. Vidare bör författares och utövande konstnärers managers och agenter som fungerar som mellanhänder och representerar rättighetshavare i förhållande till kollektiva förvaltningsorganisationer inte betraktas som *oberoende förvaltningsenheter*, eftersom de inte förvaltar rättigheter i den bemärkelsen att de fastställer tariffer, utfärdar licenser eller inkasserar pengar från användare.
- (17) Kollektiva förvaltningsorganisationer bör kunna välja att låta dotterorganisationer eller andra enheter som de kontrollerar utföra vissa delar av deras verksamhet, till exempel fakturering av användare eller fördelning av utestående belopp till rättighetshavare. I sådana fall bör de bestämmelser i detta direktiv som skulle vara tillämpliga om den berörda verksamheten utfördes direkt av en kollektiv förvaltningsorganisation vara tillämpliga på den verksamhet som dotterorganisationerna eller de andra enheterna utför.
- (18) För att se till att innehavare av upphovsrätt och närstående rättigheter kan dra full nytta av den inre marknaden när deras rättigheter förvaltas kollektivt och att deras frihet att utöva dessa rättigheter inte otillbörligen

påverkas, är det nödvändigt att kräva att lämpliga skyddsåtgärder införlivas i de kollektiva förvaltningsorganisationernas stadga. Dessutom får en kollektiv förvaltningsorganisation, när den tillhandahåller sina förvaltnings tjänster, varken direkt eller indirekt diskriminera rättighetshavare på grundval av nationalitet, hemvist eller etableringsort.

- (19) Med beaktande av friheterna att tillhandahålla och utnyttja tjänster med avseende på kollektiv förvaltning av upphovsrätt och närstående rättigheter som fastställs i EUF-fördraget bör det krävas att en rättighetshavare fritt kan välja en kollektiv förvaltningsorganisation för förvaltning av sina rättigheter, oavsett om det rör sig om rättigheter för överföring till allmänheten eller mångfaldiganderättigheter, eller kategorier av rättigheter med anknytning till sådana former av utnyttjande som utsändningar, teaterföreställningar eller mångfaldigande för överföring på nätet, förutsatt att den kollektiva förvaltningsorganisationen som rättighetshavaren väljer redan tidigare förvaltar sådana rättigheter eller kategorier av rättigheter.

Rättigheterna, kategorierna av rättigheter eller typerna av verk och andra alster som förvaltas av den kollektiva förvaltningsorganisationen bör fastställas vid organisationens medlemsstämma såvida de inte redan fastställts i dess stadga eller föreskrivs i lagstiftning. Det är viktigt att rättigheterna och kategorierna av rättigheter fastställs på ett sätt som gör att en balans upprätthålls mellan rättighetshavarnas frihet att förfoga över sina verk och andra alster och organisationens förmåga att på ett effektivt sätt förvalta rättigheterna, med beaktande av den kategori av rättigheter som förvaltas av organisationen och den kreativa sektor inom vilken organisationen verkar. Med vederbörligt beaktande av denna balans bör rättighetshavare lätt kunna återta sådana rättigheter eller kategorier av rättigheter från en kollektiv förvaltningsorganisation och förvalta dessa rättigheter individuellt eller anförtro eller överlåta förvaltningen av alla eller delar av dem till en annan kollektiv förvaltningsorganisation eller en annan enhet, oberoende av organisationens, den andra enhetens eller rättighetshavarens nationalitet, hemvist eller etableringsort. Om en medlemsstat, i enlighet med unionsrätten och unionens och medlemsstaternas internationella åtaganden, föreskriver obligatorisk kollektiv förvaltning av rättigheter begränsas rättighetshavarnas val till andra kollektiva förvaltningsorganisationer.

Kollektiva förvaltningsorganisationer som förvaltar olika typer av verk och andra alster, såsom litterära, musikaliska eller fotografiska verk, bör också ge rättighetshavarna samma flexibilitet när det gäller olika typer av verk och andra alster. När det gäller icke-kommersiell användning bör medlemsstaterna föreskriva att kollektiva förvaltningsorganisationer vidtar de åtgärder som krävs för att se till att deras rättighetshavare kan utöva rätten

att utfärda licenser för sådana användningar. Sådana åtgärder bör bland annat inbegripa ett beslut av den kollektiva förvaltningsorganisationen om villkoren för utövandet av denna rätt samt tillhandahållande av information till medlemmarna om dessa villkor. De kollektiva förvaltningsorganisationerna bör underrätta rättighetshavarna om dessa möjligheter och se till att de kan utöva rättigheterna med anknytning till dessa möjligheter på ett så enkelt sätt som möjligt. Rättighetshavare som redan gett en kollektiv förvaltningsorganisation tillstånd kan underrättas via organisationens webbplats. Ett krav i tillståndet på rättighetshavares medgivande för förvaltningen av varje rättighet, kategori av rättigheter eller typer av verk eller andra alster bör inte hindra rättighetshavarna att godta föreslagna senare ändringar av tillståndet genom tyst medgivande i enlighet med de villkor som fastställs i nationell rätt. Varken avtalsvillkor enligt vilka avslutande eller återtagande från rättighetshavarnas sida får en omedelbar verkan på licenser som utfärdats före ett sådant avslutande eller återtagande, eller avtalsvillkor enligt vilka sådana licenser inte påverkas under en viss period efter ett sådant avslutande eller återtagande utesluts som sådana av detta direktiv. Sådana villkor bör emellertid inte hindra en fullständig tillämpning av detta direktiv. Detta direktiv bör inte stå i vägen för rättighetshavarnas möjlighet att själva förvalta sina rättigheter, inklusive för icke-kommersiell användning.

- (20) Medlemskapet i en kollektiv förvaltningsorganisation bör basera sig på objektiva, transparenta och icke-diskriminerande kriterier, även för förläggare som med stöd av ett avtal om utnyttjande av rättigheter har rätt till en andel av intäkterna från de rättigheter som förvaltas av den kollektiva förvaltningsorganisationen och att inkassera sådana intäkter från denna organisation. Dessa kriterier bör inte ålägga kollektiva förvaltningsorganisationer någon skyldighet att godta medlemmar om förvaltningen av deras rättigheter, kategorier av rättigheter eller typer av verk eller andra alster ligger utanför organisationernas verksamhetsområde. De register som hålls av en kollektiv förvaltningsorganisation bör göra det möjligt att identifiera och lokalisera dess medlemmar och rättighetshavare vilkas rättigheter organisationen representerar på grundval av tillstånd som dessa rättighetshavare gett.
- (21) För att skydda de rättighetshavare vilkas rättigheter representeras direkt av den kollektiva förvaltningsorganisationen men som inte uppfyller medlemskraven är det lämpligt att kräva att vissa bestämmelser i direktivet som rör medlemmar även tillämpas på sådana rättighetshavare. Medlemsstaterna bör även kunna ge sådana rättighetshavare rätten att delta i beslutsfattandet i den kollektiva förvaltningsorganisationen.

- (22) Kollektiva förvaltningsorganisationer bör agera i de representerade rättighetshavarnas bästa kollektiva intresse. Det är därför viktigt att det finns system som ger medlemmarna i en kollektiv förvaltningsorganisation möjlighet att utöva sina rättigheter genom att delta i organisationens beslutsfattande. En del kollektiva förvaltningsorganisationer har olika kategorier av medlemmar, som kan representera olika typer av rättighetshavare, såsom producenter och utövande konstnärer. Dessa olika kategorier av medlemmar bör vara rättvist och balanserat representerade vid beslutsfattandet. Reglerna för medlemsstämman i en kollektiv förvaltningsorganisation kan försvagas om det inte finns bestämmelser om hur stämman ska genomföras. Det är därför nödvändigt att säkerställa att stämman sammankallas regelbundet, minst en gång per år, och att de viktigaste besluten i den kollektiva förvaltningsorganisationen fattas vid stämman.
- (23) Alla medlemmar i kollektiva förvaltningsorganisationer bör kunna delta i medlemsstämman med rösträtt. Eventuella begränsningar av dessa rättigheter bör vara skäligen och proportionella. I vissa undantagsfall är kollektiva förvaltningsorganisationer etablerade som en stiftelse och har således inte några medlemmar. I sådana fall bör befogenheterna för medlemsstämman utövas av det organ som har tilldelats en övervakningsfunktion. Om kollektiva förvaltningsorganisationer bland sina medlemmar har enheter som representerar rättighetshavare, vilket kan vara fallet om en kollektiv förvaltningsorganisation är ett aktiebolag vars medlemmar är föreningar av rättighetshavare, bör medlemsstaterna kunna föreskriva att samtliga eller delar av befogenheterna för medlemsstämman ska utövas av en församlad grupp av dessa rättighetshavare. Medlemsstämman bör åtminstone ha befogenhet att fastställa ramen för förvaltningens verksamhet, särskilt vad gäller hur kollektiva förvaltningsorganisationer använder rättighetsintäkter. Detta bör dock inte påverka medlemsstaternas möjlighet att föreskriva strängare regler om exempelvis investeringar, sammanslagningar eller upptagande av lån, inklusive ett förbud mot sådana transaktioner. Kollektiva förvaltningsorganisationer bör uppmuntra sina medlemmar att delta aktivt i stämman. Utövande av rösträtt bör underlättas för medlemmar som närvarar vid stämman och även för dem som inte gör det. Utöver möjligheten att utöva sina medlemsrättigheter på elektronisk väg bör medlemmarna tillåtas delta och rösta vid stämman genom fullmakt. Möjligheten att rösta genom fullmakt bör begränsas i fall av intressekonflikt. Samtidigt bör medlemsstaterna föreskriva begränsningar vad gäller röstning genom fullmakt endast om det inte hindrar medlemmarna från att delta i beslutsfattandet på ett lämpligt och effektivt sätt. I synnerhet utnämnan av fullmaktshavare bidrar till att medlemmarna kan delta i beslutsfattandet på ett lämpligt och effektivt sätt och ger rättighetshavarna en verklig möjlighet att fritt välja en kollektiv förvaltningsorganisation oberoende av vilken medlemsstat organisationen är etablerad i.

- (24) Medlemmarna bör kunna delta i den kontinuerliga övervakningen av de kollektiva förvaltningsorganisationernas ledning. För detta bör dessa organisationer ha en övervakningsfunktion som är anpassad till den organisatoriska strukturen och som ger medlemmarna möjlighet att vara representerade i det organ som utövar denna funktion. Beroende på hur den organisatoriska strukturen ser ut för en kollektiv förvaltningsorganisation kan övervakningsfunktionen utövas av ett separat organ, t.ex. ett övervakningsorgan, eller av vissa av eller alla de direktörer i styrelsen som inte ansvarar för den dagliga ledningen av organisationen. Kravet på en rättvis och balanserad medlemsrepresentation bör inte hindra den kollektiva förvaltningsorganisationen från att utnämna tredje parter till utövandet av övervakningsfunktionen, inbegripet personer med relevanta yrkesmässiga sakkunskaper och rättighetshavare som inte uppfyller medlemskapskraven eller som inte är representerade direkt av organisationen, utan av en enhet som är medlem i den kollektiva förvaltningsorganisationen.
- (25) Med tanke på sund förvaltning måste ledningen för en kollektiv förvaltningsorganisation vara oberoende. Chefer bör, oavsett om de väljs som direktörer eller anlitas eller anställs av organisationen genom avtal, vara skyldiga att, innan de tillträder och därefter årligen, lämna en redogörelse över eventuella konflikter mellan sina intressen och de intressen som tillkommer rättighetshavare som är representerade av den kollektiva förvaltningsorganisationen. Sådana årliga redogörelser bör lämnas även av personer som utövar övervakningsfunktionen. Medlemsstaterna bör kunna begära att kollektiva förvaltningsorganisationer offentliggör sådana redogörelser eller lämnar dem till myndigheter.
- (26) De kollektiva förvaltningsorganisationerna inkasserar, förvaltar och fördelar intäkter från rättigheter som rättighetshavarna har anförtrott dem. Dessa intäkter tillhör i slutändan rättighetshavarna, som kan ha ett direkt rättsligt förhållande till organisationen eller vara representerade genom en enhet som är medlem i den kollektiva förvaltningsorganisationen eller genom ett representationsavtal. Det är därför viktigt att en kollektiv förvaltningsorganisation utövar yttersta omsorg vid inkassering, förvaltning och fördelning av dessa intäkter. Korrekt fördelning är möjlig endast om den kollektiva förvaltningsorganisationen håller välfungerande register över medlemskap, licenser och utnyttjande av verk och andra alster. Relevanta uppgifter som krävs för en effektiv kollektiv förvaltning av rättigheter bör också tillhandahållas av rättighetshavare och användare och granskas av den kollektiva förvaltningsorganisationen.
- (27) De belopp som har inkasserats för rättighetshavarnas räkning bör i räkenskaperna redovisas separat från organisationens eventuella egna tillgångar. Utan att det påverkar medlemsstaternas möjlighet att föreskriva strängare regler om investeringar, inklusive ett förbud mot investering av rättighetsintäkter, om sådana belopp investeras, bör detta utföras i enlighet med den kollektiva förvaltningsorganisationens allmänna principer för investeringar och riskhantering. För att upprätthålla en hög nivå när det gäller skyddet av rättighetshavarnas rättigheter och för att säkerställa att alla intäkter som härrör från utnyttjandet av sådana rättigheter fördelas till rättighetshavarna, bör de investeringar som görs och hålls av en kollektiv förvaltningsorganisation förvaltas i enlighet med kriterier som förpliktar organisationen att agera aktsamt, samtidigt som den ges möjlighet att fatta beslut om den säkraste och effektivaste investeringspolitiken. Detta bör ge den kollektiva förvaltningsorganisationen möjlighet att välja en fördelning av tillgångar som är bäst lämpad med avseende på de investerade intäkternas riskexponering och som inte i onödan äventyrar de rättighetsintäkter som rättighetshavarna är berättigade till.
- (28) Eftersom rättighetshavarna är berättigade till ersättning när deras rättigheter utnyttjas, är det viktigt att förvaltningsavgifterna inte överskrider rimliga kostnader för förvaltning av rättigheterna och att alla avdrag utom förvaltningsavgifter, till exempel avdrag för sociala, kulturella eller utbildningsrelaterade ändamål, fastställs av medlemmarna i den kollektiva förvaltningsorganisationen. Kollektiva förvaltningsorganisationer bör ge rättighetshavarna insyn i de regler som gäller för sådana avdrag. Samma krav bör tillämpas på alla beslut om användning av rättighetsintäkterna för kollektiv fördelning, exempelvis i form av stipendier. Rättighetshavarna bör utan åtskillnad ha tillgång till alla sociala, kulturella eller utbildningsrelaterade tjänster som finansieras genom sådana avdrag. Detta direktiv bör inte påverka avdrag enligt nationell rätt i fråga om aspekter som inte regleras genom detta direktiv, såsom avdrag för kollektiva förvaltningsorganisationers tillhandahållande av sociala tjänster till rättighetshavare, förutsatt att avdragen i fråga är förenliga med unionsrätten.
- (29) Fördelningen och betalningen av utestående belopp till enskilda rättighetshavare eller, i förekommande fall, kategorier av rättighetshavare bör utföras skyndsamt och i enlighet med den berörda kollektiva förvaltningsorganisationens allmänna fördelningsprinciper, även i situationer där detta görs via en annan enhet som representerar rättighetshavarna. Endast objektiva skäl som ligger utanför en kollektiv förvaltningsorganisations kontroll kan motivera dröjsmål i fördelningen och betalningen av utestående belopp till rättighetshavare. Omständigheter som att rättighetsintäkterna investerats och har en förfallodag bör därför inte betraktas som ett giltigt skäl för sådana förseningar. Det är lämpligt att låta medlemsstaterna besluta om regler som säkerställer en skyndsam fördelning och en effektiv sökning efter, och identifiering av, rättighetshavare i situationer där sådana objektiva skäl föreligger. För att se till att rättighetshavarnas utestående belopp fördelas på ett lämpligt och effektivt sätt, och utan att det påverkar medlemsstaternas möjlighet att föreskriva strängare regler, är det nödvändigt att kräva att kollektiva förvaltningsorganisationer i ärligt uppsåt vidtar

rimliga och omsorgsfulla åtgärder för att identifiera och lokalisera de relevanta rättighetshavarna. Det är också lämpligt att medlemmarna i en kollektiv förvaltningsorganisation, i den mån nationell lagstiftning medger detta, bör fatta beslut om användning av eventuella belopp som inte kan fördelas i situationer där rättighetshavare som är berättigade till dessa belopp inte kan identifieras eller lokaliseras.

(30) Kollektiva förvaltningsorganisationer bör kunna förvalta rättigheter och inkassera intäkter från utnyttjandet av dem inom ramen för representationsavtal med andra organisationer. För att skydda rättigheter som tillhör medlemmar i den andra kollektiva förvaltningsorganisationen bör en kollektiv förvaltningsorganisation inte göra någon åtskillnad mellan rättigheter som den förvaltar genom representationsavtal och rättigheter som den förvaltar direkt för sina rättighetshavare. Den kollektiva förvaltningsorganisationen bör inte heller få göra avdrag i förhållande till rättighetsintäkter som inkasserats för en annan kollektiv förvaltningsorganisations räkning – med undantag för avdrag för förvaltningsavgifter – utan den andra organisationens uttryckliga medgivande. Det är också lämpligt att kräva att kollektiva förvaltningsorganisationer inte fördelar och betalar till andra organisationer på grundval av sådana representationsavtal senare än de fördelar och betalar till sina egna medlemmar och till rättighetshavare som inte är medlemmar men som de representerar. Vidare bör den mottagande organisationen i sin tur vara skyldig att utan dröjsmål fördela de utestående beloppen till de rättighetsinnehavare som den representerar.

(31) Skäligen och icke-diskriminerande kommersiella licensvillkor är särskilt viktiga för att säkerställa att användarna kan erhålla licenser för verk och andra alster beträffande vilka en kollektiv förvaltningsorganisation representerar rättigheter och för att säkerställa lämplig ersättning till rättighetshavarna. De kollektiva förvaltningsorganisationerna och användarna bör därför förhandla om licenser i ärligt uppsåt och tillämpa tariffer som bör fastställas enligt objektiva och icke-diskriminerande kriterier. Det är lämpligt att kräva att den licensavgift eller ersättning som fastställs av kollektiva förvaltningsorganisationer är rimlig i förhållande till bland annat det ekonomiska handelsvärdet för användningen av rättigheterna i ett visst sammanhang. Slutligen bör de kollektiva förvaltningsorganisationerna utan onödiga dröjsmål besvara licensförfrågningar från användare.

(32) I den digitala miljön står kollektiva förvaltningsorganisationer ofta inför kravet att licensiera sin repertoar för helt nya former av utnyttjande och affärsmodeller. I sådana fall, och för att främja en miljö som gynnar att sådana

licenser utvecklas, bör kollektiva förvaltningsorganisationer, utan att det påverkar tillämpningen av konkurrenslagstiftningens regler, ha den flexibilitet som krävs för att så snabbt som möjligt erbjuda individualiserade licenser för innovativa nättjänster, utan att villkoren för dessa licenser behöver vara vägledande när villkor fastställs för andra typer av licenser.

(33) För att kollektiva förvaltningsorganisationer ska kunna fullgöra sina skyldigheter enligt detta direktiv bör användarna ge organisationerna relevanta uppgifter om användningen av de rättigheter som de kollektiva förvaltningsorganisationerna representerar. Denna skyldighet gäller inte för fysiska personer som agerar för ändamål som inte ingår i deras handels-, företags-, hantverks- eller yrkesverksamhet och som därför inte omfattas av definitionen av användare enligt detta direktiv. Vidare bör de erforderliga uppgifterna till de kollektiva förvaltningsorganisationerna begränsas till vad som är rimligt, nödvändigt och som är tillgängliga för användarna för att sådana organisationer ska kunna utföra sina verksamheter, med hänsyn tagen till den specifika situationen som gäller för små och medelstora företag. Denna skyldighet kan inkluderas i ett avtal mellan en kollektiv förvaltningsorganisation och en användare; detta utesluter inte nationella lagstadgade rättigheter till information. Tidsfristerna för användarnas tillhandahållande av uppgifter bör vara sådana att de gör det möjligt för de kollektiva förvaltningsorganisationerna att respektera de fastställda tidsfristerna för fördelning av utestående belopp till rättighetshavarna. Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas möjlighet att kräva att de kollektiva förvaltningsorganisationer som är etablerade på deras territorier utfärdar gemensamma fakturor.

(34) För att öka tilltron hos rättighetshavare, användare och andra kollektiva förvaltningsorganisationer till den förvaltning av rättigheter som kollektiva förvaltningsorganisationer erbjuder, bör varje kollektiv förvaltningsorganisation uppfylla särskilda insynskrav. Varje kollektiv förvaltningsorganisation, eller en medlem av en sådan som samtidigt är en enhet med ansvar för tillskrivning eller betalning av utestående belopp till rättighetshavare, bör därför vara skyldig att lämna viss information till enskilda rättighetshavare minst en gång per år, till exempel om de belopp som tillskrivs eller betalas till dem och om avdrag. Kollektiva förvaltningsorganisationer bör också vara skyldiga att tillhandahålla tillräcklig information, inbegripet ekonomisk information, till de andra kollektiva förvaltningsorganisationer vars rättigheter de förvaltar genom representationsavtal.

(35) För att se till att rättighetshavare, andra kollektiva förvaltningsorganisationer och användare har tillgång till information om organisationens verksamhetsområde och de verk eller andra alster som den representerar bör en

kollektiv förvaltningsorganisation lämna information om dessa aspekter efter en vederbörligt motiverad begäran. Det bör vara upp till nationell rätt att avgöra frågan om och i vilken mån rimliga avgifter kan debiteras för tillhandahållande av denna tjänst. Varje kollektiv förvaltningsorganisation bör även offentliggöra information om sin struktur och om hur den bedriver sin verksamhet, och då inte minst information om sin stadga och allmänna policy beträffande förvaltningsavgifter, avdrag och tariffer.

- (36) För att se till att rättighetshavarna kan övervaka och jämföra hur deras kollektiva förvaltningsorganisationer fungerar bör dessa organisationer offentliggöra en årlig insynsrapport som innehåller jämförbar reviderad finansiell information som särskilt gäller deras verksamhet. De kollektiva förvaltningsorganisationerna bör också, som en del av den årliga insynsrapporten, offentliggöra en årlig specialrapport om användningen av de belopp som avdelats för sociala, kulturella och utbildningsrelaterade tjänster. Detta direktiv bör inte hindra en kollektiv förvaltningsorganisation från att offentliggöra den information som krävs i den årliga insynsrapporten i ett och samma dokument, till exempel som en del av organisationens årsredovisning, eller i separata rapporter.
- (37) Leverantörer av nättjänster som använder musikaliska verk, t.ex. musiktjänster där konsumenter kan ladda ner musik eller lyssna på streamad musik eller andra tjänster som erbjuder filmer eller spel där musik är ett viktigt inslag, måste först skaffa rättigheterna att använda sådana verk. Enligt direktiv 2001/29/EG krävs licens för var och en av rättigheterna för användning av musikaliska verk på nätet. När det gäller upphovsmän är dessa rättigheter ensamrätten till mångfaldigande och ensamrätten till överföring av musikaliska verk till allmänheten, i vilken ingår rättigheten att tillhandahålla verken på begäran. Dessa rättigheter kan förvaltas av enskilda rättighetshavare, t.ex. upphovsmän eller musikförläggare, eller av kollektiva förvaltningsorganisationer som erbjuder kollektiva förvaltningstjänster till rättighetshavare. Olika kollektiva förvaltningsorganisationer kan förvalta upphovsmäns rättigheter till mångfaldigande respektive överföring till allmänheten. Det finns också fall där flera rättighetshavare har rättigheter till samma verk och kan ha gett olika organisationer tillstånd att licensiera sina andelar av rättigheterna till verket. Användare som vill erbjuda konsumenterna en tjänst på nätet med ett brett urval musikaliska verk behöver aggregera rättigheter till verk från olika rättighetshavare och kollektiva förvaltningsorganisationer.
- (38) Trots att internet är gränslöst är nätmarknaden för musiktjänster i unionen fortfarande fragmenterad, och en digital inre marknad har ännu inte uppnåtts helt och hållet. Komplexiteten och svårigheterna förknippade

med kollektiv förvaltning av rättigheter i Europa har i vissa fall förvärrat fragmenteringen av den europeiska digitala marknaden för musiktjänster på nätet. Denna situation står i stark kontrast till konsumenternas snabbt ökande efterfrågan på tillgång till digitalt innehåll och tillhörande innovativa tjänster, även över nationella gränser.

- (39) I sin rekommendation 2005/737/EG uttrycker kommissionen sitt stöd för en ny rättslig ram som är bättre anpassad för unionsomfattande förvaltning av upphovsrätt och närstående rättigheter när det gäller att tillhandahålla lagliga musiktjänster på nätet. Enligt rekommendationen behöver de kommersiella användarna, i en tid där musikaliska verk utnyttjas på nätet, en policy för licensiering som är anpassad till den gränslösa internetmiljön, med licenser som omfattar flera länder. Rekommendationen har emellertid inte varit tillräcklig för att uppmuntra till omfattande gränsöverskridande licensiering av närrättigheter för musikaliska verk eller för att möta de särskilda krav som gäller för gränsöverskridande licensiering.
- (40) När det gäller musik på nätet är kollektiv förvaltning av upphovsrättigheter på territoriell basis fortfarande normen, och därför är det ytterst viktigt att skapa betingelser där kollektiva förvaltningsorganisationer kan fungera så effektivt som möjligt i en allt mer gränsöverskridande miljö. Det är därför lämpligt att tillhandahålla en uppsättning regler som fastställer de grundläggande villkoren för de kollektiva förvaltningsorganisationernas gränsöverskridande kollektiva licensiering av upphovsrättigheter till musikaliska verk för användning på nätet, inklusive texter. Samma regler bör tillämpas på sådan licensiering av alla musikaliska verk, inbegripet musikaliska verk som ingår i audiovisuella verk. Nättjänster som enbart tillhandahåller tillgång till musikaliska verk i form av notblad bör dock inte omfattas. Bestämmelserna i detta direktiv bör säkerställa minimikvaliteten i de kollektiva förvaltningsorganisationernas gränsöverskridande tjänster, särskilt i fråga om insyn i den repertoar de representerar och möjligheten att kontrollera att de finansiella flöden som gäller användningen av rättigheter är korrekta. Det bör också finnas ett ramverk som främjar frivillig aggregering av musikrepertoarer och rättigheter, vilket minskar antalet licenser som en användare behöver för att driva en gränsöverskridande tjänst som omfattar flera repertoarer. Bestämmelserna bör göra det möjligt för en kollektiv förvaltningsorganisation att begära att en annan organisation representerar dess repertoar i gränsöverskridande situationer om den inte på egen hand kan eller vill uppfylla kraven. Det bör finnas en skyldighet för den tillfrågade organisationen, förutsatt att den redan aggregerar repertoarer och erbjuder eller utfärdar gränsöverskridande licenser, att godta den begärande organisationens tillstånd. Framväxten av unionsomfattande lagliga tjänster för musik på nätet bör också bidra till kampen mot intrång i upphovsrätt på nätet.

- (41) Tillgången till korrekt och lättförståelig information om musikaliska verk, rättighetshavare och rättigheter som varje kollektiv förvaltningsorganisation har tillstånd att representera inom ett givet territorium är en faktor av stor vikt för ett effektivt och öppet licensieringsförfarande, den efterföljande hanteringen av användarrapporter, fakturering av tjänsteleverantörer och fördelning av utestående belopp. Därför bör kollektiva förvaltningsorganisationer som utfärdar gränsöverskridande licenser för musikaliska verk ha resurser att hantera dessa detaljerade uppgifter snabbt och korrekt. För detta krävs databaser om innehav av rättigheter som licensieras för flera territorier, vilka gör det möjligt att identifiera verk, rättigheter och rättighetshavare som en kollektiv förvaltningsorganisation har tillstånd att representera samt de territorier som tillståndet omfattar. Ändringar i denna information bör beaktas utan onödiga dröjsmål, och databaserna bör uppdateras kontinuerligt. Dessa databaser bör också hjälpa till att matcha information om verk med information om fonogram eller andra upptagningar som verket ingår i. Det är också viktigt att säkerställa att framtida användare och rättighetshavare samt kollektiva förvaltningsorganisationer har tillgång till den information som behövs för att identifiera den repertoar som dessa organisationer representerar. Kollektiva förvaltningsorganisationer bör kunna vidta åtgärder för att säkerställa att uppgifterna är riktiga och deras integritet, samt kontrollera hur uppgifterna återanvänds och för att skydda kommersiellt känslig information.
- (42) För att säkerställa att uppgifterna om den musikrepertoar som kollektiva förvaltningsorganisationer hanterar är så korrekta som möjligt, bör de organisationer som utfärdar gränsöverskridande licenser för musikaliska verk vara skyldiga att, vid behov, uppdatera sina databaser kontinuerligt och utan dröjsmål. De bör inrätta lättillgängliga förfaranden så att leverantörer av nättjänster samt rättighetshavare och andra kollektiva förvaltningsorganisationer kan underrätta dem om felaktigheter som organisationernas databaser kan innehålla i fråga om verk som de äger eller kontrollerar, inklusive hela eller delvisa rättigheter och de territorier för vilka de har gett den berörda kollektiva förvaltningsorganisationen tillstånd att agera, dock utan att äventyra riktigheten och integriteten i de uppgifter som den kollektiva förvaltningsorganisationen tillhandahåller. Eftersom Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG⁽¹⁾, enligt vilken varje registrerad har rätt att få felaktiga eller ofullständiga uppgifter rättade, utplånade eller blockerade, bör det även säkerställas genom det här direktivet att felaktig information rörande rättighetshavare eller andra kollektiva förvaltningsorganisationer när det gäller gränsöverskridande licenser ska korrigeras utan onödigt dröjsmål. De kollektiva förvaltningsorganisationerna bör också ha kapacitet till elektronisk hantering för registrering av verk och tillstånd att förvalta rättigheter. Med tanke på hur viktigt det är med automatisk informationsbehandling för snabb och effektiv hantering av uppgifter, bör de kollektiva förvaltningsorganisationerna se till att rättighetshavarna kan lämna information genom elektroniska system på ett strukturerat sätt. De kollektiva förvaltningsorganisationer bör så långt som möjligt se till att deras elektroniska system följer relevanta frivilliga branschnormer eller förfaranden som har utvecklats på internationell nivå eller unionsnivå.
- (43) Användning av branschnormer för musikanvändning, försäljningsrapportering och fakturering är avgörande för att effektivisera utbyte av uppgifter mellan kollektiva förvaltningsorganisationer och användare. Övervakningen av hur licenser används bör ske med respekt för grundläggande rättigheter, däribland rätten till respekt för privat- och familjeliv och rätten till skydd av personuppgifter. För att säkerställa att dessa effektivitetsvinster ger snabbare hantering av ekonomiska uppgifter och i slutändan snabbare betalningar till rättighetshavarna, bör de kollektiva förvaltningsorganisationerna vara skyldiga att utan dröjsmål fakturera tjänsteleverantörerna och fördela utestående belopp till rättighetshavarna. För att detta krav ska fungera effektivt är det nödvändigt att användarna ger de kollektiva förvaltningsorganisationerna korrekta och regelbundna rapporter om hur verken används. De kollektiva förvaltningsorganisationerna bör inte vara skyldiga att godta rapporter från användarna i godtyckligt format när det finns allmänt gällande branschnormer. De kollektiva förvaltningsorganisationerna bör inte hindras att lägga ut tjänster för utfärdande av gränsöverskridande licenser för närrättigheter till musikaliska verk på entreprenad. Delade eller konsoliderade back office-resurser kan hjälpa organisationerna att förbättra förvaltnings-tjänsterna och rationalisera investeringarna i databehandlingsverktyg.
- (44) Aggregering av olika musikrepertoarer för gränsöverskridande licensiering underlättar licensieringsförfarandet och, genom att göra alla repertoarer tillgängliga på marknaden för gränsöverskridande licensiering, förbättrar den kulturella mångfalden och minskar antalet transaktioner som en leverantör av tjänster på nätet behöver göra för att kunna erbjuda sina tjänster. En sådan aggregering av repertoarer bör göra det enklare att ta fram nya nättjänster och bör också leda till sänkta transaktionskostnader vilket i slutändan gynnar konsumenterna. Därför bör de kollektiva förvaltningsorganisationerna som inte vill eller kan utfärda gränsöverskridande licenser direkt för sin egen musikrepertoar uppmuntras att frivilligt ge andra kollektiva förvaltningsorganisationer tillstånd att förvalta repertoaren på ett icke-diskriminerande sätt. Exklusivitet i avtal om gränsöverskridande licenser begränsar dessutom utbudet för användare som vill ha gränsöverskridande licenser och begränsar även utbudet för kollektiva förvaltningsorganisationer som efterfrågar förvaltningstjänster
- ⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

för sin repertoar i gränsöverskridande situationer. Därför bör alla representationsavtal mellan kollektiva förvaltningsorganisationer som tillhandahåller gränsöverskridande licenser ingås utan krav på exklusivitet.

- (45) En särskilt viktig faktor för medlemmarna i kollektiva förvaltningsorganisationer är insynen i de villkor som gäller när kollektiva förvaltningsorganisationer förvaltar närrättigheter. De kollektiva förvaltningsorganisationerna bör därför ge sina medlemmar tillräcklig information om de huvudsakliga villkoren i de avtal som ger en annan kollektiv förvaltningsorganisation tillstånd att representera dessa medlemmars närrättigheter till musik i fråga om gränsöverskridande licensiering.
- (46) Det är också viktigt att kräva att kollektiva förvaltningsorganisationer som erbjuder eller utfärdar gränsöverskridande licenser samtycker till att representera den repertoar som förvaltas av en annan kollektiv förvaltningsorganisation som inte vill göra detta direkt. För att säkerställa att detta krav inte är oproportionellt och inte går längre än vad som är nödvändigt bör den tillfrågade kollektiva förvaltningsorganisationen vara skyldig att godta representationen endast om begäran är begränsad till sådana närrättigheter eller kategorier av närrättigheter som den tillfrågade organisationen själv representerar. Kravet bör dessutom endast gälla kollektiva förvaltningsorganisationer som aggregerar repertoarer och bör inte utökas till kollektiva förvaltningsorganisationer som endast tillhandahåller gränsöverskridande licenser för sin egen repertoar. Inte heller bör kravet gälla kollektiva förvaltningsorganisationer som enbart aggregerar rättigheter till samma verk för att kunna göra gemensam licensiering av rätten till mångfaldigande och rätten till överföring till allmänheten beträffande dessa verk. För att skydda intressena för rättighetshavarna hos den kollektiva förvaltningsorganisation som beviljar tillståndet och se till att små och mindre välkända repertoarer i medlemsstaterna kan få tillträde till den inre marknaden på lika villkor är det viktigt att repertoaren hos den kollektiva förvaltningsorganisation som beviljar tillståndet förvaltas på samma villkor som repertoaren hos den kollektiva förvaltningsorganisation för vilken tillståndet beviljas, och att den ingår i erbjudanden som den senare organisationen tillhandahåller leverantörer av nättjänster. Den förvaltningsavgift som debiteras av den kollektiva förvaltningsorganisation för vilken tillståndet beviljats bör göra det möjligt för organisationen att få igen de nödvändiga och skäliga investeringar som den gjort. Avtal genom vilka en kollektiv förvaltningsorganisation ger en eller flera andra organisationer tillstånd att utfärda gränsöverskridande licenser för sin egen musikrepertoar för användning på nätet bör inte hindra den förstnämnda kollektiva förvaltningsorganisationen från att fortsätta utfärda licenser begränsade till den medlemsstats territorium där organisationen är etablerad, för sin egen repertoar och all annan repertoar som den har tillstånd att representera inom territoriet i fråga.
- (47) Syftet med och effektiviteten hos bestämmelserna rörande gränsöverskridande licensiering som utförs av de kollektiva förvaltningsorganisationerna undermineras

kraftigt om rättighetshavarna inte kan utöva sådana rättigheter i fråga om att utfärda gränsöverskridande licenser i fall där den kollektiva förvaltningsorganisation till vilken de har anförtrott sina rättigheter inte skulle utfärda eller erbjuda gränsöverskridande licenser och dessutom inte skulle vilja ge en annan kollektiv förvaltningsorganisation tillstånd att göra detta. Det skulle därför vara viktigt att rättighetshavarna under sådana omständigheter kan utöva rättigheten att själva eller genom en eller flera andra parter utfärda de gränsöverskridande licenser som leverantörerna av nättjänster vill ha, genom att återta rättigheterna från sin ursprungliga kollektiva förvaltningsorganisation i den utsträckning som krävs för gränsöverskridande licensiering för användning på nätet och låta samma rättigheter vara kvar hos den ursprungliga organisationen med avseende på icke gränsöverskridande licensiering.

- (48) Sändarföretagen har i allmänhet en licens från en lokal kollektiv förvaltningsorganisation för sina egna utsändningar av radio- och teveprogram som innehåller musikaliska verk. En sådan licens är ofta begränsad till utsändningar. För att göra sådana utsändningar tillgängliga också på nätet krävs en licens för närrättigheter till musikaliska verk. För att underlätta licensiering av närrättigheter till musikaliska verk när det gäller samtidig och fördröjd sändning på nätet av teve- och radiosändningar är det nödvändigt att uppställa ett undantag från de regler som annars gäller för gränsöverskridande licensiering av närrättigheter till musikaliska verk. Ett sådant undantag bör begränsas till vad som är nödvändigt för att få tillgång till teve- eller radioprogram på nätet och till material som har ett klart och underordnat förhållande till originalsändningen och som produceras t.ex. för komplettering, förhandsvisning eller recension av teve- eller radioprogrammet i fråga. Undantaget bör inte fungera så att konkurrensen snedvrids jämfört med andra tjänster som ger konsumenterna tillgång till enskilda musikaliska eller audiovisuella verk på nätet och inte heller leda till begränsande förfaranden såsom uppdelning av marknader eller kunder, vilket skulle strida mot artikel 101 eller 102 i EUF-fördraget.
- (49) Det är nödvändigt att säkerställa att bestämmelserna i den nationella lagstiftning som antas enligt detta direktiv verkställs effektivt. De kollektiva förvaltningsorganisationerna bör erbjuda sina medlemmar särskilda förfaranden för hantering av klagomål. Dessa förfaranden bör också vara tillgängliga för andra rättighetshavare som en kollektiv förvaltningsorganisation representerar direkt och för andra kollektiva förvaltningsorganisationer för vilkas räkning den förvaltar rättigheter genom ett representationsavtal. Vidare bör medlemsstaterna ha rätt att föreskriva att tvister mellan kollektiva förvaltningsorganisationer, deras medlemmar, rättighetshavare eller användare vad gäller tillämpningen av detta direktiv kan bli föremål för ett snabbt, oberoende och opartiskt förfarande för alternativ tvistlösning. I synnerhet kan bestämmelserna om gränsöverskridande licensiering av närrättigheter för musikaliska verk försvagas om tvister mellan kollektiva förvaltningsorganisationer och andra parter inte får en snabb och effektiv lösning. Därför är det lämpligt att, utan att det påverkar rättigheten att vända sig till domstol, föreskriva en möjlighet till ett lättillgängligt, effektivt och opartiskt förfarande utanför domstol, till exempel

medling eller skiljedom, för att lösa konflikter mellan å ena sidan kollektiva förvaltningsorganisationer som utfärdar gränsöverskridande licenser och å andra sidan leverantörer av nättjänster, rättighetshavare och andra kollektiva förvaltningsorganisationer. I detta direktiv föreskrivs inte någon specifik typ av alternativ tvistlösning, och det fastställs inte heller vilket organ som bör ansvara för denna tvistlösning, under förutsättning att det finns garantier för att organet i fråga är oberoende, opartiskt och effektivt. Slutligen är det också lämpligt att kräva att medlemsstaterna har oberoende, opartiska och effektiva tvistlösningsförfaranden som inbegriper antingen organ med expertis på det immaterialrättsliga området eller domstolar och som är ändamålsenliga för att lösa kommersiella tvister mellan kollektiva förvaltningsorganisationer och användare i fråga om gällande eller föreslagna licensieringsvillkor eller om avtalsbrott.

- (50) Medlemsstaterna bör inrätta lämpliga förfaranden som gör det möjligt att övervaka om kollektiva förvaltningsorganisationer efterlever detta direktiv. Samtidigt som det inte är lämpligt att detta direktiv begränsar medlemsstaternas val vare sig av behöriga myndigheter eller om kontrollen över de kollektiva förvaltningsorganisationerna sker på förhand eller i efterhand, bör det säkerställas att sådana myndigheter är kapabla att effektivt och skyndsamt hantera problem som skulle kunna uppstå vid tillämpningen av detta direktiv. Medlemsstaterna bör inte vara skyldiga att inrätta nya behöriga myndigheter. Vidare bör det finnas möjlighet för medlemmarna i en kollektiv förvaltningsorganisation, rättighetshavare, användare, kollektiva förvaltningsorganisationer och andra berörda parter att underrätta en behörig myndighet om verksamheter eller omständigheter som enligt deras uppfattning innebär att kollektiva förvaltningsorganisationer och, i förekommande fall, användare gör sig skyldiga till lagöverträdelse. Medlemsstaterna bör se till att de behöriga myndigheterna har befogenhet att ålägga sanktioner eller vidta åtgärder om bestämmelser i nationell rätt som genomför detta direktiv överträds. Detta direktiv föreskriver inte några specifika typer av sanktioner eller åtgärder så länge de är effektiva, proportionella och avskräckande. Sådana sanktioner eller åtgärder kan inbegripa föreläggande om att avskeda direktörer som agerat försumligt, inspektioner i de lokaler som en kollektiv förvaltningsorganisation förfogar över eller, om en kollektiv förvaltningsorganisation fått tillstånd att verka, åtgärder som innebär att organisationen fråntas tillståndet. Detta direktiv bör vara neutralt i fråga om tillstånds- och kontrollsystem i medlemsstaterna, inklusive representativitetskrav för kollektiva förvaltningsorganisationer, förutsatt att de är förenliga med unionsrätten och inte utgör något hinder för att detta direktiv tillämpas fullt ut.

- (51) För att säkerställa att kraven rörande gränsöverskridande licensiering efterlevs bör det finnas särskilda bestämmelser om övervakning av hur de genomförs. Medlemsstaternas behöriga myndigheter och kommissionen bör för

detta syfte samarbeta med varandra. Medlemsstaterna bör bistå varandra genom att utbyta information mellan sina behöriga myndigheter för att underlätta övervakningen av de kollektiva förvaltningsorganisationerna.

- (52) Det är viktigt att de kollektiva förvaltningsorganisationerna respekterar rätten till privatliv och skyddet av personuppgifter för alla rättighetshavare, medlemmar, användare och andra personer vars uppgifter de hanterar. Direktiv 95/46/EG reglerar den behandling av personuppgifter som sker inom ramen för det direktivet i medlemsstaterna och under tillsyn av medlemsstaternas behöriga myndigheter, särskilt de offentliga oberoende myndigheter som medlemsstaterna har utsett. Rättighetshavarna bör få nödvändig information om hur deras uppgifter hanteras, vem som är mottagare till uppgifterna, tidsgränser för hur länge sådana uppgifter hålls i databaser och hur rättighetshavarna kan utöva sin rätt att få tillgång till, korrigera eller radera uppgifter som rör deras person enligt direktiv 95/46/EG. Särskilt gäller att unika identifierare som gör det möjligt att indirekt identifiera en person bör hanteras som personuppgifter i den mening som avses i det direktivet.
- (53) Bestämmelserna om verkställighetsåtgärder bör inte påverka oberoende offentliga nationella myndigheters behörigheter som de fastställts av medlemsstaterna enligt direktiv 95/46/EG för övervakning av att de nationella bestämmelser som antagits för att genomföra det direktivet efterlevs.

- (54) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. De bestämmelser i detta direktiv som rör tvistlösning bör inte hindra parterna från att utöva sin rätt att vända sig till domstol enligt det som garanteras i stadgan.

- (55) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att förbättra medlemmarnas möjligheter att utöva kontroll över verksamheten i de kollektiva förvaltningsorganisationerna, garantera tillräcklig insyn i dem och förbättra den gränsöverskridande licensieringen av upphovsrättigheter till musikaliska verk för användning på nätet, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av deras omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen anta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel, går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (56) Bestämmelserna i detta direktiv påverkar inte tillämpningen av konkurrensregler och annan relevant lagstiftning inom andra områden såsom sekretess, affärshemligheter, integritet, tillgång till handlingar, avtalsrätt och internationell privaträtt rörande lagkonflikter och domstolars behörighet, samt arbetstagares och arbetsgivares föreningsfrihet och deras organisationsrätt.
- (57) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument⁽¹⁾, har medlemsstaterna åtagit sig att, i de fall detta är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.
- (58) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001⁽²⁾ och avgav ett yttrande den 9 oktober 2012.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

I detta direktiv fastställs de krav som är nödvändiga för att säkerställa att kollektiva förvaltningsorganisationer förvaltar upphovsrätt och närstående rättigheter på ett välfungerande sätt. Likaså fastställs krav för de kollektiva förvaltningsorganisationernas gränsöverskridande licensiering av upphovsrättigheter till musikaliska verk för användning på nätet.

⁽¹⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Avdelningarna I, II, IV och V med undantag för artiklarna 34.2 och 38 är tillämpliga på alla kollektiva förvaltningsorganisationer som är etablerade inom unionen.
2. Avdelning III och artiklarna 34.2 och 38 är tillämpliga på kollektiva förvaltningsorganisationer som är etablerade inom unionen och förvaltar upphovsrättigheter till musikaliska verk för gränsöverskridande användning på nätet.
3. De relevanta bestämmelserna i detta direktiv är tillämpliga på enheter som direkt eller indirekt, helt eller delvis ägs eller kontrolleras av en kollektiv förvaltningsorganisation, förutsatt att sådana enheter bedriver en verksamhet som, om den skulle bedrivas av den kollektiva förvaltningsorganisationen, skulle omfattas av bestämmelserna i detta direktiv.
4. Artiklarna 16.1, 18, 20, 21.1 a, b, c, e, f och g, 36 och 42 är tillämpliga på alla oberoende förvaltningsenheter som är etablerade inom unionen.

Artikel 3

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

- a) *kollektiv förvaltningsorganisation*: en organisation som har tillstånd enligt lag eller genom överlåtelse, licens eller annat avtal att som sitt enda eller huvudsakliga syfte förvalta upphovsrätter eller närstående rättigheter för mer än en rättighetshavare till gemensamt gagn för dessa rättighetshavare, och som uppfyller minst ett av följande kriterier:
 - i) organisationen ägs eller kontrolleras av sina medlemmar,
 - ii) organisationen är organiserad på ideell basis.
- b) *oberoende förvaltningsenhet*: en organisation som enligt lag eller genom överlåtelse, licens eller annat avtal har tillstånd att som sitt enda eller huvudsakliga syfte förvalta upphovsrätter eller närstående rättigheter för mer än en rättighetshavare till gemensamt gagn för dessa rättighetshavare, och som
 - i) inte, vare sig direkt eller indirekt, helt eller delvis, ägs eller kontrolleras av rättighetshavare, och som
 - ii) organiseras på vinstbasis.
- c) *rättighetshavare*: en person eller enhet, som inte är en kollektiv förvaltningsorganisation, som innehar upphovsrätt eller närstående rättighet eller som, inom ramen för ett avtal om utnyttjande av rättigheter eller enligt lag, har rätt till en del av rättighetsintäkterna.

- d) *medlem*: en rättighetshavare eller en enhet som representerar rättighetshavare, inbegripet andra kollektiva förvaltningsorganisationer och rättighetshavarsammanslutningar, som uppfyller kraven för medlemskap i den kollektiva förvaltningsorganisationen och som organisationen har beviljat tillträde.
- e) *stadga*: stiftelseurkund och bolagsordning, stadga, regler eller konstituerande handlingar för en kollektiv förvaltningsorganisation.
- f) *medlemsstämma*: det organ i den kollektiva förvaltningsorganisationen där medlemmarna deltar och utövar sin rösträtt, oberoende av organisationens juridiska form.
- g) *direktör*:
 - i) en ledamot av styrelsen i de fall där nationell rätt eller stadgan för den kollektiva förvaltningsorganisationen föreskriver en enda styrelse,
 - ii) en ledamot av styrelsen eller övervakningsorganet i de fall där nationell rätt eller stadgan för den kollektiva förvaltningsorganisationen föreskriver en dualistisk styrelse.
- h) *rättighetsintäkter*: inkomster som en kollektiv förvaltningsorganisation har inkasserat för rättighetshavarnas räkning, oavsett om de härrör från en ensamrätt, en rätt till ersättning eller en rätt till kompensation.
- i) *förvaltningsavgifter*: de belopp som en kollektiv förvaltningsorganisation debiterar, drar av eller kompenserar för från rättighetsintäkter eller från inkomst som härrör från investering av sådana intäkter för att täcka kostnaderna för förvaltning av upphovsrätt eller närstående rättigheter.
- j) *representationsavtal*: avtal mellan kollektiva förvaltningsorganisationer genom vilket en kollektiv förvaltningsorganisation ger en annan kollektiv förvaltningsorganisation tillstånd att förvalta de rättigheter den representerar, inbegripet avtal som sluts enligt artiklarna 29 och 30.
- k) *användare*: en person eller enhet som driver verksamhet som kräver tillstånd från rättighetshavare, ersättning till rättighetshavare eller betalning av kompensation till rättighetshavare och som inte agerar i egenskap av konsument.
- l) *repertoar*: de rättigheter till verk som en kollektiv förvaltningsorganisation förvaltar.
- m) *gränsöverskridande licens*: en licens som täcker fler än en medlemsstats territorium.

- n) *när rättigheter till musikaliska verk*: rättigheter som en upphovsman har till ett musikaliskt verk enligt artiklarna 2 och 3 i direktiv 2001/29/EG och som krävs för att kunna tillhandahålla en nättjänst.

AVDELNING II

KOLLEKTIVA FÖRVALTNINGSORGANISATIONER

KAPITEL 1

Kollektiva förvaltningsorganisationer: representation av rättighetshavare samt medlemskap och organisation

Artikel 4

Allmänna principer

Medlemsstaterna ska se till att kollektiva förvaltningsorganisationer agerar i bästa intresse för de rättighetshavare vars rättigheter de representerar och att de inte ålägger dem skyldigheter som inte objektivt sett är nödvändiga för skyddet av rättighetshavarnas rättigheter och intressen eller för en effektiv förvaltning av deras rättigheter.

Artikel 5

Rättighetshavarnas rättigheter

1. Medlemsstaterna ska se till att rättighetshavarna har de rättigheter som fastställs i punkterna 2–8 och att dessa rättigheter anges i stadgan eller medlemskapsvillkoren för den kollektiva förvaltningsorganisationen.
2. Rättighetshavarna ska få ge valfri kollektiv förvaltningsorganisation tillstånd att förvalta valfria rättigheter, kategorier av rättigheter eller typer av verk och andra alster, för valfria territorier oberoende av organisationens eller rättighetshavarens nationalitet, hemvist eller etableringsmedlemsstat. Såvida inte den kollektiva förvaltningsorganisationen har objektivt grundade skäl att avslå en begäran om förvaltning ska den vara skyldig att förvalta sådana rättigheter, kategorier av rättigheter eller typer av verk och andra alster, förutsatt att förvaltningen av dem ingår i organisationens verksamhetsområde.
3. Rättighetshavarna ska ha rätt att bevilja licenser för icke-kommersiell användning av rättigheter, kategorier av rättigheter, typer av verk och andra alster efter eget val.
4. Rättighetshavarna ska ha rätt att ta tillbaka tillståndet att förvalta rättigheter, kategorier av rättigheter eller typer av verk och andra alster som de har beviljat en kollektiv förvaltningsorganisation eller att från en sådan organisation ta tillbaka någon av de rättigheter, kategorier av rättigheter, typer av verk och andra alster efter eget val i enlighet med punkt 2 och för de territorier de väljer, med rimligt varsel som inte överskrider sex månader. Den kollektiva förvaltningsorganisationen får besluta att ett sådant avslutande eller fråntagande ska träda i kraft först i slutet av räkenskapsåret.

5. Om det finns utestående belopp till en rättighetshavare för utnyttjande som inträffat innan tillbakatagandet av tillståndet eller fråntagandet av rättigheter trädde i kraft eller under en licens som beviljats innan ett sådant tillbakatagande av rättigheter trädde i kraft, ska rättighetshavaren ha kvar sina rättigheter enligt artiklarna 12, 13, 18, 20, 28 och 33.

6. En kollektiv förvaltningsorganisation får inte begränsa utövandet av rättigheter enligt punkterna 4 och 5 genom att, som ett villkor för att utöva dessa rättigheter, kräva att förvaltningen av rättigheter eller kategorier av rättigheter eller typer av verk eller andra alster som tagits tillbaka anförtros en annan kollektiv förvaltningsorganisation.

7. I situationer där en rättighetshavare ger en kollektiv förvaltningsorganisation tillstånd att förvalta dennes rättigheter ska rättighetshavaren ge sitt uttryckliga medgivande specifikt för varje rättighet eller kategori av rättigheter eller typ av verk eller andra alster som rättighetshavaren beviljar organisationen tillstånd att förvalta. Varje sådant medgivande ska finnas dokumenterat.

8. En kollektiv förvaltningsorganisation ska underrätta rättighetshavarna om deras rättigheter enligt punkterna 1–7 och om villkoren för den rättighet som föreskrivs i punkt 3, innan den erhåller deras tillstånd att förvalta rättigheter eller kategorier av rättigheter eller typer av verk eller andra alster.

En kollektiv förvaltningsorganisation ska underrätta de rättighetshavare som redan har gett organisationen tillstånd, om deras rättigheter enligt punkterna 1–7 och om villkoren för den rättighet som föreskrivs i punkt 3 senast den 10 oktober 2016.

Artikel 6

Regler för medlemskap i kollektiva förvaltningsorganisationer

1. Medlemsstaterna ska se till att kollektiva förvaltningsorganisationer efterlever de regler som anges i punkterna 2–5.

2. En kollektiv förvaltningsorganisation ska godta rättighetshavare och enheter som representerar rättighetshavare, inbegripet andra kollektiva förvaltningsorganisationer och sammanslutningar av rättighetshavare, som medlemmar om de uppfyller kraven för medlemskap, vilka ska baseras på objektiva, transparenta och icke-diskriminerande kriterier. Dessa krav för medlemskap ska anges i stadgan eller medlemskapsvillkoren för den

kollektiva förvaltningsorganisationen och de ska vara allmänt tillgängliga. I situationer där en kollektiv förvaltningsorganisation vägrar godkänna en begäran om medlemskap ska den ge rättighetshavaren en tydlig motivering av skälen till sitt beslut.

3. Stadgan för en kollektiv förvaltningsorganisation ska omfatta lämpliga och effektiva mekanismer för medlemmarnas deltagande i organisationens beslutsfattande. De olika kategorierna av medlemmar ska vara skäliga och balanserat representerade i beslutsfattandet.

4. En kollektiv förvaltningsorganisation ska ge sina medlemmar möjlighet att kommunicera den på elektronisk väg, även när det gäller att utöva medlemsrättigheter.

5. En kollektiv förvaltningsorganisation ska föra medlemsregister och regelbundet uppdatera dessa register.

Artikel 7

Rättigheter för rättighetshavare som inte är medlemmar i den kollektiva förvaltningsorganisationen

1. Medlemsstaterna ska se till att de kollektiva förvaltningsorganisationerna följer bestämmelserna i artiklarna 6.4, 20, 29.2 och 33 vad gäller rättighetshavare som enligt lag eller genom överlåtelse, licens eller annat avtal har ett direkt rättsligt förhållande till organisationerna men som inte är deras medlemmar.

2. Medlemsstaterna får tillämpa andra bestämmelser i detta direktiv på de rättighetshavare som avses i punkt 1.

Artikel 8

Medlemsstämma i en kollektiv förvaltningsorganisation

1. Medlemsstaterna ska se till att medlemsstämman organiseras i enlighet med punkterna 2–10.

2. Medlemsstämman ska sammankallas minst en gång per år.

3. Medlemsstämman ska besluta om alla ändringar i stadgan och medlemskapsvillkoren för den kollektiva förvaltningsorganisationen i de fall där dessa villkor inte regleras av stadgan.

4. Medlemsstämman ska besluta om utnämning eller avskedande av direktörer, utvärdera deras allmänna prestationer och godkänna deras ersättning och andra förmåner såsom monetära och icke-monetära förmåner, pensionsförmåner och pensionsrättigheter, rätt till andra förmåner och rätt till avgångsvederlag.

I en kollektiv förvaltningsorganisation som har ett system med dualistisk styrelse får medlemsstämman inte besluta om utnämning eller avskedande av styrelseledamöter eller godkänna deras ersättningar och andra förmåner i de fall där befogenheten att fatta sådana beslut har delegerats till övervakningsorganet.

5. Enligt det som anges i kapitel 2 i avdelning II ska medlemsstämman åtminstone besluta om följande:

- a) De allmänna principerna för fördelningen av utestående belopp till rättighetshavare.
- b) De allmänna principerna för användningen av belopp som inte kan fördelas.
- c) Den allmänna investeringsstrategin när det gäller rättighetsintäkter och eventuella inkomster som härrör från investerade rättighetsintäkter.
- d) De allmänna principerna för avdrag från rättighetsintäkter och från eventuella inkomster som härrör från investerade rättighetsintäkter.
- e) Användningen av belopp som inte kan fördelas.
- f) Riskhanteringsstrategi.
- g) Godkännande av eventuella förvärv, försäljningar eller in-teckningar av fast egendom.
- h) Godkännande av sammanslagningar och allianser, inrättande av dotterenheter, förvärv av andra enheter eller aktier eller rättigheter i andra enheter.
- i) Godkännande av upptagande av lån, utlåning eller ställande av säkerheter för lån.

6. Medlemsstämman får genom ett stämmobeslut eller en bestämmelse i stadgan delegera befogenheterna i punkt 5 f, g, h och i till det organ som utövar övervakningsfunktionen.

7. I enlighet med punkt 5 a–d får medlemsstaterna kräva att medlemsstämman ska fastställa mer ingående villkor för användningen av rättighetsintäkterna och de inkomster som härrör från investerade rättighetsintäkter.

8. Medlemsstämman ska kontrollera verksamheten i den kollektiva förvaltningsorganisationen genom att åtminstone besluta om utnämning och entledigande av revisor och godkännande av den årliga insynsrapport som avses i artikel 22.

Medlemsstaterna får tillåta alternativa system eller förfaranden för utnämning och entledigande av revisor, förutsatt att dessa

system eller förfaranden har utformats för att säkerställa revisorns oberoende från de personer som leder verksamheten i den kollektiva förvaltningsorganisationen.

9. Alla medlemmar i en kollektiv förvaltningsorganisation ska ha rätt att delta i och ha rätt att rösta vid medlemsstämman. Medlemsstaterna får dock tillåta begränsningar av den rätt som medlemmarna i den kollektiva förvaltningsorganisationen har att delta och utöva rösträtt vid medlemsstämman, på grundval av ett av eller båda följande kriterier:

- a) Medlemskapets varaktighet.
- b) Belopp som har mottagits av eller är utestående till en medlem.

Förutsättningen är att dessa kriterier fastställs och tillämpas på ett skäligt och proportionellt sätt.

De kriterier som fastställs i leden a och b i första stycket ska anges i stadgan eller medlemskapsvillkoren för den kollektiva förvaltningsorganisationen, och de ska vara allmänt tillgängliga i enlighet med artiklarna 19 och 21.

10. Varje medlem i en kollektiv förvaltningsorganisation ska ha rätt att utnämna valfri person eller enhet som fullmakts-havare för att delta och rösta vid medlemsstämman på den medlemmens vägnar, förutsatt att en sådan utnämning inte resulterar i en intressekonflikt som kan uppstå exempelvis om den utnämmande medlemmen och fullmakts-havaren tillhör olika kategorier av rättighetshavare inom den kollektiva förvaltningsorganisationen.

Medlemsstaterna får emellertid föreskriva begränsningar beträffande utnämmandet av fullmakts-havare och deras utövande av rösträtt tillhörande de medlemmar som de representerar, om sådana begränsningar inte utgör ett hinder för medlemmarnas möjlighet att på ett lämpligt och effektivt sätt delta i beslutsfattandet i den kollektiva förvaltningsorganisationen.

Varje fullmakt ska gälla för en enda medlemsstämma. Fullmakts-havaren ska åtnjuta samma rättigheter vid medlemsstämman som den medlem som har utnämnt honom eller henne skulle ha haft. Fullmakts-havaren ska rösta i enlighet med instruktionerna från den medlem som har utnämnt honom eller henne.

11. Medlemsstaterna får besluta att de befogenheter som tillhör medlemsstämman får utövas av en delegatförsamling som minst vart fjärde år väljs av medlemmarna i den kollektiva förvaltningsorganisationen, förutsatt att

- a) det säkerställs att medlemmarna på ett lämpligt och effektivt sätt deltar i beslutsfattandet i den kollektiva förvaltningsorganisationen, och att
- b) de olika kategorierna av medlemmar är skäliga och balanserat representerade i delegatförsamlingen.

De regler som anges i punkterna 2–10 ska i tillämpliga delar gälla delegatförsamlingen

12. Om en kollektiv förvaltningsorganisation på grund av sin juridiska form inte har en medlemsstämma, får medlemsstaterna besluta att de befogenheter som tillhör den stämman ska utövas av samma organ som ansvarar för övervakningsfunktionen. De bestämmelser som anges i punkterna 2–5 och 7 och 8 ska i tillämpliga delar gälla övervakningsorganet.

13. Om en kollektiv förvaltningsorganisation har medlemmar som är enheter som representerar rättighetshavare får medlemsstaterna besluta att samtliga eller delar av de befogenheter som tillhör medlemsstämman ska utövas av en församlad grupp av dessa rättighetshavare. De regler som anges i punkterna 2–10 ska i tillämpliga delar gälla den församlade gruppen av rättighetshavare.

Artikel 9

Övervakningsfunktion

1. Medlemsstaterna ska se till att varje kollektiv förvaltningsorganisation har en övervakningsfunktion som kontinuerligt övervakar hur personer som leder organisationens verksamhet fungerar och hur de uppfyller sina plikter.
2. Inom det organ som har denna övervakningsfunktion ska det finnas en skälig och balanserad representation av de olika medlemskategorierna i den kollektiva förvaltningsorganisationen.
3. Varje person som utövar övervakningsfunktionen ska till medlemsstämman lämna en årlig individuell redogörelse om intressekonflikter, innehållande den information som avses i artikel 10.2 andra stycket.
4. Det organ som utövar övervakningsfunktionen ska sammanträda regelbundet och ha minst följande befogenheter:
- a) Utöva de befogenheter som medlemsstämman har delegerat till organet, bland annat i enlighet med artikel 8.4 och 8.6.

- b) Övervaka de personer som avses i artikel 10 vad gäller verksamhet och skyldigheter, inklusive verkställandet av besluten från medlemsstämman och framför allt de allmänna principer som anges i artikel 8.5 a–d.

5. Övervakningsorganet ska minst en gång per år rapportera om utövandet av sina befogenheter till medlemsstämman.

Artikel 10

Skyldigheter för personer som leder verksamheten i den kollektiva förvaltningsorganisationen

1. Medlemsstaterna ska se till att varje kollektiv förvaltningsorganisation vidtar alla nödvändiga åtgärder för att de personer som leder dess verksamhet gör det på ett sunt, ansvarsfullt och lämpligt sätt, med sunda förvaltnings- och redovisningsmetoder och mekanismer för intern kontroll.

2. Medlemsstaterna ska se till att de kollektiva förvaltningsorganisationerna inför och tillämpar förfaranden för att undvika intressekonflikter, och – om sådana intressekonflikter inte kan undvikas – för att identifiera, hantera, övervaka och tillkännage faktiskt förekommande eller potentiella intressekonflikter på ett sådant sätt att dessa inte skadar de gemensamma intressena för de rättighetshavare som organisationen representerar.

De förfaranden som avses i första stycket ska inbegripa en årlig individuell redogörelse från var och en av de personer som avses i punkt 1 till medlemsstämman, innehållande följande information:

- a) Eventuella intressen i den kollektiva förvaltningsorganisationen.
- b) Alla ersättningar som erhållits från den kollektiva förvaltningsorganisationen under föregående räkenskapsår, inbegripet i form av pensionssystem, naturaförmåner och andra typer av förmåner.
- c) Alla belopp som erhållits under föregående räkenskapsår i egenskap av rättighetshavare från den kollektiva förvaltningsorganisationen.
- d) En redogörelse för faktiskt förekommande eller potentiella konflikter mellan personliga intressen och den kollektiva förvaltningsorganisationens intressen eller mellan skyldigheter gentemot den kollektiva förvaltningsorganisationen och skyldigheter gentemot andra fysiska eller juridiska personer.

KAPITEL 2

Förvaltningen av rättighetsintäkter

Artikel 11

Inkassering och användning av rättighetsintäkter

1. Medlemsstaterna ska se till att kollektiva förvaltningsorganisationer efterlever de regler som anges i punkterna 2–5.

2. En kollektiv förvaltningsorganisation ska iaktta omsorg vid inkassering och förvaltning av rättighetsintäkter.

3. En kollektiv förvaltningsorganisation ska i sina räkenskaper separera

a) rättighetsintäkter och inkomster från investeringar av rättighetsintäkter, och

b) alla eventuella egna tillgångar och inkomster från sådana tillgångar, från förvaltningsavgifter eller från annan verksamhet.

4. En kollektiv förvaltningsorganisation ska inte få använda rättighetsintäkter eller inkomster som härrör från investeringar av rättighetsintäkter för andra ändamål än fördelning till rättighetshavarna, utom när den har rätt att göra avdrag eller kompensera för förvaltningsavgifter i överensstämmelse med ett beslut som fattats i enlighet med artikel 8.5 d eller att använda rättighetsintäkterna eller inkomster som härrör från investeringar av rättighetsintäkter i överensstämmelse med ett beslut som fattats i enlighet med artikel 8.5.

5. I fall där en kollektiv förvaltningsorganisation investerar rättighetsintäkterna eller inkomster som härrör från investeringar av rättighetsintäkter, ska organisationen göra detta i bästa intresse för de rättighetshavare vars rättigheter den representerar, i enlighet med de allmänna investerings- och riskhanteringsprinciper som avses i artikel 8.5 c och f och med beaktande av följande regler:

a) Om det finns potentiella intressekonflikter ska den kollektiva förvaltningsorganisationen se till att investeringens enda syfte är dessa rättighetshavares intressen.

b) Tillgångarna ska investeras i syfte att trygga säkerhet, kvalitet, likviditet och vinst för portfolion som helhet.

c) Tillgångarna ska diversifieras tillräckligt för att undvika för stor betoning på någon viss tillgång och ackumulering av risker i portfolion som helhet.

Artikel 12

Avdrag

1. Medlemsstaterna ska se till att, i situationer där en rättighetshavare ger tillstånd till en kollektiv förvaltningsorganisation att förvalta vederbörandes rättigheter, ska organisationen, innan den erhåller rättighetshavarens medgivande till sådan förvaltning, ge rättighetshavaren information om förvaltningsavgifter och andra avdrag som tillämpas på rättighetsintäkter och på eventuella inkomster som härrör från investeringar av rättighetsintäkter.

2. Avdragen ska vara rimliga i förhållande till de tjänster som den kollektiva förvaltningsorganisationen tillhandahåller rättighetshavarna, i förekommande fall även till de tjänster som avses i punkt 4, och de ska fastställas enligt objektiva kriterier.

3. Förvaltningsavgifterna får inte överskrida de motiverade och dokumenterade kostnader som den kollektiva förvaltningsorganisationen har för att förvalta upphovsrätt och närstående rättigheter.

Medlemsstaterna ska se till att de krav som ställs vad gäller användningen och insynen i användningen av de belopp som dras av eller som det kompenseras för avseende förvaltningsavgifter tillämpas på alla andra avdrag som görs för att täcka kostnaderna för förvaltningen av upphovsrätt och närstående rättigheter.

4. I fall där en kollektiv förvaltningsorganisation erbjuder sociala, kulturella eller utbildningsrelaterade tjänster som finansieras genom avdrag från rättighetsintäkter eller från inkomster som härrör från investeringar av rättighetsintäkter, ska dessa tjänster erbjudas på grundval av rättvisa kriterier, särskilt när det gäller tillgången till och omfattningen av dessa tjänster.

Artikel 13

Fördelning av utestående belopp till rättighetshavare

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 15.3 och 28 ska medlemsstaterna se till att varje kollektiv förvaltningsorganisation regelbundet, omsorgsfullt och korrekt fördelar och betalar utestående belopp till rättighetshavarna, i enlighet med de allmänna fördelningsprinciper som avses i artikel 8.5 a.

Medlemsstaterna ska också se till att en kollektiv förvaltningsorganisation – eller dess medlemmar som är enheter som representerar rättighetshavare – fördelar och betalar dessa belopp till rättighetshavarna snarast möjligt och senast nio månader från slutet av det räkenskapsår under vilket rättighetsintäkten inkasserades, utom om det finns objektiva skäl, särskilt rörande rapportering från användarna, identifiering av rättigheter, rättighetshavare eller matchning av information om verk och andra alster med rättighetshavare, som hindrar organisationen eller i tillämpliga fall dess medlemmar från att respektera denna tidsfrist.

2. Om utestående belopp inte kan fördelas till rättighetshavare inom den tidsfrist som anges i punkt 1 på grund av att de berörda rättighetshavarna inte kan identifieras eller lokaliseras och om undantaget från den tidsfristen inte är tillämpligt, ska beloppen redovisas separat i den kollektiva förvaltningsorganisationens räkenskaper.

3. Den kollektiva förvaltningsorganisationen ska i överensstämmelse med punkt 1 vidta alla nödvändiga åtgärder för att identifiera och lokalisera rättighetshavarna. I synnerhet ska den kollektiva förvaltningsorganisationen, senast tre månader efter det att den tidsfrist som anges i punkt 1 löpt ut, göra information om verk och andra alster för vilka en eller flera rättighetshavare inte har identifierats eller lokaliserats tillgänglig för:

a) de rättighetshavare som den representerar eller de enheter som är dess medlemmar och som representerar rättighetshavare, ifall dessa enheter är medlemmar av den kollektiva förvaltningsorganisationen, och

- b) alla kollektiva förvaltningsorganisationer med vilka den har ingått representationsavtal.

Den information som avses i första stycket ska, förutsatt att den är tillgänglig, inbegripa följande:

- a) verkets eller alstrets titel,
- b) rättighetshavarens namn,
- c) den berörda förläggarens eller producentens namn, och
- d) all annan tillgänglig relevant information som skulle kunna bidra till att identifiera rättighetshavaren.

Den kollektiva förvaltningsorganisationen ska också granska de register som avses i artikel 6.5 och andra lätt tillgängliga register. Om ovannämnda åtgärder inte leder till resultat ska den kollektiva förvaltningsorganisationen göra denna information tillgänglig för allmänheten senast ett år efter tremånadersperiodens utgång.

4. Om utestående belopp inte kan fördelas till rättighetshavare och det har gått tre år från slutet av det räkenskapsår då rättighetsintäkterna i fråga inkasserades, och förutsatt att den kollektiva förvaltningsorganisationen har vidtagit alla nödvändiga åtgärder för att identifiera och lokalisera rättighetshavarna i enlighet med punkt 3, ska dessa belopp anses utgöra belopp som inte kan fördelas.

5. Medlemsstämman i den kollektiva förvaltningsorganisationen ska i enlighet med artikel 8.5 b besluta hur belopp som inte kan fördelas ska användas, utan att detta påverkar rättighetshavarnas rätt att hos den kollektiva förvaltningsorganisationen göra anspråk på sådana belopp i enlighet med nationell rätt om preskriptionstider.

6. Medlemsstaterna får begränsa eller fastställa hur belopp som inte kan fördelas får användas, bland annat genom att se till att sådana belopp används på ett särskilt och oberoende sätt för att finansiera social, kulturell och utbildande verksamhet till gagn för rättighetshavare.

KAPITEL 3

Förvaltning av rättigheter för andra kollektiva förvaltningsorganisationers räkning

Artikel 14

Rättigheter som förvaltas genom representationsavtal

Medlemsstaterna ska se till att en kollektiv förvaltningsorganisation inte diskriminerar någon rättighetshavare vars rättigheter den förvaltar genom representationsavtal, särskilt när det gäller

tillämpliga tariffer, förvaltningsavgifter och villkoren för inkassering av rättighetsintäkter och fördelning av utestående belopp till rättighetshavarna.

Artikel 15

Avdrag och betalningar när det finns ett representationsavtal

1. Medlemsstaterna ska se till att en kollektiv förvaltningsorganisation inte tillämpar avdrag, förutom med avseende på förvaltningsavgifter, på intäkter från rättigheter som den förvaltar genom representationsavtal eller på inkomster som härrör från investeringar av den rättighetsintäkten, såvida inte den andra kollektiva förvaltningsorganisation som är part i representationsavtalet uttryckligen ger sitt medgivande till sådana avdrag.

2. Den kollektiva förvaltningsorganisationen ska regelbundet, omsorgsfullt och korrekt fördela och betala utestående belopp till andra kollektiva förvaltningsorganisationer.

3. Den kollektiva förvaltningsorganisationen ska verkställa fördelningen och betalningen till den andra kollektiva förvaltningsorganisationen snarast möjligt och inte senare än nio månader från slutet av det räkenskapsår under vilket rättighetsintäkten inkasserades, såvida det inte finns objektiva skäl, särskilt rörande rapportering från användarna, identifiering av rättigheter, rättighetshavare eller matchning av information om verk och andra alster med rättighetshavare, som hindrar organisationen från att respektera denna tidsfrist.

Den andra kollektiva förvaltningsorganisationen, eller i tillämpliga fall dess medlemmar som är enheter som representerar rättighetshavare, ska fördela och betala ut dessa utestående belopp till rättighetshavarna snarast möjligt och senast sex månader från det att beloppen mottagits, såvida det inte finns objektiva skäl, särskilt rörande rapportering från användarna, identifiering av rättigheter, rättighetshavare eller matchning av information om verk och andra alster med rättighetshavare, som hindrar organisationen eller i tillämpliga fall dess medlemmar från att respektera denna tidsfrist.

KAPITEL 4

Förhållandet till användare

Artikel 16

Licensiering

1. Medlemsstaterna ska se till att de kollektiva förvaltningsorganisationerna och användarna förhandlar om licensieringen av rättigheter i ärligt uppsåt. Kollektiva förvaltningsorganisationer och användare ska förse varandra med all nödvändig information.

2. Licensieringsvillkoren ska baseras på objektiva och icke-diskriminerande kriterier. När kollektiva förvaltningsorganisationer utfärdar licenser ska de inte vara skyldiga att använda licensvillkor som avtalats med en användare som vägledande för andra typer av nättjänster, när användaren tillhandahåller en ny typ av nättjänst som varit tillgänglig för allmänheten i unionen i mindre än tre år.

Rättighetshavare ska få skälig ersättning för användningen av rättigheterna. Tarifferna för ensamrätter och rättigheter till ersättning ska vara rimliga i förhållande till bland annat det ekonomiska handelsvärdet för användningen av rättigheterna, med beaktande av arten och användningsområdet för verk och andra alster, samt i förhållande till det ekonomiska värdet för de tjänster som den kollektiva förvaltningsorganisationen tillhandahåller. Kollektiva förvaltningsorganisationer ska informera den berörda användaren om de kriterier som använts för fastställandet av tarifferna.

3. Kollektiva förvaltningsorganisationer ska utan onödigt dröjsmål besvara förfrågningar från användare och bland annat uppge vilken information som krävs för att organisationen ska kunna erbjuda en licens.

Efter att ha erhållit all relevant information ska den kollektiva förvaltningsorganisationen utan onödigt dröjsmål antingen erbjuda en licens eller ge användaren en motiverad förklaring till varför den inte avser att utfärda en licens för en viss tjänst.

4. En kollektiv förvaltningsorganisation ska se till att användarna kan kommunicera med den på elektronisk väg, bland annat för att rapportera om licensanvändningen i de fall detta är lämpligt.

Artikel 17

Användarnas skyldigheter

Medlemsstaterna ska anta bestämmelser för att se till att användarna, enligt överenskomna eller i förväg fastställda tidsangivelser och i ett överenskommet eller i förväg fastställt format, förser en kollektiv förvaltningsorganisation med sådan relevant information om användningen av de rättigheter som organisationen representerar som krävs för inkassering av rättighetsintäkterna och för fördelning och betalning av utestående belopp till rättighetshavare. De kollektiva förvaltningsorganisationerna och användarna ska, när de beslutar hur informationen ska lämnas, i så stor utsträckning som möjligt ta hänsyn till frivilliga branschnormer.

KAPITEL 5

Insyn och rapportering

Artikel 18

Information till rättighetshavarna om förvaltningen av deras rättigheter

1. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 i den här artikeln och artiklarna 19 och 28.2 ska medlemsstaterna se till

att de kollektiva förvaltningsorganisationerna minst en gång om året gör minst följande information tillgänglig för alla rättighetshavare till vilka organisationerna tillskrev rättighetsintäkter eller gjorde utbetalningar under den period som informationen avser:

- a) Alla kontaktuppgifter som rättighetshavaren har gett den kollektiva förvaltningsorganisationen tillstånd att använda för att identifiera och lokalisera rättighetshavaren.
- b) Rättighetsintäkter som har tillskrivits rättighetshavaren.
- c) Belopp som betalats av den kollektiva förvaltningsorganisationen till rättighetshavaren per kategori av förvaldade rättigheter och typ av användning.
- d) Den användningsperiod för vilken beloppen tillskrevs och betalades till rättighetshavaren, om inte objektiva skäl rörande rapportering från användaren hindrar den kollektiva förvaltningsorganisationen från att tillhandahålla den informationen.
- e) Avdrag som gjorts för förvaltningsavgifter.
- f) Avdrag som gjorts för annat än förvaltningsavgifter, även sådana som enligt nationell rätt kan krävas för sociala, kulturella eller utbildningsrelaterade tjänster.
- g) Eventuella rättighetsintäkter som tillskrivs rättighetshavaren men som inte har betalats för en viss period.

2. Om en kollektiv förvaltningsorganisation tillskriver rättighetsintäkter och har medlemmar som är enheter som ansvarar för fördelningen av rättighetsintäkter till rättighetshavare, ska organisationen förse dessa enheter med den information som anges i punkt 1, under förutsättning att de inte redan har den informationen. Medlemsstaterna ska se till att enheterna minst en gång per år gör åtminstone den information som anges i punkt 1 tillgänglig för varje rättighetshavare till vilken de tillskrivit rättighetsintäkter eller gjort utbetalningar för den period som informationen avser.

Artikel 19

Information till andra kollektiva förvaltningsorganisationer om förvaltningen av rättigheter som omfattas av representationsavtal

Medlemsstaterna ska se till att varje kollektiv förvaltningsorganisation minst en gång per år och på elektronisk väg gör åtminstone följande information tillgänglig för kollektiva förvaltningsorganisationer för vars räkning den förvaltar rättigheter genom ett representationsavtal för den period som informationen avser:

- a) De rättighetsintäkter som tillskrivits, de belopp som betalats av den kollektiva förvaltningsorganisationen per kategori av rättigheter som förvaltas och per typ av användning för de rättigheter den förvaltar genom representationsavtalet, samt alla rättighetsintäkter som tillskrivits men inte har betalats för en viss period.
- b) Avdrag som gjorts för förvaltningsavgifter.
- c) Avdrag som gjorts annat än för förvaltningsavgifter i enlighet med artikel 15.
- d) Information om licenser som beviljats eller vägrats rörande verk och andra alster som omfattas av representationsavtalet.
- e) Beslut som fattats vid medlemsstämman, om dessa beslut är relevanta för förvaltningen av rättigheter genom representationsavtalet.
- f) Standardlicensieringsavtal och tillämpliga standardtariffer, inklusive avdrag.
- g) Förteckning över de personer som avses i artikel 10.
- h) Organisationens allmänna principer för fördelning av utesående belopp till rättighetshavare.
- i) Organisationens allmänna principer om förvaltningsavgifter.
- j) Organisationens allmänna principer om avdrag, annat än för förvaltningsavgifter från rättighetsintäkter och från inkomster som härrör från investeringar av rättighetsintäkter, inbegripet avdrag för sociala, kulturella och utbildningsrelaterade tjänster.
- k) En förteckning över de representationsavtal som organisationen ingått, och namnen på de kollektiva förvaltningsorganisationer med vilka den har ingått dessa representationsavtal.
- l) De allmänna principerna för användningen av belopp som inte kan fördelas.
- m) De tillgängliga förfarandena för klagomålshantering och tvistlösning enligt artiklarna 33, 34 och 35.

Artikel 20

Information som på begäran ges till rättighetshavare, andra kollektiva förvaltningsorganisationer och användare

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 25 ska medlemsstaterna se till att en kollektiv förvaltningsorganisation efter en vederbörligt motiverad begäran, utan onödigt dröjsmål gör åtminstone följande information tillgänglig på elektronisk väg för varje kollektiv förvaltningsorganisation för vars räkning de representerar rättigheter genom representationsavtal eller för varje rättighetshavare eller användare:

- a) De verk eller andra alster som organisationen representerar, de rättigheter som den representerar, antingen direkt eller genom representationsavtal, och de territorier som omfattas, alternativt,
- b) om dessa verk eller alster inte kan anges på grund av omfattningen av verksamheten hos den kollektiva förvaltningsorganisationen, de typer av verk eller andra alster som organisationen representerar, de rättigheter som den förvaltar och de territorier som omfattas.

Artikel 21

Information till allmänheten

1. Medlemsstaterna ska se till att en kollektiv förvaltningsorganisation offentliggör åtminstone följande information:

- a) Organisationens stadga.
- b) Organisationens villkor för medlemskap och villkor för att avsluta ett tillstånd att förvalta rättigheter, om dessa villkor inte ingår i stadgan.

2. Den kollektiva förvaltningsorganisationen ska på sin offentliga webbplats offentliggöra och hålla uppdaterad den information som avses i punkt 1.

Artikel 22

Årlig insynsrapport

1. Medlemsstaterna ska se till att de kollektiva förvaltningsorganisationerna, oavsett deras juridiska form enligt nationell rätt, sammanställer och offentliggör en årlig insynsrapport, inbegripet den specialrapport som avses i punkt 3, för varje räkenskapsår senast åtta månader från det räkenskapsårets slut.

Den kollektiva förvaltningsorganisationen ska offentliggöra den årliga insynsrapporten på sin webbplats och ska hålla den tillgänglig för allmänheten i minst fem år.

2. Den årliga insynsrapporten ska innehålla minst de uppgifter som fastställs i bilagan.

3. En specialrapport ska avse användningen av de belopp som dragits av för sociala, kulturella och utbildningsrelaterade tjänster och ska minst innehålla de uppgifter som fastställs i punkt 3 i bilagan.

4. Räkenskapsuppgifterna i den årliga insynsrapporten ska granskas av en eller flera personer med lagstadgad behörighet att utföra revision i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG av den 17 maj 2006 om lagstadgad revision av årsbokslut och sammanställd redovisning och om ändring av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG samt om upphävande av rådets direktiv 84/253/EEG (EUT L 157, 9.6.2006, s. 87).

Revisionsberättelsen, inbegripet eventuella förbehåll till denna, ska återges i sin helhet i den årliga insynsrapporten.

Vid tillämpning av denna punkt ska räkenskapsuppgifterna bestå av de räkenskaper som avses i punkt 1 a i bilagan och finansiell information som avses i punkt 1 g och h samt punkt 2 i bilagan.

AVDELNING III

DE KOLLEKTIVA FÖRVALTNINGSORGANISATIONERNAS GRÄNSÖVERSKRIDANDE LICENSIERING AV NÄTRÄTTIGHETER TILL MUSIKALISKA VERK

Artikel 23

Gränsöverskridande licensiering på den inre marknaden

Medlemsstaterna ska se till att de kollektiva förvaltningsorganisationer som är etablerade på deras territorium uppfyller kraven i denna avdelning när de utfärdar gränsöverskridande licenser för näträttigheter till musikaliska verk.

Artikel 24

Resurser för att hantera gränsöverskridande licenser

1. Medlemsstaterna ska se till att en kollektiv förvaltningsorganisation som utfärdar gränsöverskridande licenser för näträttigheter till musikaliska verk har tillräckliga resurser för en effektiv och transparent elektronisk hantering av de uppgifter som behövs för förvaltningen av dessa licenser, inklusive med avseende på identifiering av repertoaren och övervakning av hur den används, fakturering av användare, inkassering av rättighetssintäkter och fördelning av utestående belopp till rättighetshavare.

2. Vid tillämpning av punkt 1 ska en kollektiv förvaltningsorganisation uppfylla åtminstone följande villkor:

- a) Den ska ha kapacitet att exakt kunna identifiera de musikaliska verk, helt eller delvis, som organisationen har tillstånd att representera.
- b) Den ska ha kapacitet att exakt kunna identifiera, helt eller delvis, och för varje berört territorium, de rättigheter och deras rättighetshavare som tillståndet gäller, för varje musikaliskt verk eller del av det som den kollektiva förvaltningsorganisationen har tillstånd att representera.
- c) Den ska använda unika identifierare för rättighetshavare och musikaliska verk, så långt som möjligt med beaktande av frivilliga branschnormer och branschförfaranden som tagits fram på internationell nivå eller unionsnivå.
- d) Den ska på lämpligt sätt snabbt och effektivt identifiera och åtgärda inkonsekvenser i uppgifter som hålls hos andra kollektiva förvaltningsorganisationer som utfärdar gränsöverskridande licenser för näträttigheter till musikaliska verk.

Artikel 25

Insyn i uppgifter rörande gränsöverskridande repertoar

1. Medlemsstaterna ska se till att en kollektiv förvaltningsorganisation som utfärdar gränsöverskridande licenser för näträttigheter till musikaliska verk på elektronisk väg och på en vederbörigt motiverad begäran förser leverantörer av nättjänster, rättighetshavare vars rättigheter den representerar och andra kollektiva förvaltningsorganisationer med aktuell information som medger identifiering av den nätmusikrepertoar som den representerar. Informationen ska omfatta

- a) de musikaliska verk som representeras,
- b) de rättigheter som representeras helt eller delvis, och
- c) de territorier som omfattas.

2. Den kollektiva förvaltningsorganisationen får vidta rimliga åtgärder för att vid behov skydda uppgifternas korrekthet och integritet, kontrollera deras återanvändning och skydda kommersiellt känslig information.

Artikel 26

Korrektheten hos uppgifter rörande gränsöverskridande repertoar

1. Medlemsstaterna ska se till att en kollektiv förvaltningsorganisation som utfärdar gränsöverskridande licenser för näträttigheter till musikaliska verk har inrättat förfaranden som ger rättighetshavare, andra kollektiva förvaltningsorganisationer och leverantörer av nättjänster möjlighet att begära en korrigering av de uppgifter som avses i förteckningen över villkor enligt artikel 24.2 eller de uppgifter som tillhandahålls enligt artikel 25, om dessa rättighetshavare, kollektiva förvaltningsorganisationer och leverantörer av nättjänster på grundval av rimliga belägg anser att det finns fel i uppgifterna eller informationen rörande deras näträttigheter till musikaliska verk. Om invändningarna är tillräckligt underbyggda ska den kollektiva förvaltningsorganisationen se till att uppgifterna eller informationen korrigeras utan onödigt dröjsmål.

2. Den kollektiva förvaltningsorganisationen ska ge rättighetshavare vars musikaliska verk ingår i organisationens musikrepertoar och rättighetshavare av vilka organisationen har fått tillstånd att förvalta deras näträttigheter till musikaliska verk i enlighet med artikel 31 möjlighet att i elektronisk form lämna information om sina musikaliska verk, sina rättigheter till dessa verk och de territorier för vilka rättighetshavarna ger organisationen sitt tillstånd. Därvid ska den kollektiva förvaltningsorganisationen och rättighetshavarna så långt som möjligt beakta internationella eller i unionen utvecklade frivilliga branschnormer eller branschförfaranden rörande utväxling av uppgifter så att rättighetshavarna kan specificera de musikaliska verk, helt eller delvis, näträttigheterna, helt eller delvis, och de territorier för vilka de ger sitt tillstånd till organisationen.

3. Om en kollektiv förvaltningsorganisation ger en annan kollektiv förvaltningsorganisation tillstånd att bevilja gränsöverskridande licenser för närrättigheter till musikaliska verk enligt artiklarna 29 och 30, ska den organisation som fått tillstånd också tillämpa punkt 2 i den här artikeln vad gäller rättighetshavare vars musikaliska verk ingår i repertoaren hos den kollektiva förvaltningsorganisation som beviljar tillståndet, såvida inte organisationerna avtalat något annat.

Artikel 27

Korrekt och snabb rapportering och fakturering

1. Medlemsstaterna ska se till att en kollektiv förvaltningsorganisation övervakar hur de närrättigheter till musikaliska verk som den representerar, helt eller delvis, används av leverantörerna av nättjänster till vilka organisationen har utfärdat en gränsöverskridande licens för dessa rättigheter.

2. Den kollektiva förvaltningsorganisationen ska ge leverantörerna av nättjänster möjlighet att på elektronisk väg rapportera den faktiska användningen av närrättigheter till musikaliska verk, och leverantörer av nättjänster ska på ett korrekt sätt rapportera om den faktiska användningen av sådana verk. Den kollektiva förvaltningsorganisationen ska ge möjlighet att använda minst en rapporteringsmetod som följer frivilliga branschnormer eller branschförfaranden som har tagits fram på internationell nivå eller unionsnivå för elektronisk utväxling av sådana uppgifter. Den kollektiva förvaltningsorganisationen får vägra att godta rapporter från leverantörer av nättjänster i godtyckligt format, om organisationen har erbjudit möjlighet att göra rapporteringen med användning av en branschnorm för elektronisk utväxling av uppgifter.

3. Den kollektiva förvaltningsorganisationen ska fakturera leverantören av nättjänster på elektronisk väg. Den kollektiva förvaltningsorganisationen ska ge möjlighet att använda åtminstone ett format som följer frivilliga branschnormer eller branschförfaranden som har tagits fram på internationell nivå eller unionsnivå. Fakturan ska innehålla uppgifter om de verk och rättigheter som har licensierats, helt eller delvis, på grundval av de uppgifter som avses i villkorsförteckningen enligt artikel 24.2, och motsvarande faktiska användningar, i den utsträckning detta är möjligt på grundval av den information som leverantören av nättjänster lämnat och det format som använts för att lämna denna information. Leverantören av nättjänster får inte vägra att godta fakturan på grund av fakturans format om den kollektiva förvaltningsorganisationen följer branschnormen.

4. Den kollektiva förvaltningsorganisationen ska fakturera leverantören av nättjänster korrekt och utan dröjsmål efter det att den faktiska användningen av närrättigheterna till det berörda musikaliska verket har rapporterats, utom om detta inte är möjligt av skäl som kan tillskrivas leverantören av nättjänster.

5. Den kollektiva förvaltningsorganisationen ska ge leverantören av nättjänster tillgång till lämpliga förfaranden för att ifrågasätta fakturans korrekthet, inbegripet när leverantören av nättjänster erhåller fakturor från en eller flera kollektiva förvaltningsorganisationer för samma närrättigheter till samma musikaliska verk.

Artikel 28

Korrekt och snabb betalning till rättighetshavarna

1. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3 ska medlemsstaterna se till att en kollektiv förvaltningsorganisation som utfärdat gränsöverskridande licenser för närrättigheter till musikaliska verk fördelar utestående belopp från sådana licenser till rättighetshavarna korrekt och utan dröjsmål efter det att den faktiska användningen av verket har rapporterats, utom om detta inte är möjligt av skäl som kan tillskrivas leverantören av nättjänster.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3 ska den kollektiva förvaltningsorganisationen tillsammans med varje utbetalning som den gör i enlighet med punkt 1 lämna åtminstone följande information till rättighetshavarna:

- a) Perioden för den användning som ligger till grund för utestående belopp till rättighetshavarna och de territorier där användningen ägt rum.
- b) Inkasserade belopp, gjorda avdrag och belopp som den kollektiva förvaltningsorganisationen har fördelat för varje närrättighet till ett musikaliskt verk som rättighetshavarna har gett tillstånd till organisationen att, helt eller delvis, representera.
- c) De belopp som har inkasserats för rättighetshavarna, de avdrag som gjorts och de belopp som den kollektiva förvaltningsorganisationen har fördelat uppdelat efter respektive leverantör av nättjänster.

3. Om en kollektiv förvaltningsorganisation ger en annan kollektiv förvaltningsorganisation tillstånd att utfärda gränsöverskridande licenser för närrättigheter till musikaliska verk enligt artiklarna 29 och 30, ska den organisation som fått tillstånd korrekt och utan dröjsmål fördela de belopp som avses i punkt 1 och tillhandahålla den information som avses i punkt 2 till den organisation som beviljar tillståndet. Den kollektiva förvaltningsorganisation som beviljar tillståndet ska ha ansvaret för vidarefördelning av sådana belopp och tillhandahållande av sådan information till rättighetshavarna, om annat inte avtalats mellan organisationerna emellan.

Artikel 29

Avtal mellan kollektiva förvaltningsorganisationer om gränsöverskridande licensiering

1. Medlemsstaterna ska se till att varje representationsavtal mellan kollektiva förvaltningsorganisationer genom vilka en kollektiv förvaltningsorganisation ger en annan kollektiv förvaltningsorganisation tillstånd att utfärda gränsöverskridande licenser för närrättigheter till musikaliska verk i sin egen musikrepertoar inte är av exklusiv karaktär. Den organisation som fått tillstånd ska förvalta dessa närrättigheter på icke-diskriminerande basis.

2. Den kollektiva förvaltningsorganisation som beviljar tillståndet ska underrätta sina medlemmar om avtalets huvudsakliga villkor, bland annat dess löptid och kostnaderna för de tjänster som den kollektiva förvaltningsorganisation som fått tillstånd uppställer.

3. Den kollektiva förvaltningsorganisation som har fått tillstånd ska underrätta den kollektiva förvaltningsorganisation som beviljat tillståndet om de huvudsakliga villkor som gäller för licensieringen av den sistnämnda organisationens näträttigheter, inbegripet typen av utnyttjande, alla bestämmelser som hör samman med eller påverkar licensavgiften, licensens löptid, redovisningsperioderna och de territorier som omfattas.

Artikel 30

Skyldighet att representera en annan kollektiv förvaltningsorganisation för gränsöverskridande licensiering

1. Medlemsstaterna ska se till att när en kollektiv förvaltningsorganisation, som inte utfärdar eller erbjuder sig att utfärda gränsöverskridande licenser för näträttigheter till musikaliska verk i sin egen repertoar, begär att en annan kollektiv förvaltningsorganisation tecknar ett representationsavtal för att representera dessa rättigheter, ska den tillfrågade organisationen godta en sådan begäran om den redan utfärdar eller erbjuder sig att utfärda gränsöverskridande licenser för samma kategori av näträttigheter till musikaliska verk i en eller flera andra kollektiva förvaltningsorganisationers repertoar.

2. Den tillfrågade kollektiva förvaltningsorganisationen ska besvara den begärande kollektiva förvaltningsorganisationen skriftligen och utan onödigt dröjsmål.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 5 och 6 ska den tillfrågade kollektiva förvaltningsorganisationen förvalta den repertoar som organisationen representerar för den begärande organisationen på samma villkor som den tillämpar på förvaltningen av sin egen repertoar.

4. Den tillfrågade kollektiva förvaltningsorganisationen ska i alla sina erbjudanden till leverantörer av nättjänster inbegripa den repertoar som den representerar för den begärande organisationen.

5. Förvaltningsavgiften för den tjänst som den tillfrågade kollektiva förvaltningsorganisationen tillhandahåller den begärande organisationen ska inte överskrida de skäligen kostnader som uppstår för den tillfrågade kollektiva förvaltningsorganisationen.

6. Den begärande kollektiva förvaltningsorganisationen ska ge den tillfrågade kollektiva förvaltningsorganisationen tillgång till den information om sin egen musikrepertoar som krävs för

att tillhandahålla gränsöverskridande licenser för näträttigheter till musikaliska verk. Om informationen är otillräcklig eller tillhandahålls på ett sätt som gör att den tillfrågade organisationen inte kan uppfylla kraven enligt denna avdelning, ska den tillfrågade organisationen ha rätt att debitera för de skäligen kostnader som uppstår för att uppfylla dessa krav eller att utesluta de verk för vilka informationen är otillräcklig eller oanvändbar.

Artikel 31

Tillträde till gränsöverskridande licensiering

Medlemsstaterna ska se till att om en kollektiv förvaltningsorganisation inte utfärdar eller erbjuder sig att utfärda gränsöverskridande licenser för näträttigheter till musikaliska verk eller inte låter en annan kollektiv förvaltningsorganisation representera dessa rättigheter för det ändamålet senast den 10 april 2017, kan rättighetshavare som har beviljat den organisationen tillstånd att representera deras näträttigheter till musikaliska verk dra in den organisationens näträttigheter till musikaliska verk med avseende på gränsöverskridande licensiering på samtliga territorier, utan att behöva dra in näträttigheterna till musikaliska verk med avseende på icke gränsöverskridande licensiering, och bevilja gränsöverskridande licenser för näträttigheter till musikaliska verk själva eller genom någon annan part som de befullmäktigar eller genom en kollektiv förvaltningsorganisation som uppfyller bestämmelserna i denna avdelning.

Artikel 32

Undantag för musikenäträttigheter som krävs för radio- och teveprogram

Kraven enligt denna avdelning ska inte gälla när kollektiva förvaltningsorganisationer, på basis av frivillig aggregering av de nödvändiga rättigheterna, och i enlighet med konkurrensreglerna i artiklarna 101 och 102 i EUF-fördraget, utfärdar en gränsöverskridande licens för näträttigheter till såväl musikaliska verk som ett sändarföretag måste ha för att få överföra till eller tillgängliggöra för allmänheten sina radio- eller teveprogram samtidigt med den ursprungliga sändningen eller senare, som allt material på nätet, inklusive förhandsvisningar, som produceras av eller för sändningsföretaget och som utgör komplement till den ursprungliga utsändningen av dess radio- eller teveprogram.

AVDELNING IV

EFTERLEVNADSÅTGÄRDER

Artikel 33

Förfarande för klagomål

1. Medlemsstaterna ska se till att kollektiva förvaltningsorganisationer ger sina medlemmar och de kollektiva förvaltningsorganisationer för vars räkning de förvaltar rättigheter genom ett representationsavtal tillgång till effektiva och snabba förfaranden för hantering av klagomål, särskilt rörande tillstånd att förvalta rättigheter och avslutande eller återtagande av rättigheter, villkor för medlemskap, inkassering av utestående belopp till rättighetshavare, avdrag och fördelning.

2. De kollektiva förvaltningsorganisationer ska svara skriftligen på klagomål från medlemmar eller från de kollektiva förvaltningsorganisationer för vars räkning de förvaltar rättigheter genom ett representationsavtal. Om en kollektiv förvaltningsorganisation avvisar ett klagomål ska den motivera detta.

Artikel 34

Förfaranden för alternativ tvistlösning

1. Medlemsstaterna får föreskriva att tvister mellan kollektiva förvaltningsorganisationer, medlemmar i kollektiva förvaltningsorganisationer, rättighetshavare eller användare rörande bestämmelser i nationell rätt som antagits enligt kraven i detta direktiv kan bli föremål för ett snabbt, oberoende och opartiskt förfarande för alternativ tvistlösning.

2. Medlemsstaterna ska med avseende på tillämpningen av avdelning III se till att följande tvister som berör en kollektiv förvaltningsorganisation som är etablerad på deras territorium och utfärdar eller erbjuder sig att utfärda gränsöverskridande licenser för närrättigheter till musikaliska verk kan bli föremål för ett oberoende och opartiskt förfarande för alternativ tvistlösning:

- a) Tvister med en faktisk eller potentiell leverantör av nättjänster om tillämpning av artiklarna 16, 25, 26 och 27.
- b) Tvister med en eller flera rättighetshavare om tillämpning av artiklarna 25, 26, 27, 28, 29, 30 och 31.
- c) Tvister med en annan kollektiv förvaltningsorganisation om tillämpning av artiklarna 25, 26, 27, 28, 29 och 30.

Artikel 35

Tvistlösning

1. Medlemsstaterna ska se till att tvister mellan kollektiva förvaltningsorganisationer och användare rörande i synnerhet gällande och föreslagna licensieringsvillkor eller avtalsbrott kan hänskjutas till domstol eller, om lämpligt, till ett annat oberoende och opartiskt tvistlösningsorgan med expertis på det immaterialrättsliga området.

2. Artiklarna 33 och 34 och punkt 1 i den här artikeln ska inte påverka parternas möjlighet att hävda och försvara sina rättigheter genom att väcka talan vid domstol.

Artikel 36

Efterlevnad

1. Medlemsstaterna ska se till att de bestämmelser i nationell rätt som antagits enligt de krav som anges i detta direktiv efterlevs av de kollektiva förvaltningsorganisationer som är etablerade inom deras territorium, vilket ska övervakas av de behöriga myndigheter som har utsetts för detta ändamål.

2. Medlemsstaterna ska se till att det finns förfaranden för att medlemmarna i en kollektiv förvaltningsorganisation, rättighetshavarna, användarna, kollektiva förvaltningsorganisationer och

andra berörda parter ska kunna underrätta de behöriga myndigheter som utsetts för detta ändamål om verksamhet eller omständigheter som de anser utgör en överträdelse av bestämmelserna i nationell rätt som antagits enligt kraven i detta direktiv.

3. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheter som utsetts för detta ändamål har befogenhet att ålägga lämpliga sanktioner eller vidta lämpliga åtgärder i fall där bestämmelserna i nationell rätt som antagits för att genomföra detta direktiv inte har efterlevts. Dessa sanktioner och åtgärder ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

Medlemsstaterna ska senast den 10 april 2016 underrätta kommissionen om de behöriga myndigheter som avses i den här artikeln och i artiklarna 37 och 38. Kommissionen ska offentliggöra den information som den erhållit i detta avseende.

Artikel 37

Informationsutbyte mellan behöriga myndigheter

1. För att underlätta övervakningen av detta direktivs tillämpning ska varje medlemsstat se till att om en behörig myndighet får en begäran från en myndighet i en annan medlemsstat, specifikt utsedd för detta ändamål, om information rörande tillämpningen av detta direktiv, särskilt rörande verksamheten hos kollektiva förvaltningsorganisationer som är etablerade på den anmodade medlemsstatens territorium, ska denna begäran besvaras utan onödigt dröjsmål av den behöriga myndighet som utsetts för detta ändamål, under förutsättning att begäran är vederbörligt motiverad.

2. Om en behörig myndighet anser att en kollektiv förvaltningsorganisation som är etablerad i en annan medlemsstat men bedriver verksamhet inom dess territorium eventuellt inte följer bestämmelserna i den nationella rätt som antagits av den medlemsstat där organisationen är etablerad och som antagits i enlighet med kraven i detta direktiv, får den berörda myndigheten översända all relevant information till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där organisationen är etablerad, när så är lämpligt tillsammans med en begäran om att den myndigheten ska vidta lämpliga åtgärder inom sitt behörighetsområde. Den anmodade myndigheten ska lämna ett motiverat svar inom tre månader.

3. Den behöriga myndighet som gör en sådan begäran får också hänvisa de frågor som avses i punkt 2 till den expertgrupp som inrättats i enlighet med artikel 41.

Artikel 38

Samarbete för utvecklandet av gränsöverskridande licensiering

1. Kommissionen ska främja ett regelbundet informationsutbyte mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter som utsetts för detta ändamål och dessa myndigheter och kommissionen när det gäller situationen för gränsöverskridande licensiering och hur den utvecklas.

2. Kommissionen ska regelbundet genomföra samråd med företrädare för rättighetshavare, kollektiva förvaltningsorganisationer, användare, konsumenter och andra intresserade parter om deras erfarenheter rörande tillämpningen av bestämmelserna i avdelning III i detta direktiv. Kommissionen ska inom ramen för det informationsutbyte som föreskrivs i punkt 1 förse de behöriga myndigheterna med all relevant information som framkommer vid sådana samråd.

3. Medlemsstaterna ska se till att deras behöriga myndigheter senast den 10 oktober 2017 förser kommissionen med en rapport om läget för och utvecklingen av gränsöverskridande licensiering inom deras territorium. Rapporten ska särskilt innehålla information om tillgången till gränsöverskridande licenser i den berörda medlemsstaten, de kollektiva förvaltningsorganisationernas efterlevnad av de bestämmelser i den nationell rätt som antagits för att genomföra avdelning III i detta direktiv samt en utvärdering av utvecklingen för den gränsöverskridande licensieringen av närrättigheter till musikaliska verk som gjorts av användare, konsumenter, rättighetshavare och andra berörda parter.

4. På grundval av de rapporter som erhållits enligt punkt 3 och den information som samlats in enligt punkterna 1 och 2, ska kommissionen bedöma tillämpningen av avdelning III i detta direktiv. Om nödvändigt, och när så är lämpligt på grundval av en särskild rapport, ska kommissionen överväga ytterligare steg för att åtgärda eventuella identifierade problem. Denna bedömning ska särskilt omfatta följande:

- a) Antalet kollektiva förvaltningsorganisationer som uppfyller kraven enligt avdelning III.
- b) Tillämpningen av artiklarna 29 och 30, inbegripet antalet representationsavtal som ingåtts av kollektiva förvaltningsorganisationer enligt dessa artiklar.
- c) Den andel av repertoaren i medlemsstaterna som är tillgänglig för gränsöverskridande licensiering.

AVDELNING V

RAPPORTERING OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 39

Anmälan av kollektiva förvaltningsorganisationer

Senast den 10 april 2016 ska medlemsstaterna, på grundval av den information som de förfogar över, förse kommissionen med en förteckning över kollektiva förvaltningsorganisationer som är etablerade på deras territorier.

Medlemsstaterna ska utan onödigt dröjsmål anmäla eventuella ändringar av denna förteckning till kommissionen.

Kommissionen ska offentliggöra denna information och hålla den uppdaterad.

Artikel 40

Rapport

Senast den 10 april 2021 ska kommissionen bedöma tillämpningen av detta direktiv och lämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta direktiv. Den rapporten ska inbegripa en bedömning av hur detta direktiv har

påverkat de gränsöverskridande tjänsternas utveckling, den kulturella mångfalden, relationerna mellan de kollektiva förvaltningsorganisationerna och användarna, situationen med avseende på hur de kollektiva förvaltningsorganisationer som är etablerade utanför unionen verkar inom unionen samt, om så krävs, behovet av en översyn. Kommissionens rapport ska vid behov åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

Artikel 41

Expertgrupp

Härmed inrättas en expertgrupp. Den ska bestå av företrädare för de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna. Expertgruppens ordförande ska vara en företrädare för kommissionen och den ska sammanträda antingen på ordförandens initiativ eller på begäran av en delegation från en medlemsstat. Gruppen ska ha följande uppgifter:

- a) Undersöka hur införlivandet av detta direktiv påverkat situationen med avseende på hur kollektiva förvaltningsorganisationer och oberoende förvaltningsenheter verkar på den inre marknaden samt belysa eventuella svårigheter.
- b) Anordna samråd om alla frågor som uppstår i samband med tillämpningen av detta direktiv.
- c) Underlätta informationsutbyte om relevant utveckling i lagstiftning och rättspraxis samt relevant ekonomisk, social, kulturell och teknisk utveckling särskilt på den digitala marknaden vad gäller verk och andra alster.

Artikel 42

Skydd av personuppgifter

Den behandling av personuppgifter som utförs inom ramen för detta direktiv ska omfattas av tillämpningen av direktiv 95/46/EG.

Artikel 43

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 10 april 2016. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

*Artikel 44***Ikraftträdande**

Detta direktiv ska träda i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 45***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 26 februari 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande

BILAGA

1. Information som ska ingå i den årliga insynsrapporten enligt artikel 22.2:
 - a) Räkenskaper omfattande en balansräkning eller redovisning av tillgångar och skulder, en specificerad resultaträkning för räkenskapsåret och en kassaflödesrapport.
 - b) En rapport om verksamheten under räkenskapsåret.
 - c) Uppgifter om avslag på begäranden om utfärdande av en licens enligt artikel 16.3.
 - d) En beskrivning av den kollektiva förvaltningsorganisationens rättsliga struktur och ledningsstruktur.
 - e) Uppgifter om enheter som den kollektiva förvaltningsorganisationen direkt eller indirekt äger eller kontrollerar helt eller delvis.
 - f) Uppgifter om totalbeloppet för ersättningar som under föregående år betalats till de personer som avses i artiklarna 9.3 och 10, och andra fördelar som de har beviljats.
 - g) De ekonomiska uppgifter som avses i punkt 2 i denna bilaga.
 - h) En specialrapport om användningen av belopp som dragits av för sociala, kulturella och utbildningsrelaterade tjänster som ska innehålla de uppgifter som avses i punkt 3 i denna bilaga.
2. Ekonomisk information som ska ingå i den årliga insynsrapporten:
 - a) Ekonomiska uppgifter om rättighetsintäkter, per kategori av förvaldade rättigheter och per typ av användning (t.ex. utsändning, nätet, offentligt framförande), inklusive uppgifter om inkomster som härrör från investering av rättighetsintäkter samt användning av sådana inkomster (oavsett om de fördelas till rättighetshavare eller andra kollektiva förvaltningsorganisationer eller används på annat sätt).
 - b) Ekonomiska uppgifter om kostnaden för förvaltning av rättigheter och andra tjänster som den kollektiva förvaltningsorganisationen tillhandahåller rättighetshavare, med omfattande beskrivning av minst följande:
 - i) Alla operativa och finansiella kostnader, med uppdelning per kategori av rättigheter som förvaltas och, om kostnaderna är indirekta och inte kan tillskrivas en eller flera kategorier av rättigheter, förklaring om den metod som används för att tilldela sådana indirekta kostnader.
 - ii) Operativa och finansiella kostnader, med uppdelning per kategori av rättigheter som förvaltas och, om kostnaderna är indirekta och inte kan tillskrivas en eller flera kategorier av rättigheter, förklaring om den metod som används för att fördela sådana indirekta kostnader, endast för förvaltning av rättigheter, inklusive förvaltningsavgifter som dragits av från eller kompenseras med rättighetsintäkter eller inkomster som härrör från investering av rättighetsintäkter i enlighet med artiklarna 11.4 och 12.1, 12.2 och 12.3.
 - iii) Operativa och finansiella kostnader rörande andra tjänster än förvaltning av rättigheter, dock inklusive sociala, kulturella och utbildningsrelaterade tjänster.
 - iv) Resurser som använts för att täcka kostnader.
 - v) Avdrag som gjorts från rättighetsintäkter, med uppdelning per kategori av rättigheter som förvaltas och per typ av användning och avdragets syfte, såsom kostnader som hör samman med förvaltning av rättigheter eller sociala, kulturella eller utbildningsrelaterade tjänster.
 - vi) De procentandelar som kostnaderna för förvaltningen av rättigheter och andra tjänster som den kollektiva förvaltningsorganisationen tillhandahåller rättighetshavarna representerar jämfört med rättighetsintäkter under det relevanta räkenskapsåret, per kategori av rättigheter som förvaltas, och, om kostnaderna är indirekta och inte kan tillskrivas en eller flera kategorier av rättigheter, förklaring om den metod som används för att fördela sådana indirekta kostnader.
 - c) Ekonomisk information om utestående belopp till rättighetshavare med omfattande beskrivning av minst följande:
 - i) Totalt belopp som tillskrivs rättighetshavarna med uppdelning per kategori av förvaldade rättigheter och typen av användning.
 - ii) Totalt belopp som betalats till rättighetshavarna med uppdelning per kategori av förvaldade rättigheter och typ av användning.
 - iii) Betalningsfrekvens, med uppdelning per förvaldade rättigheter och typ av användning.

- iv) Totalt belopp som inkasserats men ännu inte tillskrivits rättighetshavarna med uppdelning per kategori av förvaldade rättigheter och typ av användning samt uppgift om vilket räkenskapsår inkasseringen gäller.
 - v) Totalt belopp som tillskrivits men ännu inte fördelats till rättighetshavarna med uppdelning per kategori av förvaldade rättigheter och typ av användning samt uppgift om vilket räkenskapsår inkasseringen gäller.
 - vi) Om en kollektiv förvaltningsorganisation inte har gjort fördelning och utbetalning inom tidsfristen enligt artikel 13.1, orsakerna till dröjsmålet.
 - vii) Totalt belopp som inte kan fördelas tillsammans med en förklaring om hur dessa belopp har använts.
- d) Information om förhållandet till andra kollektiva förvaltningsorganisationer med beskrivning av minst följande:
- i) Belopp som mottagits från andra kollektiva förvaltningsorganisationer och belopp som betalats till andra kollektiva förvaltningsorganisationer, med uppdelning per kategori av rättigheter, typ av användning och organisation.
 - ii) Förvaltningsavgifter och andra avdrag från rättighetsintäkter som är utestående till andra kollektiva förvaltningsorganisationer, med uppdelning per kategori av rättigheter, typ av användning och organisation.
 - iii) Förvaltningsavgifter och andra avdrag från belopp som betalats av andra kollektiva förvaltningsorganisationer, med uppdelning per kategori av rättigheter och organisation.
 - iv) Belopp som fördelats direkt till rättighetshavare och som härrör från andra kollektiva förvaltningsorganisationer, med uppdelning per kategori av rättigheter och organisation.
3. Information som ska ingå i den specialrapport som avses i artikel 22.3:
- a) Belopp som dragits av för sociala, kulturella och utbildningsrelaterade tjänster under räkenskapsåret, med uppdelning per typ av ändamål och för varje typ av ändamål med uppdelning per kategori av förvaldade rättigheter och typ av användning.
 - b) Förklaring av hur dessa belopp har använts, med uppdelning per typ av ändamål, inklusive kostnaderna för förvaltningen av de belopp som dragits av för att finansiera sociala, kulturella och utbildningsrelaterade tjänster och de separata belopp som använts för sociala, kulturella och utbildningsrelaterade tjänster.
-

BESLUT

RÅDETS BESLUT nr 136/2014/EU

av den 20 februari 2014

om regler och förfaranden för att möjliggöra Grönlands deltagande i Kimberleyprocessens certifieringssystem

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt, särskilt artikel 203,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande, och

av följande skäl:

- (1) Europeiska unionen deltar i Kimberleyprocessens certifieringssystem för den internationella handeln med rådiamanter. Som deltagande part måste unionen se till att ett Kimberleyprocesscertifikat åtföljer varje sändning rådiamanter som importeras till eller exporteras från unionens territorium.
- (2) Genom rådets förordning (EG) nr 2368/2002 ⁽²⁾ inrättas ett unionssystem för certifiering samt import- och exportkontroll av rådiamanter i syfte att genomföra Kimberleyprocessens certifieringssystem.
- (3) Grönland står utanför unionens territorium men ingår i förteckningen över utomeuropeiska länder och territorier i bilaga II till fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). Enligt artikel 198 i EUF-fördraget är syftet med de utomeuropeiska ländernas och territoriernas associering med unionen att främja den ekonomiska och sociala utvecklingen i de utomeuropeiska länderna och territorierna samt att upprätta nära ekonomiska förbindelser mellan dem och unionen som helhet.
- (4) Danmark och Grönland har begärt att det ska bli möjligt för Grönland att genom sitt samarbete med unionen delta i Kimberleyprocessens certifieringssystem för rådiamanter. Detta samarbete skulle stärka de ekonomiska förbindelserna mellan unionen och Grönland inom diamantindustrin och göra det möjligt för Grönland att

exportera rådiamanter som åtföljs av EU-certifikat som utfärdats inom ramen för certifieringssystemet, vilket skulle främja den ekonomiska utvecklingen på Grönland.

- (5) Handel med rådiamanter på Grönland bör därför ske i överensstämmelse med unionens regler för genomförande av Kimberleyprocessens certifieringssystem för den internationella handeln med rådiamanter. Följaktligen bör tillämpningsområdet för förordning (EG) nr 2368/2002 utvidgas genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 257/2014 ⁽³⁾ till Grönlands territorium vid tillämpningen av certifieringssystemet.
- (6) I synnerhet bör Grönland exportera rådiamanter till övriga deltagande parter i Kimberleyprocessens certifieringssystem först efter det att diamanterna har certifierats av en unionsmyndighet som anges i förteckningen i bilaga III till förordning (EG) nr 2368/2002. Importen av rådiamanter till Grönland bör också kontrolleras av unionsmyndigheterna.
- (7) För att möjliggöra internationell handel med rådiamanter på Grönland i enlighet med bestämmelserna om handel inom unionen bör Grönland förbinda sig att införliva de relevanta bestämmelserna i förordning (EG) nr 2368/2002 i Grönlands nationella lagstiftning, så att det blir möjligt att tillämpa detta beslut.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

I detta beslut fastställs de allmänna reglerna och villkoren för Grönlands deltagande i systemet för certifiering samt import- och exportkontroll av rådiamanter enligt förordning (EG) nr 2368/2002. I detta syfte fastställs i detta beslut regler och förfaranden för tillämpning av Kimberleyprocessens certifieringssystem på rådiamanter som importeras till eller exporteras från Grönland, antingen till unionen eller till andra deltagande parter i certifieringssystemet.

⁽¹⁾ Yttrande av den 4 februari 2014 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 2368/2002 av den 20 december 2002 om genomförande av Kimberleyprocessens certifieringssystem för den internationella handeln med rådiamanter (EGT L 358, 31.12.2002, s. 28).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 257/2014 av den 26 februari 2014 om ändring av rådets förordning (EG) nr 2368/2002 vad gäller Grönlands deltagande i genomförandet av Kimberleyprocessens certifieringssystem (se sidan 69 i detta nummer av EUT).

Artikel 2

Definitioner

I detta beslut avses med

- a) *deltagande part*: "deltagande part" enligt definitionen i artikel 2 c i förordning (EG) nr 2368/2002,
- b) *unionsmyndighet*: "gemenskapsmyndighet" enligt definitionen i artikel 2 f i förordning (EG) nr 2368/2002,
- c) *unionscertifikat*: "gemenskapscertifikat" enligt definitionen i artikel 2 g i förordning (EG) nr 2368/2002.

Artikel 3

Allmänna regler

1. Grönland ska se till att förordning (EG) nr 2368/2002 införlivas i de lagstiftningsbestämmelser som är tillämpliga på Grönland när det gäller villkor och formaliteter för import och export av rådiamanter, deras transitering genom unionen från och till andra deltagande parter än unionen, deltagande av unionen inklusive Grönland i Kimberleyprocessens certifieringssystem, skyldigheter avseende vederbörlig noggrannhet, åtgärder mot kringgående, informationsutbyte samt kontroll av att dessa bestämmelser efterlevs.

2. Grönland ska utse de myndigheter som är ansvariga för genomförandet av de relevanta bestämmelserna i förordning (EG) nr 2368/2002 inom sitt territorium och meddela kommissionen att dessa myndigheter har utsetts samt deras kontakttuppgifter.

Artikel 4

Import till unionen av rådiamanter som utvunnits på Grönland

1. Rådiamanter som utvunnits på Grönland får importeras till unionen endast om

- a) de åtföljs av ett sådant intyg som avses i punkt 2,
- b) de är förpackade i åverkanssäkra förpackningar och de förseglingar som påförts vid exporten är obrutna,
- c) det i intyget som avses i punkt 2 tydligt anges vilken sändning som avses,
- d) de inte tidigare har exporterats till en annan deltagande part än unionen.

2. För att rådiamanter som utvunnits på Grönland ska kunna importeras till unionen, ska den behöriga myndighet för Grönland som anges i förteckningen i bilaga II (nedan kallad *den grönländska myndigheten*) på begäran utfärda ett intyg som uppfyller kraven i bilaga I.

3. Den grönländska myndigheten ska sända intyget till sökanden och bevara en kopia av intyget i tre år i dokumentationssyfte.

4. För att en tulldeklaration för övergång till fri omsättning enligt rådets förordning (EEG) nr 2913/92 ⁽¹⁾ av rådiamanter som avses i punkt 1 i denna artikel ska kunna godtas krävs det att en unionsmyndighet som anges i förteckningen i bilaga III till förordning (EG) nr 2368/2002 kontrollerar det intyg som utfärdats enligt punkt 2. I detta syfte ska förpackningar med rådiamanter som utvunnits på Grönland vid import till unionen utan dröjsmål lämnas in för kontroll till en lämplig unionsmyndighet.

5. Om en unionsmyndighet fastställer att villkoren i punkt 1 är uppfyllda ska den bekräfta detta på originalintyget och förse importören med en bestyrkt och förfalskningssäker kopia av detta intyg. Detta förfarande för bekräftelse ska äga rum inom tio arbetsdagar efter överlämnandet av intyget.

6. Den medlemsstat till vilken rådiamanter importeras från Grönland ska se till att de lämnas in till den lämpliga unionsmyndigheten. Exportören ska ansvara för lämplig transport av rådiamanterna och kostnaderna för denna.

7. I fall då det råder tvivel om huruvida ett intyg som utfärdats enligt punkt 2 är äkta eller korrekt och i fall då det krävs ytterligare rådgivning ska tullmyndigheterna kontakta den grönländska myndigheten.

8. Unionsmyndigheten ska bevara originalen av de intyg som avses i punkt 2 och som lämnats in för kontroll i minst tre år. Den ska hålla dessa originalintyg tillgängliga för kommissionen eller för personer eller organ som utsetts av kommissionen, i synnerhet för att kunna besvara frågor som kan komma att uppstå inom ramen för Kimberleyprocessens certifieringssystem.

Artikel 5

Senare import av rådiamanter som har utvunnits på Grönland till unionen

Trots vad som sägs i artikel 4 får rådiamanter som utvunnits på Grönland importeras till unionen om

- a) de tidigare lagligen återexporterats från unionen till Grönland,
- b) de åtföljs av en bestyrkt och förfalskningssäker kopia av det intyg som avses i artikel 4.2 och som validerats av en unionsmyndighet i enlighet med artikel 4.5,

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, 19.10.1992, s. 1).

- c) de är förpackade i åverkanssäkra förpackningar och de förseglingar som påförts vid exporten är obrutna,
- d) det i intyget som avses i led b tydligt anges vilken sändning som avses,
- e) de inte tidigare har exporterats till en annan deltagande part än unionen.

Artikel 6

Annan import till unionen av rådiamanter från Grönland

Trots vad som sägs i artiklarna 4 och 5 får rådiamanter från Grönland importeras till unionen om

- a) de tidigare lagligen exporterats från unionen till Grönland,
- b) de åtföljs av det dokument som avses i artikel 9 b,
- c) de är förpackade i åverkanssäkra förpackningar och de förseglingar som påförts vid exporten är obrutna,
- d) det i det dokument som avses i artikel 9 b tydligt anges vilken sändning som avses.

Artikel 7

Export av rådiamanter från Grönland till andra deltagande parter

1. Rådiamanter får exporterats från Grönland till andra deltagande parter än unionen endast om

- a) de först lagligen importerats från Grönland till unionen i enlighet med artiklarna 4.1, 5 eller 6,
- b) de vid importen till unionen lämnats in för kontroll till en unionsmyndighet,
- c) de åtföljs av ett motsvarande EU-certifikat som utfärdats och validerats av en unionsmyndighet,
- d) de är förpackade i åverkanssäkra förpackningar som har förseglats i enlighet med artikel 12 i förordning (EG) nr 2368/2002.

2. En unionsmyndighet till vilken rådiamanterna som importerats från Grönland till unionen har lämnats in för kontroll, ska utfärda ett EU-certifikat till exportören av dessa diamanter i enlighet med artikel 12 i förordning (EG) nr 2368/2002.

3. En medlemsstat till vilken rådiamanter importeras från Grönland ska se till att de lämnas in till den lämpliga unionsmyndigheten.

4. Exportören ska ansvara för lämplig transport av rådiamanterna och kostnaderna för denna.

Artikel 8

Återexport från unionen till Grönland av rådiamanter som utvunnits på Grönland

Rådiamanter som utvunnits på Grönland får återexporteras till Grönland från unionen om

- a) de först lagligen importerats från Grönland till unionen i enlighet med artiklarna 4.1, 5 eller 6,
- b) de åtföljs av en bestyrkt och förfalskningssäker kopia av det intyg som avses i artikel 4.2 och som validerats av en unionsmyndighet i enlighet med artikel 4.5,
- c) de är förpackade i åverkanssäkra förpackningar och de förseglingar som påförts vid exporten är obrutna,
- d) det i det dokument som avses i b tydligt anges vilken sändning som avses,
- e) de inte tidigare har exporterats till en annan deltagande part än unionen.

Artikel 9

Annan import till Grönland av rådiamanter från andra deltagande parter

Trots vad som sägs i artikel 8 får rådiamanter exporterats till Grönland från unionen om

- a) de först lagligen importerats till unionen från en annan deltagande part än unionen i enlighet med kapitel II i förordning (EG) nr 2368/2002,
- b) de åtföljs av en bestyrkt och förfalskningssäker kopia av det bekräftade certifikatet i enlighet med artikel 5.1 a i förordning (EG) nr 2368/2002,
- c) de är förpackade i åverkanssäkra förpackningar och de förseglingar som påförts vid exporten är obrutna,
- d) det i det dokument som avses i b tydligt anges vilken sändning som avses.

Artikel 10

Rapportering

1. Den grönländska myndigheten ska månadsvis tillhandahålla kommissionen en rapport om alla intyg som utfärdats enligt artikel 4.2.

2. I rapporten ska för varje intyg anges åtminstone

- a) intygets unika löpnummer,
- b) namn på den utfärdande myndigheten enligt förteckningen i bilaga II,
- c) utfärdandedag,
- d) sista giltighetsdag,
- e) ursprungsland,
- f) HS-nummer (HS – systemet för harmoniserad varubeskrivning och kodifiering),
- g) karatvikt,
- h) uppskattat värde.

Artikel 11

Detta beslut träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Det ska tillämpas från och med den dag då Grönland till kommissionen anmäler att de relevanta bestämmelserna i förordning (EG) nr 2368/2002 som möjliggör Grönlands deltagande i Kimberleyprocessens certifieringssystem har genomförts i den nationella lagstiftningen.

Utfärdat i Bryssel den 20 februari 2014.

På rådets vägnar
K. HATZIDAKIS
Ordförande

*BILAGA I***Intyg som avses i artiklarna 4, 5, 8 och 10**

De intyg som avses i artiklarna 4, 5, 8 och 10 ska innehålla åtminstone följande uppgifter:

- a) Unikt löpnummer.
 - b) Utfärdandedag.
 - c) Sista giltighetsdag.
 - d) Namn, underskrift och stämpel för den utfärdande myndighet som anges i bilaga II.
 - e) Ursprungsland (Grönland).
 - f) HS-nummer.
 - g) Karatvikt.
 - h) Uppskattat värde.
 - i) Identifikation av exportören och mottagaren.
-

*BILAGA II***Behörig myndighet för Grönland som avses i artiklarna 3.2, 4 och 10**

Bureau of Minerals and Petroleum

Imaneq 1A 201, P.O. Box 930, 3900 Nuuk, Grönland

Tfn +299 34 68 00 – Fax +299 32 43 02 – E-post: bmp@nanoq.gl

Via EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) har du kostnadsfritt direkt tillgång till Europeiska unionens lagstiftning. På webbplatsen kan du söka i *Europeiska unionens officiella tidning* samt i fördrag, lagstiftning, rättspraxis och förberedande rättsakter.

Mer information om Europeiska unionen finns på <http://europa.eu>

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV